Carte de Poezii

Din Ineu, cu Dumnezeu!

AUTOR
Bulzan Marian – Gigel

2020

Carte de Poezii

Din Ineu, cu Dumnezeu!

AUTOR
Bulzan Marian – Gigel

Editura Gutenberg Univers
Arad, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BULZAN, MARIAN-GIGEL
Din Ineu, cu Dumnezeu! : carte de poezii / Bulzan Marian-Gigel. - Arad : Gutenberg Univers, 2020
ISBN 978-606-675-285-5

821.135.1

Editura Gutenberg Univers Arad
Editură recunoscută de C.N.C.S.I.S.

Tiparul executat la Tipografia Gutenberg
Arad, Calea Victoriei 41
Tel.: 0257 254 330, Fax: 0257 254 339
E-mail: dtp@gutenbergarad.ro
www.gutenbergarad.ro

Imnul Asociației Timotei Ineu

Asociația Timotei Ineu
Lucrează pentru Dumnezeu
Prin Credința în Isus Cristos
Duhul Sfânt ne face de folos

Steagul alb este sufletul din noi
Albastrul e cerul ce ni se deschide
Prin jertfa crucii, viața de apoi,
Iar porumbelul sfânt acolo ne va duce!

Un singur Domn, o singură credință
Un singur botez, ce ne dă biruință
Toți penticostalii cred în Duhul Sfânt
Doar el ne dă putere în cer și pe pământ

Noi suntem uniți în vorbe și în fapte
Și Domnului slujim de-acum și pân la moarte!
Frați și surori sunt cei ce-l au pe Domnul,
Lucrarea e a Lui, neputincios e omul!

Noi dorimă să fim cum este Timotei
Slujitor smerit, ascultător, iertat,
Lucrător destoinic și neobosit
Credincios statornic, foarte implicat!

Chiar de suntem tineri nu ne înfricăm
Ci luptăm cu pofta, cu păcat și rău.
Jugul tinereții îl purtăm cu drag,
Îl avem pe umeri de la Dumnezeu!

1 Leu...

Atât... ceru străinul mie...
1 leu...atât! şi doar 1 leu...
„Dar cum să-ţi dau atâta ţie?
Du-te numai cu Dumnezeu...”

Acum aştept ca vindecarea,
Să încolţească... dar aştept,
Că am nesocotit lucrarea...
1 leu, sau inima din piept...

Şi pocăit de ani de zile,
Te pune Dumnezeu la zid!
Că-n cer nu-s bani, şi nici cu pile
Chiar toată-averea lui David,

Nu pot să-aducă vindecare!
Ci tu cu mâna ta, o faci...
Să-ţi dea Isus ce, ceri, tu oare?
Nu poate azi! Ar vrea, dar... taci...

De dai tu leul ce se cere,
În schimbul vindecării tale,
Cum ai scăpa tu de durere!
Dar tu nu vrei a ta scăpare...

Cum să te rogi? Cine ascultă?
În ceruri e tăcere mare!
Că tu nu faci ceea ce spui,
De ce să capeţi tu iertare?

Că la orfani, mâna închizi!
„Te rog, o Doamne, dă-mi o casă„...
Dar pentru ce? porţi să deschizi,
Pe nimeni să nu ai la masă?...

Că leu la leu, îţi schimbă banca!
Cum dai, aşa o să primeşti!
Că sfântă parte e dreptatea,
Ce cumperi... aia să jertfeşti!

Cum să mă rog, cu mâna-nchisă?
Că asta am făcut, n-am dat...
Şi binele, cu faţa tristă,
Îmi spune că făcui păcat...

Fă bine şi atunci găseşti:
Iertare, bucurii cereşti...
Mă pocăiesc, o... azi Isuse!
Te rog acum să mă primeşti...

Mai ai Tu har şi alinare?
Că eu nu am... am fost un rău...
Acuma cer şi vindecare,
Când eu... n-am dat... un simplu leu...

Dar leul mântuirii tale,
Tu mi l-ai dat şi am scăpat...
Acum, din nou, braţele sale,
Mă pot primii. Să fiu iertat!

Te rog să-mi dai, acea putere,
Să fac doar bine! dar să fac,
Că astăzi am pierdut din ele,
Din cele ce am predicat...

Acum nuiaua Ta, e pace!
Că îmi plătesc păcatul jos!
Mai bine leul suferinţei,
Decât în iad, fără Hristos!

24 Ore

Ziua are multe ore
24 număr
Ceasul câteodată sună
Timpul mă bate pe umăr!

Hey! Ce stai aşa posac?
Nu ştii că aşa pierzi vremea?
Nu vrei oare să lucrezi,
Sau te-ngâni mereu cu lenea?

Ce să spun... e cam târziu...
24 ore...
De la lucru vin târziu!
Doamne... iar e sărbătoare?

Şi aşa se duce ziua
Pierderii sau cu folos..
Depinde cum e trăită
Dacă e în ea Hristos!

Ora 0 sună straniu!
Niciodat n-am înţeles
Cum de nu începe 1...
Trebuie ca să veghez!

Ora 2! tulburare!
Medicul ne recomandă:
Linişte spre vindecare...
Duhul încă imi veghează!

Ora 3! ce rugăciune...
Sforăiesc pe 7 voci!
Doar un înger poate spune
Cum mă rog, cât de frumos!

Pe la 4, studiul biblic!
Iar gândesc la nişte taine
Ce-s în vise ancorate...
Ce să fac... e cald în haine!

Pe la 5 cocoşul cântă...
Dimineaţa să ridic
Mâini spre cer cu rugăciune...
Să fiu treaz? Din pat să pic?

Doar la 6 sună ceasul!
Deşteptare la servici
Pe la baie...las halatul...
Fac pe fugă un sandwich...

Pe la 7 fără zece,
Rugăciunea tatăl nostru:
Că aşa începe munca
Ce să zic cum stau cu postul...

Ora 8! Miroase bine!
E cafeaua lângă mine!
Stă pe biblia sfinţită...
Doamne feri... e necitită!

Pe la 9 sunt în toi!
Muncă multă şi cu spor...
Vreau să fac o rugăciune
Dar nu pot... televiziune!

Şi e 10! Prânz dorit!
Trupul tot e vlăguit...
Dar săracul sufleţel...
Oare ce mănâncă el?

Pe la 11 o ispită:
Să muncesc ca pentru Domnul?
Doar nu ştie creatorul
Că sunt slab ca şi tot omul?!

Pe la 12 trag de timp...
„Merge treaba?” merge... mint...
Şi în loc de-o rugăciune
M-ai făcui şi o minune!

Ora 1! În sfârşit!
Plec acasă obosit!
Trec frumos, neobservat
Că 8 ore am lucrat!

Pe la 2 vin acasă,
Pun mâncarea cea gustoasă
De pe plită drept pe masă!
Binecuvânt bucătarul
Că mi-a şi umplut paharul,
Dar pe Domnul am uitat...
Eram foarte însetat!

Pe la 3! un cerşetor
Sună electrizator!
Obosit întins în pat
Stau la tele... relaxat!

Ora 4! musafiri!
„Ce mai faceţi?”
„Pace frate... Nu îţi dau nişte bucate?”
Mă gândesc... „Sunt expirate”...

Şi aşa făcui un bine
Fratelui de lângă mine!
Că mereu l-am ajutat,
Cu mărunţi şi cu stricat!

Şi e 10! sunt înfrânt!
Cad în pat de oboseală!
Nu mă rog! eu meditez!
Şi visez! Iar buimăceală!

Ora 5! Mă pregătesc!
Casa Domnului n-aşteaptă
Deja îngerii la poartă
Stau acolo şi notează!

Şi e 6 fix! Începe!
Ora cea de rugăciune,
Sunt creştin! Fac fapte bune!
„cum stă ăsta lângă mine!?”

Şi cu mâinile pe sus
Vreau să stau lângă Isus!
Am cântat, am predicat,
Sunt atât de împăcat!

Vin acasă pe la şapte!
Ştiri sunt multe realitate...
Ba o crimă, un viol!
Domnul la televizor!

Pe la 8 începe filmul!
Cu ce frate? cu vampiri!
Sunt nevrednici musafiri!
Sunt actori, mascaţi... atât!
Oooo ce duhuri, ce urât!

Şi aşa la mine-n casă
Viaţa e tot mai frumoasă!
Se omoară şi se-mpuşcă
Şi la masă şi la uşă!

Din ecran la mine-n pat,
Tot cu sânge e pătat...
Cu maşinii, explozii crime!
Ce să faci... filme creştine!!!

Pe la 9 e reclamă!
Şi de frică deschid biblia!
Mă rog Domnului să ierte...
Care Domn? unde mi-e mintea...?

Pe la 11 pocăit!
Mă trezesc dintr-un coşmar!
Oare Domnul a sosit?
AAAA... e filmul... în zadar...

Şi e 0!!!!!!!!!!!
Asta sunt! 0 după ziua asta!
Am pierdut timpul cel scump
La TV, urându-mi viaţa!

Dar sunt pocăit! de formă...
24 ore!
Fac pe sfântul din icoană
Mai ales la adunare!

Plină adunarea astăzi
De asemeni „fraţi ai mei”
Ce nu-l au pe Domnul Isus!
Au religie! Sunt atei!

Sunt baptist! Penticostal!
Şi ajut, mă rog, citesc!
Stau mândru pe piedestal...
Nu vreau să mă pocăiesc!

24 ore!
Pierd vremea la nesfârşit!
Nici cu Domnul, nici cu lumea!
Nici în rai, nici pocăit!

Le fac toate! Domnu-i bun!
Şi mă iartă chiar acum!
El mă iartă eu fac rău!
Nu aşa e Dumnezeu?

Vai, vai, vai de noi creştini!
Iubim lumea cu venin!
Alergăm dar în zadar!
N-avem viaţă dar vrem har!

O ce orbi suntem să credem
Că Isus, El ne cunoaşte!
El ştie! facem păcate,
Şi ne dăm fraţii la moarte!

Pierdem timpul! ba cu munca,
Ba cu casa, cu porunca...
Dar un lucru îl uităm!
Că noi moartea aşteptăm!

Haide-ţi toţi pe rugăciune!
Hai la post la fapte bune!
La veghere ascultare!
La iubire şi iertare!

24 Avem!
Nici o oră nu pierdem!
Toate pentru Dumnezeu!
Nicidecum pentru-al nost EU!

Să-alergăm la mântuire!
La Credinţă şi Sfinţire!
Pocăinţă şi-ascultare!
Viaţă sfântă! FIECARE!

Să schimbăm comportamentul
Că se schimbă testamentul!
Dacă ne schimbăm viaţa,
Ni se schimbă şi locaţia!

Dacă azi noi ne trezim,
Pentru Domnul să trăim,
Veşnicia e o glorie!!!!
Aici sunt doar nişte... ore!!!

24 mai exact!
Toate pline cu păcat!
Sau sfinţire! tu alegi!
Ai grijă cum le trăieşti!!!

A fi sfânt, înseamnă-a fi...

A fi sfânt înseamnă-a fi,
O cetate întărită
Nesurpată de ispită
De păcate ocolită!

A fi sfânt, înseamnă-a fi,
Nici malahul, nici curvarul
Nici acel ce dă cu parul
Să nu-ţi biruie cântarul...

A fi sfânt, înseamnă-a fi,
Iubitori, vrednic de fraţi,
Buni la suflet, ne-ntinaţi,
Şi de Domnul judecaţi!

A fi sfânt, înseamnă-a fi,
Zi de zi la adunare
Cercetând pe fiecare
Împărţind sfânta mâncare.

A fi sfânt, înseamnă-a fi,
Iubitor de Dumnezeu
Ucigaş de propriul eu
Şi urând tot ce e rău!

A fi sfânt, înseamnă-a fi,
Să faci binele pe lume
Totdeauna fapte bune
Şi mereu în rugăciune!

A fi sfânt, înseamnă-a fi,
Mereu un pom roditor
Vas ales de Creator
Şi în toate ziditor!

A fi sfânt, înseamnă-a fi,
Vegheator în orice timp
Citind al Bibliei cuvânt
Credincios la legământ!

A fi sfânt, înseamnă-a fi,
Să fi sfânt; şi pus deoparte,
Să fi sfânt; până la moarte!
Şi sărac şi cu de toate!

A fi sfânt, înseamnă: SFÂNT!
Moştenind nu un pământ
Cu avere, cai şi boi,
Ci un cer cu lucruri noi!

Aburii Scripturii

Citind mereu şi metidând
La viaţa trecătoare,
Aflai în Biblie, foc arzând
Ce îmi dădu culoare...

Simţii fiori duhovniceşti
Şi scârbă de păcat.
Văzând că astea nu-s poveşti,
Pe loc am transpirat...

Umplut de lacrimi de sudoare
Pe sufletu-mi pătat,
Din picuri, se făcu vâltoare:
Cuvântul m-a spălat!

Şi apa se făcu în clocot!
Acum îmi clocoteşte,
Fiinţa mea, prin Duhul Sfânt,
Iar gura, abureşte...

A fi tânăr

A fi tânăr şi voinic, dar pierzând la timp întruna,
Nu vei isprăvi nimic! Alţii vor lua cununa...
Îţi va trece viaţa ta, se va duce tinereţea,
Tu vei rămânea surprins, ce rapidă-i bătrâneţea!

Îţi vor trece anii tăi, se va duce şi puterea!
Dacă nu lucrezi cu ei, unde este mângâierea?
Toamna vine peste trup, roadele ca să-i culegi...
Ai pierdut ce-i bun din viaţă, acum nu mai poţi s-alegi!

A fi tânăr, pocăit, credincios, e lucru mare!
Pocăitul puturos, nu e bun pentru lucrare!
„Ce faci frate? Hai să mergem! Vino azi la adunare!”
„Nu mă duc, că este cine... eu am o altă chemare...”

A fi tânăr, fără lucru, fără muncă spirituală,
Vei primi în cursul vieţii, ceea ce se cheamă: boală!
Care e justificarea timpului pierdut în van?
Una singură: e boala! „Şi a mai trecut un an...”

A fi tânăr, dar cu Domnul, care zilnic îi slujeşte,
Ce se roagă, ce posteşte, ce mereu se pocăieşte,
Cum de simte o greşeală, are lacrimi şi suspin!
Nu adoarme, nu mănâncă, până nu primeşte-alin!

Tânărul, fără de Isus, fără Duhul lui cel Sfânt,
Cade repede în luptă, este întins la pământ...
Cum de vine o ispită, cine să o biruiască?
Dacă nu stăpâneşti firea, ea o să te biruiască!

A fi tânăr, în lucrare, în vorbire, în purtare,
E nevoie de lumină şi înţelepciune mare!
Tânăr fără experienţă, dar cu Dumnezeu în lume,
Vei avea izbândă mare! Este Dumnezeu cu tine!

Alergie

Din neant și din senin, starea mea de sănătate,
A primit o lovitură, cu un junghi greoi în spate,
Cu nas roșu și tensiune, tuse și apucături,
Am crezut că e sfârșitul, prevestit de prin Scripturi!

Cei din jur m-au alertat să mă duc la medic iute,
Ca apoi să povestim, vorbe vrute și nevrute,
Diagnostice perfide, ce îți iscă stări de frică,
Mai apoi și tratamente care sufletul despică...

Că ar fi pneumonie... că ar fi răceală gravă,
Că e una... că e alta... mi-au recomandat o babă,
Care știe leacuri multe și fierturi de toate cele,
Însă dragii mei să știți: unii pot să se înșele!

Așa-i omul când se trece, sănătatea lui prin sită,
Toți dau sfaturi și povețe, te împing la grea ispită;
Te frământi ce poate fi... te întrebi cum s-a ajuns,
Să fii tu în starea asta! Cum de alții așa nu-s?

Pân la urmă specialistul, doctoriță cu renume,
Consultându-mă pe loc, cu o voce gravă-mi spune:
”N-ai probleme de tușești, în sistem respirator!
Însă ai o alergie, de plante... de la flori!”

Grea povară s-a luat, de pe umeri tăvălugul,
Gânduri care îmi șopteau: ” în curând o să-ți dai duhul!”
Îmi aduc apoi aminte, de Cuvântul care zice:
”Nu lăsa îngrijorări, pacea ta ca să îți strice!”

Deci, o simplă alergie mi-a dat trupul peste cap,
Și simții fiorii reci, care mi-ar pune capac;
Însă după o pastilă și un puf dintr-o sticuță,
Mă făcui ca nou, pe loc, cum răsare o crenguță!

Începui a făuri, un scenariu de poveste,
Care parcă îmi spunea că mult pe aici nu este;
Și nici timp, nici sănătate, nu mai poate să ajute
La viața care astăzi sigurat încet se duce!

Câți bani pe tratamente, câte vorbe, câte sfaturi,
Am primit cu bucurie, de la unul, de la altul,
Însă doar într-un târziu, ca un om la deșteptare,
Ridica-i privirea-n sus! Ultimul cuvânt îl are!

Și așa din sperietură, din scenarii negre-n file,
Am uitat că Dumnezeu, zilele toate le ține!
Că nu-i om, pe lumea asta, să aibă o bucurie,
Când din boală grea el află că e simplă: Alergie!

Un fir de polen sau praf, degetul Lui Dumnezeu,
Dâra care a rămas în urma carului său...
A produs o alergie, dereglare imunitară,
Care cum a apărut, așa ea o să dispară!

Iar eu credincios cu mintea, slujitor cu fapta-n sine,
Râd de situația care, a produs ceva în mine!
Nu-i nimic ca să doboare viața asta dăruită,
Numai Dumnezeu, El poate, viața ca să o închidă!

Unii mor prin accidente, alții pier în grele stări,
Însă viața mea, ea este, în dosarul din cămări;
E păstrat de Dumnezeu, sub cheie în veșnicie,
Iar eu m-am speriat puțin: de la simpla alergie...

Lecția asta pentru mine, pentru toți care trăiesc,
Ea ne spune că acțiunea, este timp dumnezeiesc.
Că nimic nu se întâmplă, fără voia Lui, nimic...
Nici un fir, măcar în două, eu nu pot ca să-l despic!

Nici o boală... nici dezastru, nici măcar chiar moartea mea,
Toate sunt organizate, după Sfântă Voia Sa!
Haideți să dăm la o parte, orice duh de-ngrijorare;
Totul e făcut de Domnul, fie lucru mic sau mare!

Ne speriem ușor în toate, te miri și din ce se poate,
Ca să facem din țânțar, un uriaș cu zece coate!
Astfel noi lăsăm ca grija să ne biruie ușor,
Și uităm că viața noastră are un Mântuitor!

Prea ne temem de vre-o boală și de suferințe crunte,
Prea e frica mare-n spate, când auzi ce-ți intră-n curte,
Prea și prea ne-nfiorăm când auzim ce ne-așteaptă...
Însă atunci ne-nviorăm, când suntem pe calea dreaptă!

Când avem o siguranță, că orice s-ar întâmpla,
E credința noastră dreaptă, care greu s-ancovoia;
Nu lăsa ca necredința și o vorbă dusă-n vânt,
Să te pună cu viața și cu fața la pământ!

Să fii tare în credință! Să fi tare, hotărât,
Că nimic nu te doboară, chiar de sună în urât,
Chiar de-i spaimă și fior, când aștepți vești temătoare
Dumnezeu este cu tine! Dumnezeu e-a ta scăpare!

Am dăruit...

Am dăruit cu vorbe goale
O stare de credincioşie
Până când am privit la Soare,
Şi am văzut ticăloşie...

Am dăruit şi fapte bune...
Aşa spuneam... că-s fapte bune...
Până m-a prins Isus de mână
Şi am văzut că sunt din lume...

Am dăruit sfinţenie seacă...
Că pocăit doar mă numeam...
Şi nu ştiam, sabia din teacă,
Prin vorbe fraţii îmi loveam...

Am dăruit prostie multă...
Şi bancuri, glume, întâmplări
Crezând că-i bună-această trudă...
Nu m-am ţinut de vechi cărări...

Şi ce-am mai dat... multe... de toate...
O lume plină de gândiri...
Aşa vânduta-mi cu dreptate,
O viaţă de neprihăniri...

Am dăruit... de bună voie...
Greşeli, păcate, vorba rea
Celui ce poate să altoie,
A lui iertare să îmi dea...

Prin pocăinţă şi smerenie,
La rodul jerfei Tale sfinte...
Tu m-ai iertat... O... bun părinte...
De-acum fac voia Ta... preasfinte!

Anii mei...

Anii mei... eu nu-i mai am...
I-am pierdut... din an în an...
S-a dus timpul de la mine,
A plecat cum se cuvine...

Anii mei... de zi cu zi...
Lucruri bune... chiar prostii...
Ce i-am petrecut acum
A rămas din ei doar... fum.

Anii mei... eu nu-i mai am...
Doar păcate... iar Satan...
Caută să-mi amintească,
De viaţa cea lumească...

Anii mei... sunt la Isus...
Cei trecuţi şi cei mai iuţi
Din viaţa tinerească,
Mi-a iertat... viaţa firească...

Anii mei... sunt prin credinţă...
Ani frumoşi cu biruinţă...
Ani de bine, cu de toate...
Doar să cred! Şi-o să am parte...

Anii mei... tot ce-a fost rău...
Mulţumesc lui Dumnezeu...
Că ce-i rău El a ierat...
Şi eu cred că sunt salvat!

Anii mei... ce pot să spun???
Numai Dumnezeu e bun...
Că mi-a lăsat pe pământ,
Oamenii şi-al său cuvânt!

Anii mei... se duc în zbor..
Totu-i slab şi pieritor....
Numai prin credinţă pot
Să am anii... să-i socot...

Aş vrea să număr anii mei!

Aş vrea să număr anii mei
Să ştiu de-i voi trăi pe toţi!
De vor fi buni, de vor fi grei,
Nu vreau să-i las pradă la hoţi!

Nici să-i cunosc, în viitor,
Nu îmi doresc în viaţa asta...
Oricum e totul trecător,
De-i lungă sau e scurtă viaţa...

De hoţii timpului nu scap
Decât prin ocupaţie!
Să pot mereu ceva să fac
Din humă, constelaţie...

Aş vrea să dau din timpul meu
La cei ce îi iubesc...
În primul rînd lui Dumnezeu,
Apoi, ce-i omenesc...

Dar hoţii stau la pândă, azi,
Şi mâine, şi poimâine...
Să fure timpul ce-a rămas,
Prin muncă, pentr-o pâine...

O viaţă foarte limitată
E bonus pentru veşnicie...
E un câştig de zeci de ani,
La viaţa care va să vie...

Iar timpul scurt de pământ
Ar fi o mare nebunie:
Să nu-l petrecem în Cuvânt,
Trăind o veşnică hoţie...

Să fim furaţi de lumea asta
Cu lucruri care n-au valoare...
Ce groaznică va fi pedeapsa
Că am trăit fără savoare...

Anul nou!

Anul vechi v-a trece azi,
Şi cu lacrimi pe obrazi
Timpul care l-am pierdut
L-am dorii, dar a trecut.

Într-un an s-au petrecut
Multe lucruri ce am vrut,
Altele s-au întîmplat,
Chiar de n-am anticipat...

Vremea bună şi cealaltă,
Ne-a lăsat cu ochii-n baltă
Fără nici o-nduioşare
A-nviat sau totul moare...

Am trăit cu pătimire
Poate chiar fără iubire,
Mai aproape sau departe
Doar credinţa ne desparte...

L-am tratat pe Dumnezeu
S-au mai mult pe propriul eu,
Cu dispreţ pe cei din jur
Dovedind că nu-s matur...

Mă gîndesc mereu la moarte
Că viaţa ne desparte
De pămînt şi veşnicie
Minte multă şi prostie.

Am dedus acum din totul
Că nu ştim care e rostul
Din ce facem, ce gîndim
Din ce spunem şi trăim...

Vechiul an nu se compară
Cu cel Nou! E aiurială...
Să nu ştie omul, frate,
Ce urmează: rai sau moarte?

Teme-te de Dumnezeu!
Fă ce-i bine, nu ce-i rău...
Că nu ştim cum să trăim...
Ştim un lucru: să iubim!

Orice-am face pe pămînt,
Că e nou sau vechi veşmînt
Dumnezeu să fie-n toate!
Că oricum ne-aşteaptă: moarte!

Despărţirea asta simplă
Cînd va fi, şi se întîmplă,
Vom uita pămîntul tot
Însă nu pe Savaot!

Ascultă-mă frate iubit...

Ascultă-mă frate iubit...
Nu da liber la buze.
Că prea puțini au stăruit
Să fie călăuze!

Și mult prea mulți,
N-au așteptat, să vină izbăvirea
La vorbe drumul li s-a dat
Întunecând privirea...

Ascultă-mă te rog, odată,
Vei înțelege sensul.
Mai bine taci și fă o faptă,
Așteaptă să vezi mersul...

Nu acuza cu vorbe rele
Pe frații tăi de-o cruce!
Ajută-i totdeauna-n vale
Poveri să poată duce...

Ascultă-mă! Dar, de nu vrei,
Ascultă-L pe Isus!
Ascultă astăzi frații tăi,
Nu le vorbi de sus...

Când vezi problema cea mai grea
Cum umerii apasă,
Ascultă frate cu urechea
Iar vorbele... mai lasă!

Ascultă-mă! Te rog fierbinte...
Nu sta nepăsător!
Tu simte ca și un părinte
Necazul tuturor!

Biblia

E o carte, ce stă scrisă,
Din vechime, prin milenii,
Ce răzbate noaptea minţii
Şi va biruii decenii!

Cartea asta nu-ncetează
Ca să schimbe, să transforme,
Mintea o însenineză
Dar, lucrează-n multe forme!

Cititorul ce-o studiază
Biblia, zilnic, tot mereu,
Întâlneşte-n foaia scrisă
Pe măreţul Dumnezeu!

Foaia albă, slova neagră,
Litere se scriu pe foaie!
Astfel Dumnezeu lucrează
Şi pe inimă dictează!

Nu există om în lume,
Care să nu fi citit
Să n-ajungă-n cunoştinţa
De-a putea fi mântuit!

Nu e simplă cartea asta!
Ea e cartea tuturor!
Căci prin ea vorbeşte Domnul.
El, e Cartea Cărţilor!

Ascultați voi care ziceți, că veți face, că veți drege:

Ascultați voi care ziceți
Că veți face și veți drege
Și nu știți ziua de astăzi,
Rodele cin le culege!

Noaptea dormiți ca butucul
Și ziua mergeți la lucru,
Dar uitați să vă rugați
Înainte să plecați.

Cine știe de-ți mai fi
Lângă ai voștri copii?
Cine știe cin se-ntoarce
Să doarmă acas la noapte?

Unii fac planuri mărețe
Să ridice noi cotețe,
Alții fac afaceri mari
Și pe lei și pe dolari...

Programări, loc în agendă
Mâine poate sunt legendă...
O poveste, sau un vis,
Sau în iad, ori paradis...

Așa-i omul pe pământ
Azi trăiește, mâine-i gând!
Azi e tare, și se vede,
Mâine e sub iarba verde...

Omul cu înțelepciune
Face numai planuri bune,
Însă doar cu Dumnezeu
Își începe planul său!

Îndrăznește prin credință
Ca să ceară biruință,
Să nu plece-n toi la drum
Fără Dumnezeul bun!

Asta face omul bun,
Atunci când pleacă la drum!
Însă omul rău, el uită,
De Dumnezeu nu ascultă!

Nu se roagă și nu cere
De la Dumnezeu putere
Umblă doar după avere...
Ea rămâne și el piere!

Omnul credincios cunoaște
Că primejdia îl paște,
Că viața lui se trece
Și veșnic nu stăpânește!

De aceea voi creștini
Ascultați astăzi îndemnul:
Orice faceți, pelerini,
Voi știți care este țelul!

Din cetate, în cetate,
Din afaceri și probleme,
Acas sau străinătate,
Nu aveți a ce vă teme!

Dumnezeu este cu noi,
Îl chemăm în ajutor,
Știm că nu putem nimica
Așa-i omul muritor!

Însă El toate le poate,
Totul este planul Său!
Deci trăiește azi cu frică
El e Dumnezeul tău!

Binecuvântat să fie...

Binecuvântat să fie Fiul lui David! Amin!
Strigau gloatele puternic, ca un băutor de vin.
Însă vinul care curge nu-i alcool, nu-i nici tărie...
Astăzi este plin poporul de Duh Sfânt şi bucurie!

Cum să nu te bucuri frate, când călare pe asin,
Vine Isus în cetate, intră Domnul cel divin...
Vine regele puternic, dar umil, pe un măgar
Să ne spună că el face din noroi, mărgăritar!

Să vestească cu putere că regatul este sus!
Aici este doar mandatul greu de dus, dar el, Isus,
Ne va da aici exemplul să trăim smeriţi, supuşi!
Că mândria cea mai simplă ne vrea morţi! ne vrea distruşi!

Ramurile de finic, hainele cele frumoase
Nu acelea fac decorul unei vieţi, mai luminoase...
Frumuseţea unui om este bunătatea lui!
Asta face măreţia... asta e farmecul lui!

Lumea care azi te strigă, îţi zâmbeşte, te pozează,
Mâine împleteşte spini, fruntea ţi-o încununează...
Să pricepem azi cu toţii că mândria e păcat:
Cui îi place gura lumii, nu e binecuvântat.

Omul sfânt şi credincios, care luptă aici jos,
Când ajunge sus în cer, îl va lăuda Hristos!
Îngerii vor sta-n picioare, sfinţii se vor minuna,
Că un om a respins lumea şi cu tot ce e în ea...

A intrat Isus în lume, iar nu lumea e în rai!
Să trăim şi noi în lume, nu cu lumea, că e vai...
Să nu aşteptăm aplauze, nici măriri de orice fel:
Să umblăm în lumea asta toţi călăuziţi de EL!

Bunicul

Îl văd şi-acum... nehotărât
În faţa unui zdravăn lemn:
„Să dau aici!” Şi-a sfârâit
Securea pe crăpatul semn...

Şi l-am văzut... La pescuit...
M-a dus copil fiind cu caii,
El îi păştea, s-a odihnit,
Iar eu prindeam... cândva, toţi anii...

Iar mai târziu... eram la fân!
Puteam să strâng umilă brazdă,
Şi-am învăţat, ca un stăpân
Să fac din lucrul dat, o treabă!

Apoi prin colna cea de lemne
Să fac fundaţia la zid!
Mă uit să-l văd cum vine iarăşi,
Cu metrul rupt... n-a mai venit...

Mă tot aştept mereu să vină...
La rugăciune să mergem!
Aşa am învăţat lucrarea
Cu post pe scaune de lemn!

Îmi văd şi astăzi fraţii mei,
Cu mâinile crăpate toate
Cum se rugau, spre ceruri ei,
Priveau mereu în unitate!

Îmi văd bunicul prin necazuri
Cum a fugit la Dumnezeu,
Când au venit furtuni, talazuri,
Şi am văzut minuni! mereu....

Cum se lupta prin rugăciune,
Cum alerga la stăruinţi...
Dar parcă-l văd întotdeauna:
„Nepoate, tu mereu să-nveţi!”

Şi-am învăţat să cânt la vioară,
De dragul lui Isus, şi-atunci,
Mi-a cumpărat una cu goarnă:
„Că poate la Bihor te duci!”

Ma învăţat ce e răbdarea,
Prin aspre suferinţi tăcute,
Bătând mereu pe la spitale,
La porţi de moarte şi virtute!

Cum pot uita copilăria,
Când am văzut, ce nimenea
Nu ar putea vedea vreodată
Ce a-nsemnat credinţa sa!?

Şi văd şi azi... lângă pământul,
Pe care a trudit cu greu,
Că la doi paşi îi e mormântul!
Iar dincolo e Dumnezeu!

Pe Dumnezeu ce ne-a creat
Eu l-am văzut în cei de-aici,
În oamenii ce pe pământ
Sunt astăzi poate chiar bunici!

Că omul este copia sfântă
A chipului lui Dumnezeu,
Deci, oamenii ce-i văd acasă,
Sunt oamenii lui Dumnezeu!

Îl văd pe Isus în bunicul,
Îl văd în mama, tatăl meu
Îl văd în fraţii care-odată,
La rugăciuni mergeam şi eu!

Să nu dispreţuim trecutul!
Ci să-nvăţăm că Dumnezeu,
Ne pune chipul Lui, în lutul,
Ce e bunicul, tu şi eu!

Cafeaua

Încă din antichitate, obiceiul de prin lume,
Mai ales prin lumea veche, etichete și cutume,
Au împins soietatea, din plăcere, din nevoie,
Să consume toți cafea, după cum le este-n voie!

Apărând o cazemată, cu toți au descoperit,
Că o băutură neagră, dacă-o bei, stai nedormit!
Și soldații și-au dat seama că aveau un avantaj:
La o ceașcă de cafea, pierzi din somn, dar ai curaj!

Din acestă întâmplare, s-a format un obicei:
Când e starea ta mai moale, dacă o ceașcă tu bei,
Ești mai tare ca oricine, somnul nu te biruiește,
Omul când simți acesta, toată ziua el muncește!

Doctorii dau sfaturi bune: o cafea conține stări,
Dacă sunt asimilate, ele au bune urmări!
Te simți bine, ai putere, energia te cuprinde,
Și la fel ca la mașină, drumu-n față ți se-ntinde!

Și așa din obiceiul, ceștii negre de cafea,
Unii au uitat pe Domnul, mai ales dimineața!
Când din pat au tresărit și lumina au văzut,
Primul gând le este-acesta: e cafeauă de băut?

Dacă nu, nici o problemă! Punem apa deci la fiert,
Pregătim și prânzu-ndată, facem și un mic pachet.
Ziuă grea pe toți ne-așteaptă și la muncă nu poți sta
Nemâncat, fără putere, și exclus fără cafea!

Obiceiul nu-i problemă! Cafeaua nu e păcat!
Însă prioritizarea fatului de constatat,
E că omul nu renunță la plăcerea de o clipă,
Și credința e uitată, Dumnezeu e dat pe-o sticlă...

Dumnezeu e pus în spate, lângă filtrul de cafea,
Rugăciunea are vreme, Biblia are vremea sa...
Bunătatea și belșugul nu-i păcat că le avem,
E păcat că pe un gust, pe-o plăcere le vindem.

Și plăcerea e permisă, e normal, e omenesc,
Ca să simți gustul la pită, ca să guști cafea sau ness...
Însă să uiți gustul bunătății Lui Isus,
Pentru o cafea cu lapte... doar atâta am de spus...

Să îl uiți pe Dumnezeu, ce te binecuvântează,
Asta mi se pare grav! Prima dată El primează!
Poți să bei cafeaua apoi, după ce te-ai închinat...
Încurcala unei cești, cu Isus: e un păcat!

Prima dată mulțumirea! Apoi pui ibricu-n foc...
Prima dată rugăciunea! Apoi gramajul la loc...
Prima dată mântuirea! Apoi guști puțin din toate...
Prima dată Dumnezeu! Apoi celelalte fapte!

Viața noastră este simplă și avem un obicei,
Care face diferența între creștini și atei!
Nu se bea nici o cafea, nu se pune nici o masă,
Fără ca Isus să fie, proslăvit în a mea casă!

După ce îți cânți cântarea, după ce spui rugăciunea,
Poți apoi ca să mănânci și să bei cafea ca lumea...
După ce îi mulțumești Tatălui Ceresc de Sus,
Poți să faci tot ce dorești... doar atâta am de spus.

Nu uita de Dumnezeu! Nu îți vinde veșnicia,
Nu lăsa nepocăința, lenea și nevrednicia,
Să-l înlocuiești pe Domnul, cu tot ce ar vrea lumea...
Nu-l ascunde pe Isus după-o ceașcă de cafea!

Când te uiţi în jurul tău...

Când te uiţi în jurul tău
Şi vezi numai ce-i păcat
Te intrebi: oare de ce?
Dumnezeu chiar ne-a uitat?

Ne-a lăsat în voia sorţii
Să fim praful de pe străzi?
Oare chiar nu mai aude
Dumnezeu ca-n alte dăţi?

Că păcătuim întruna...
Ba cu vorba, ba cu limba!
De se-n cruntă cerul tot
De se tulbură şi grinda!

Chiar să fim lăsaţi afară
Când e cerul prea deschis?
În astă lume murdară
Să nu fim în paradis?

Doamne ştiu că nu aici
Locul Tu ne-ai pregătit
Că la crucea din golgota
Casa Ta iar s-a mărit!

Ca Tu vezi, şi Tu ştii totul
Însă astăzi ne mai rabzi!
Noi îţi dăm întruna palme
Peste sfântul Tău obraz!

Doamne, ce nebuni suntem!
Ne jucăm cu mântuirea...
Când spre noi vine furtuna,
Ni sa pregătit, pieirea...

Punem astăzi înco-dat
Vorba Ta la îndoială....
Şi ne-ncredem tot în noi...
Vai ce rău e azi în ţară!

Când tu eşti la carma a-toate
Noi copii Tăi Isus,
Tot cârtim mereu pe cale.
Şi n-avem privirea-n sus!

Iartă-mă! o Domnul meu!
Pentru tot ce am făcut,
Astăzi schimbă-mi inima...
Ca să fac ce Tu ai vrut!

Ca să spun mereu, mereu
Vorba Ta pe limba mea,
Doamne Dumnezeul meu
Fă cu mine.....Voia Ta!

Când totul în jur miroase a trădare...

Când totul în jur miroase-a trădare,
Şi rufele sunt din nou tot mai murdare,
Când viaţa-i lipsită de orişice culoare…
Şi aur găseşti doar, doar peste hotare,
Doar binele şi răul în veci ei se opun
Cu totul că vreau un gând ca să mi-adun,
Deageaba îl am, că nu pot ca să să-l spun
Că nimeni în jur nu simte un parfum,
A tainicei vorbe… ce pare nişte scrum.

Mă zbat azi în mine mai mult ca şi ieri.
Că vad că-s supus la dureri şi plăceri
Că firea e multă şi vrea disperată,
Să prindă o clipă din amar-am-i viaţă.
Sunt disperat dar sunt fericit
Să vad încă-n viaţă, că nu sa sfârşit
O clipă, sau poate un haos etern
Mă bucur puţin; sau poate disper.

Nevolnica-mi stare ce azi mă îmbie
Mereu şi mereu să pot doar a scrie
Că azi este totul întors pe hârtie
Istoria trecută din ani mulţi, o mie.
Că totu-i miciună şi neadevăr
Doar unul e singur! Eu nu am să pier
Ci lumea odată cu tot ce-i pe ea
Va trece cu totul şi totul va sta.

Doar starea-mi de astăzi ce este ciudată
Mă duce cu gândul la clipa furată
Că poate voi face odată şi-odată
Din drumul distrus, din piatră pe piatră,
Sufletul meu şi inima mea
Să nu uite nimc din cea fost, cândva,
Că a fost o zi în care tânjind
M-am întâlnit cu Christos!

O lume, o viaţă, o zi, o speranţă
O mare de lucruri, nu dau siguranţă
La timpul pierdut cu neruşinare
Ştiind că vine, o zi doar în care,
Mă voi întalni cu al meu Creator
Şi ce pot să spun?... Că-s un om bun?...
Doar unul e bun, şi-e-n ceruri acum
Îmi plec a mea frunte, şi n-am ce să spun….

A fost o zi mare, în care-a mea stare
A primit total o altă-n făţişare!
Un om deosebit, un adevăr sublim,
În lumea asta rea, prin soare şi prin chin
Băut-ntreg paharul de ură şi venin!
Prin harul său stau astăzi şi pot ca să îmi scriu
A mele doruri multe, păcate, da-i târziu…
Că tot ce simt în suflet, e-o taină trecătoare
Ce tot să mai înşir… mă duc la sărbătoare!

Duminica e-o zi în săptămâna asta
Când iarăşi cu Isus vin ca să iau masă
Să stăm iar amândoi, să-i spun durerea-ntreagă,
Ce oamenii din lume nu pot să înţeleagă!
Întreaga mea viaţă ce-a stors o săptămână
Plângând mi-o leapăd toată, că n-a avut lumină
Şi alţii să-mă vadă, să-şi mântuiască viaţa
Ooo... grea-I povara asta, dar vine dimineaţa….

Acum mă rog…. cu sufletul pustiu
Că tot ce ştii Isuse aceea şi eu ştiu..
Îmi ştiu trăirea toată, îmi ştiu purtarea rea
O iartă-mă tu Tată, să fac doar voia ta…!
Oriunde m-aş afla să cred că Tu eşti viu.
Şi ochiul Tău mă vede: mă vede ce nu ştiu..
O Doamne, grea e lupta din mine, şi păcat
Te rog Isus un lucru: În veci să nu m-ai cad!!!

Ce e iubirea?

Ce e iubirea din neantul asfinţit?
Cum ştiu că sunt sau nu iubit?
Că inima-i datoare ca să-mi spună
Că dragostea s-a frânt ca o pendulă!

Cum prinzi un vraci în propriile-i metehne
Ce plin de leacuri, rana a-vindecat.
Aşa-i iubirea când, printre antene
Pe om, cu-n lanţ de aur l-a legat!

Iubirea? Este o-taină plină de nesocotiri
Şi nu-i o lume ca din basme, şi nici poveşti, nici amintiri...
Dar, totuşi este-o realitate ce poate dărâma un zid...
De multe ori o face bine, de alte ori, în mod perfid!

Şi ce mai e iubirea, decât jertfă nimicitoare,
Ce poate ridica un suflet, sau poate altul să-l doboare...
Un trist concert ce-i plin de graţii,
O mare lungă între naţii, un sânge ce îl au doar fraţii!

Iubirea? E-o colivie aurită cu nestemate-mpodobită!
E-o inima zburătoare, ce urlă-n foc ca o vâltoare...
E-un vânător cu arc măiastru, sau poate este un sihastru
Ce e agil, sau meditează, se teme, sau nu dormitează!

Aşa priveşte lumea toată,
Iubirea ca fiind o roată
Ce se învârte dubios!
Iubirea,... însă,... e ... HRISTOS!!!
Când spun: ISUS, s-a înţeles!
Tot ce s-a spus... nu are sens!!!

Ce e viața?

Ce e viaţa asta grea, când urâtă când frumoasă
Ce mereu noi o trăim, andâncind o nebuloasă,
Care tot mereu se schimbă, ca şi norii de pe cer
Aducând mereu odihnă pentru-aceia care pier...

Să trăieşti la nesfârşit plin de grijuri şi de trebi
Neavând mereu de toate şi nu poţi să nu observi,
Că problemele pe lume toate parcă se răsfrâng
Peste capul tău străine! şi tu spui... „deci pot să plâng”?

Şi capacul peste toate se aşează ca firang
Când te vezi mereu furnică şi problema elefant,
Ba mai mult şi peste poate, osteneşti mereu la greu
Să câştigi o plată bună, fie ea chiar şi un leu...

Stai că astea nu-s nimica, doar îngrijorări sunt gârlă!
Că familia e în lipsuri, chiar şi boli, te-apucă-o silă:
Şi de viaţă, şi de tot... tragi de parcă-ai fi robot
Pe pământul unde veşnic nu-s stăpâni ci numai robi.

Eşti o lună slugă bună, care lucrezi şi munceşti
Iar stăpân o zi pe lună... atunci când plata primeşti!
Uite aşa se duce viaţa în decursul unui an
Când eşti 12 zile liber! restul, eşti un condamnat...

Asta e democraţia, să aduni, să ai ceva
Şi nu mai conteză restul, nici măcar familia ta!
Ce e viaţa asta scurtă, când ne zbatem să trăim,
Fiecare zi e luptă! ca să supravieţuim!

Asta-i prada minunată, din tumultul trecător
Viaţa însăşi câştigată, că trăiesc şi că nu mor.
Celelalte-s praf prin aer... ce-s purtate de un vânt
Care rătăcesc prin lume, pe întinsul, lat, pământ!

Cum ar trebui o Doamne să-mi trăiesc clipele scurte
Care trec o zi cu alta şi parcă-s tot mai mărunte?
Orice zi e câştigată dacă mă trezesc cu Tine
Însă-i pentru veci pierdută dacă nu eşti lângă mine!

Nu contează ce a fost şi nici ce-o să vie mâine
Dacă vom avea de toate sau numai un colţ de pâine...
Lucrul minunat că Domnul, este Dumnezeu prea mare
Care ştie viaţa noastră, cum ne zbatem! Fiecare!

Viaţa asta se rezumă, pentru noi doar la o zi!
Astăzi scriu o poezie, mâine poate n-oi mai fi!
Fiecare zi e-o luptă pentru însăşi viaţa noastră,
Să luptăm deci pentru ea, ca s-o facem mai frumoasă!

Când viaţa asta simplă s-a sfârşi la vre-un mormânt,
Culmea culmilor că viaţa, constă într-un legământ!
Dacă îl avem pe Isus ca al nost mântuitor,
Viaţa nu se-opreşte aici: ci ea merge-n viitor!

Ce este pocăința?

Pocăinţa nu e-o teză,
Definiţie sau apel!
Ea înseamnă o pocuncă,
Este cel mai mare ţel!

Despre ea vreau să vă spun...
Despre ea mărturisesc:
Vă voi spune despre Pavel,
Despre el vreau să vorbesc!

E puterea, ce-n Atena
Printre zei şi-a făcut cale,
Aducând lumină sfântă.
Pocăinţă şi salvare!

Cei ce însoţeau pe Pavel
L-au adus pân la Atena.
S-au întors, ei, la Bereea,
După Timotei şi Silla!

Pe când Pavel aştepta,
Duhul s-a întărâtat
Plin de idolii... el vedea,
O cetate în păcat!

El stătea ziua-n piaţă
Şi la sinagogă mult
Discuta cu ei în faţă,
Calea-ngustă... nu vre-un cult!

Unii dintre filozofi,
Auzind despre Isus
Au crezut că el vorbeşte
Despre zei, sau despre cult...

Atunci l-au luat cu grabă,
Şi l-au dus-n Aeropag!
„Vrei ca să ne spui şi nouă?
Te vom asculta cu drag...

Fiindcă tu vorbeşti ciudat,
Nu-nţelegem ce ne spui.
Poţi să ne explici mai rar?
Ce vesteşti, e nou? Sau cui?”

Oamenii ce întrebau
Erau curioşi din fire!
Toată ziua o pierdeau
Să audă câte-o ştire...

Atunci Pavel ridicat,
A stat în mijlocul lor!
„Oameni buni... sunt intrigat...
E religie în popor!

Eu pe când mă tot uimeam
Despre închinarea voastră
Am găsit şi un altar
Cu o informaţie vastă,

Dumnezeu necunoscut,
Era scris, de tot, pe el!
Asta voi nu înţelegeţi!
Am să vă explic: astfel...

Dumnezeu ce-a făcut lumea
Cu tot ce este pe ea,
A creat pământul, cerul,
Dar nu-i templul casa Sa!

El nu are trebuinţă
De om să fie slujit,
El dă viaţă tuturor
Harul lui e gratuit!

El a făcut oamenii
Pe faţa pământului,
Le-a pus vremuri şi hotare,
Şi pe om la locul lui!

Trebuie să căutam
Bâjbâind pe Dumnezeu,
El nu este prea departe,
Vreau ca să-l găsesc şi eu!

Căci în el avem viaţa,
Şi mişcarea, şi fiinţa!
După cum au zis poeţii:
„Suntem neam!” scria peniţa...

Astfel dar fiindcă suntem
Neam cu Dumnezeul sfânt
Noi nu credem că el este
O icoană pe pământ!

Dumnezeu nu ţine seamă
Vremuri cu de neştiinţă!
Ci El porunceşte astăzi!
Veniţi toţi la pocăinţă!

Pentru că veni-va-o zi
Ce va sta la judecată
Aici va fi doar dreptate:
Şi la vorbă, şi la faptă!

El a dat acum dovadă
Una de necontestat
Că Isus Hristos e Domnul!
El din morţi a Înviat!

„Învăţaţii plin de şcoală
Chiar şi cerşetorii-n drum
Îşi băteau joc de lucrare!
Domnul Pavel! Eşti nebun!”

Pavel auzind aceasta
A ieşit din locul lui!
Nu a stat să mă îndure
Necredinţa neamului!

Totuşi unii dintre oameni
Au crezut cuvântul lui!
A crezut chiar şi Damaris
Dionisie, cui ai lui!

Prin cuvintele lui Pavel
Se-nţelege pocăinţa!
Dacă vrei să fi în ceruri
Crede azi! E doar credinţa!

Lasă lumea cu păcate!
Lasă pofte şi plăceri!
Că te duce-n iad pe braţe,
Copleşit de dezmierdări!

Asta face azi păcatul
Şi de când e lumea asta
Se respinge pocăinţa...
Se respinge siguranţa!

E porunca cea de seamă,
Să accepţi azi pe Isus!
Că de treci a vieţii vamă,
Să ai parte cu El sus!

Înţelege azi chemarea
De milă şi îndurare!
Pocăieşte-te chiar astăzi,
Să primeşti acum iertare!

Centenarul

Am ajuns la centenarul din peniţă şi condei,
Făurind miresme simple, după fagurul din tei.
Ocolind pe neştiute, frumuseţi de nedescris,
Povestind pe întrecute, cadre mici din paradis!

Tot mergând din slovă-n slovă, cu credinţă şi răbdare
Am ajuns să scriu poeme, câteva fermecătoare,
Despre har şi despre viaţă, despre ce se pare bun,
Lăsând răul la o parte, ce-am gândit aceea spun!

Timp pierdut aici nu este, pentru că o veşnicie
Mă aşteaptă să recit, ce-am primit aici a a scrie!
Nu mândria, nici curajul, mi-au dat har a împleti
Câteva cuvinte simple: ci puterea de-a iubi!

Am porint de la dorinţa de-a avea ceva român!
Nu literatură acră, ce se poartă a stăpân;
Dar cuvintele alese din dorinţa, de ceresc,
Asta ma împins la scris: graiul nostru românesc!

Nu există bucurie, în străinul ce tânjeşte,
Să impună el valori, şi mereu ne asupreşte...
Bucurie e în viaţă, partea care ni s-a dat:
Ţara asta pământească, cu necazul netratat!

Mare este setea noastră după un izvor curat!
Am cerut la Tatăl slavei să-mi trimită har îndat...
Când stau lângă El, smerit, sunt mereu mai înoit.
Îmi trimite din cer pace, puteri de nebănuit!

Când mai şchiopătez pe cale, nu primesc nimic de sus;
Unde las pe Domnul meu, nu îl mai simt pe Isus...
Asta, este astăzi lupta cu păcatul şi ispita:
Dacă cad în neveghere, nu primesc din cer nimica...

De aceea pocăinţa, zi de zi, ne este harul
Să ne apropiem de Domnul, să vedem mereu calvarul.
Să veghem în rugăciune, în sfinţenie, fapte bune...
Firul astfel îl păstrez, cuvinte astfel pot spune!

E o luptă minunată, cu o minte ce se poartă,
Să gândească, să rostească voia firii necurată...
Dar lumina din scriptură, Duhul Sfânt o pune-n gând,
Şi aşa se naşte versul cel desprins de pe pământ...

Centenarul nu e slavă, nici mândrie de prisos:
Este doar lucrarea sfântă, pentru slava lui Hristos!
Pentru curăţirea minţii şi elastica gândirii,
Asta face poezia prin tiparul curăţirii...

Dacă toate pân aici, Domnul le-a făcut să fie,
Cititorul să trăiască, ce-a, citit, în curăţie...
Autorul e peniţa care pagini scrijeleşte,
Ia modelul lui Isus, şi din timpul lui jertfeşte...

Să ridice astfel Domnul sfinţi poeţi, dar nu ca mine,
Care sunt doar o vedenie ce apune în gândire...
Să ridice vestitori ai cuvântului, din Biblie,
Ce îl pun în versuri, cântă, orice faptă o cuprinde...

Comunitatea

Nu poţi numi o societate,
De tip familie, n-ai concept!
În schimb, este comunitate,
Pentru aceeia ce-nţeleg!

Exită două tipuri clare
De unităţi structurative:
Legală, administrativă,
Sunt amândouă pozitive!

Adinistraţia e clară!
E-n acte, poţi să dovedeşti.
Se află-aici, este legală,
Prin cercetări te lămureşti!

În schimb avem comunitatea...
E un ansamblu de ideii!
E spirituală-activitatea,
Avem principii! E ok!

Comunitatea cea creştină,
Are la bază, în concept,
Idei, principii şi lumină,
Trâind în cuget ca ascet!

Administraţia este una.
În adunare, te supui!
Comunitatea este altfel:
Vedem nevoia fratelui!

În legislaţie se privează
Ca binele comun să fie,
În ordine, în bună fază,
Ca toţi să aibă părtăşie!

Comunitatea e fragilă!
Nu are slove scrise-n piatră!
De spui o vorbă, şi nu-i bună,
Eşti judecat şi ai răsplată!

Sau eşti iertat!depinde de,
Credinţa fratelui şi starea,
Te iartă foarte repede
Sau te condamnă cu ocara!

Comunitatea e formată,
La fel ca orişice structură!
Mulţimea, toată adunată,
Ea se implică pe măsură!

E partea-aceea nevăzută,
Care dictează din mister,
Făcând o legătură ruptă,
Să se sudeze, ca un fier!

Aici se strâng la loc, cu toate
Şi vorbe, gânduri şi priviri,
Influenţând a noastre fapte
Din comuniunea de simţiri!

Voi fraţi!şi voi surori preasfinte!
Voi adunări ce existaţi!
Să nu fi-ţi doar administraţie!
Să fi-ţi mai mult! de cer legaţi!

Comunitate să impunem,
Prin dragoste, iertări din plin!
Că legea pentru trup o facem!
Dar noi toţi una, noi să fim!

Aşa vom evita şi mortea,
Cea spirituală, fără sens!
Dacă dorim comunitatea,
Să ne cunoaştem toţi...din mers!

Că drumul până-n cer e lung!
Ar trebui să ştim nevoia,
A fraţilor care n-ajung,
Să-i ajutăm prin metanoia!

Schimbarea noastră pe pământ,
E prin relaţii, prin cuvânt!
Comunitatea asta face!
Veghează ca să fie pace!

Comunitatea, e un trup!
Aşa să fim şi noi cu toţi!
Să ne veghem, nici-un căzut!
Ci toţi ca să intrăm pe porţi!

Copacii din pădure

Un vânt, un foc sau putregaiul,
Pot să distrugă lemnul verde
Tu ești copac într-o pădure
Chiar dacă-ți vine greu a crede
Plantat de Domnul prin credință
Pus lângă apa de izvor
Cu frunze, roade și verdeață
Copac printre atâți arbori.

Pădure verde cu pomi vii,
Plantată de Domnul Isus
Te-nalți spre ceruri tot mai sus
Ești mare între măreții!
Fii veselă și bucuroasă
Că Domnul îți poartă de grijă
Securea nu a fost înfiptă
La rădăcina din copaci.

Și Cel ce judecă pământul
Își cercetează toți pomii
Vrea ca pădurea lui cea verde
Să aibă numai bogății!

Suntem cu toții pomi sădiți
Prin dragoste și bunătate,
Scăpați am fost de foc și moarte
Prin lemnul crucii altoiți.

Și toți copacii din pădure
Să-și cerceteze starea lor
Că dacă a venit uscarea
E a venit din interior
Stăpânul poate doar să taie
Tu singur poți să curățești
E viața ta, copacul verde…
Ai grijă să nu rătăcești.

Și de nu poți să vezi pădurea
Și de nu poți să stai cu-ai tăi
Dacă din pricina furtunii
Ești doborât, cu vânătăi…
Stăpânul poate să ridice
Să sape a-tale rădăcini
Să scoată putred și păcat
Făcând din tine om divin.

Tu ai nevoie de Isus
Ca bucuria ta să crească
Prin Duhul Sfânt se poate azi
Ca inima să îți rodească!
Să înverzești iarăși la loc
Să scoți fierul securii afară
Prin seva vieții de putere
Să-ajungi în minunata țară!

Cristos murii...

Cristos muri, nu pentru zile, nici pentru lege, sărbători:
Ci să mă ierte şi pe mine, de răul cel ne-pieritor!

Cristos a pătimit pe cruce, ca să fiu liber, ne-legat,
De lege, obicei şi datini, ce îmi spuneau că am păcat...

Cristos şi-a dat viaţa Lui, pentru a mea, să fiu iertat!
Cine mai poate ca să lege, un om ce-a fost răscumpărat?

Cristos a dus o cruce grea, pe ea erau păcate, boli...
În fiecare zi trăim, izbânda marii sărbători!

Cristos pe cap avut-a spini, cunună ce a sângerat!
Şi sângele ce-a curs acolo, făcu din mine om iertat!

Cristos a fost batjocorit, romanii l-au dispreţuit,
Evreii chiar l-au osândit... dar în final a biruit!

Cristos din moarte-a înviat! Ce har, ce binecuvântare...
Şi ce credinţă am primit, că mai există o salvare!

Cristos din robi, a făcut slobozi, ca nimeni să nu ne mai lege,
De tot ce poate omul astăzi, a mai numi fărădelege!

Cristos este nădejdea noastră, E adevărul, învierea,
E suferinţa ce-a răbdat, e preţul nostru, e puterea...

E izbăvirea, El, Cristos, de moarte, de păcat şi vină!
Mormânu-i gol, Isus e Viu! Iar inima de pace-i plină!

Critica

Lângă-o tufă, sub ienupăr
Doamne iar m-am pus... şi sufăr
Lumea asta, cei din jur
M-au călcat pe bătături...

Zice-un frate către mine
„Să ştii ca tu cânţi prea bine!”
Ai talent, şi, ştiu că poţi!
Doar... s-a auzit cam... prost...

Când îl predic pe Hristos
Şi încerc să spun frumos
Cu vorbire, grai sublim...
Mă acuză cu venin...

Când încerc o rugăciune
Şi vreau Domnului a spune
Tot ce el pe limbă-mi pune...
Parcă am în gură: prune...

Ba mai fac şi-o faptă bună
Parcă sunt picat din lună
Ba din lună, ba din stele,
M-am cam învăţat cu ele...

Ce să spun de ajutat:
Când e vorba de lucrat,
Mai că sunt un blestemat
Şi îl am pe necurat!

Totul... e, cu sus-un jos
Nu-i mai dragoste-n Hristos
Nu-s valori, nu-i caracter
Să mă trag de cap? să zbier?

Nicidecum asta n-o fac
Că tot nu mă are drag!
Pot să fac, fapte cu carul!
Că vine şi dă cu parul!

L-ai văzut... se crede sfânt!
Vrea să ţină legământ!
Vrea ce-i bine, ce-i frumos,
Să-i slujească lui Hristos!

Nu te-ajută fratele
Ci-ţi întoarce spatele!
Bagă strâmbe-n tot ce faci
Vorbele le face, saci!

Vai de noi! de voi! de toţi!
Că suntem cu toţii, hoţi!
Furăm binecuvântări
Şi uităm de alte zări!

Să nu se creadă, prea sfânt
Ci să ştie că-i pământ!
Ce atâta bucurie:
Faţă tristă, pământie!

Nu te-ajută, doar te-ncurcă
Multe vorbe î-ţi aruncă!
Roagă-te, deci pentru el
C-a pierdut cerescul zel!

S-a stins duhul, s-a stins focul,
Acum umblă cu norocul!
Toată ziua stă şi spune!
„Nu lucraţi,ci fi-ţi ca mine!”

Şi n-aş îndrăzni să-i spun
Măi, tu frate eşti... „prea bun”!:))
Dar nu bun pentru Hristos
S-ar putea să rămâi jos!

Doamne! bine a zis bunicul:
Să dispară criticul!
Că nu-i bun în adunare
Ca să-l aibă, orişicare!

Ce-mi doresc e să lucrăm,
Nu să stăm, să criticăm!
Că de vine-a nost sfârşit...
Ce-ai lucrat frate iubit???

Cu ochii!

Cu ochii... am văzut minunea...
Ce mântuirea dăruise,
Prin rândurile cărţii scrise,
Din Biblia ce posta cununa...

Cu ochii... am văzut păcatul...
Şi binele... şi răutatea...
Şi ce e mila... ce-i dreptatea,
Dar tot cu ei... îmi bat obrazul...

Cu ochii... nu mă mai satur de privit...
Şi sunt tot timpul ispitit,
Chiar de mă aflu mântuit,
Prin ochi... sunt eu secat şi istovit...

Cu ochii... ce har... ce binecuvântare...
Să pot vedea o lume mare,
Cu lucrurile trecătoare...
Să văd... ce-i dincolo de zare...

Cu ochii... şi deja-s obosit...
Că m-am lăsat înveninat,
De frumuseţe... ce păcat...
E pieritor... ce am iubit...

Cu ochii... văd oamenii ce umblăresc,
Pământul, faţa locului,
Şi viaţa... haina softului,
Dar toţi, pe rând... se chinuiesc...

Cu ochii... de stricăciune lumea-i plină,
Însă Acel ce-nviorează
Şi inima o face trează,
Îl văd în mine... E Lumină...

Dă-mi Doamne...

Dă-mi Doamne, înţelepciune,
Să vorbesc numai ce-i bine...
Să gândesc, doar gândul Tău:
Aceasta Doamne, Te rog eu!

Dă-mi Doamne, cuvinte sfinte
Pentru cei ce-mi ies în cale,
Să le spun de mântuire...
Nu reţete de sarmale...

Dă-mi Doamne, ce îmi lipseşte:
Căci în Biblie citesc:
Cine n-are, să tot ceară!
Doamne... neuroni lipsesc...

Dă-mi Doamne şi fapte bune
Să mărturisesc cu trupul,
Nu cu vorba ce se uită,
Sau doar fapte... sau trecutul...

Dă-mi Doamne, o mărturie...
Sfântă... să o am în lume...
Că ce n-am, eu Îţi cer Ţie...
Tu îmi dai... şi-atunci... minune:

Dă-mi Doamne... şi ce mi-ai dat?
Că nu treburi importante,
Am cerut... nici împărat...
Nu am vrut nici întristare...

Dă-mi Doamne... O cruce grea?
Plină ochi de supărare?
Cu poveri şi suferinţi?
N-am cerut la întâmplare...

Dă-mi Doamne... înţelepciune...
Că tu şti ce... cum... şi cât...
Să ne dai în astă lume...
Noi îţi cerem şi... atât..

Dă-mi Doamne... şi pe deasupra...
Tu ne dai ce ştii mai bine...
Mântuire... celelalte...
De ne dai... mărire Ţie...

Dă-mi Doamne... ce vrei şi vrei!
Eu primesc cu bucurie...
Dacă, îmi vei da senin...
Dacă nu... şi nori să vie...

Dă-mi Doamne... Te rog să-mi dai...
Lucruri veşnice cu carul,
Că aşa în cer uita-voi,
Întristarea şi amarul!

Dă-mi Doamne... Eu cer... şi-atât...
Dă-mi credinţă şi răbdare,
Să-mi duc viaţa la sfârşit,
Să nu cad de pe cărare...

Dă-mi Doamne... şi Tu-mi vei da...
Sus în cer, ce jos nu poţi...
Tu nu poţi să minţi Isuse...
Vreau iertare... ştiu că poţi...

Dă-mi Doamne un rai preasfânt!
Să stau cu Tine la masă...
Să mă bucur de cuvânt:
„În sfârşit... mi-ai dat... ACASĂ”

Dacă n-ar mai ninge mult...

Dacă n-ar mai ninge mult
Iarna şi-ar pierde valoarea...
Ziua n-ar mai fi tumult
Noaptea ar umbri ninsoarea...

Dacă n-ar mai cădea fulgi
Ar fi tot pustiu şi rece..
Ai dori mereu să fugi
Neştiind că iarna trece...

Dacă n-ar mai bate vântul
Răscolind totul pe jos...
Gheaţa, frigul şi pământul...
Dar, tu, eşti la adăpost!

Dacă ceaţa de pe vale
Nu s-ar ridica mai sus...
Ai gândi că toate oare,
Nu-s creaţia lui Isus!

Dacă Domnul nost'cel mare
N-a făcut nimic aici...
Slava cea nemuritoare
Fi-va doar, pentru furnici.

Dacă însă Dumnezeu
A-nvelit pământul tot..
Cu o haină neţesută
Este oare totul, tot?

Dacă stai si te gandeşti,
Si nu vezi a sa putere...
Cel ce-a înviat din morţi,
Dacă tu n-ai înviere?

Căci pământul tot ascultă
De al glasului pământ..
Insă cei ce cred în Isus:
Nu vor putrezi-n mormânt!

Iarna, frigul sau căldura
Gerul cu a lui manta
Nu îi vor putea desparte
Pe creştini de Golgota!

Dacă nu mori, nu înviezi!

Când nu mai poţi, adu-ţi aminte
Că Isus totul a răbdat!
Cu lacrimi se ruga fierbinte:
„El poate!" şi a înviat!

Când eşti înfrânt şi biruit,
Şi de păcate ostenit
De cruce tu eşti aşteptat!
Prin moarte scapi tu de păcat!

Să fim asemeni lui Isus!
Prin moartea şi viaţa Lui.
Dacă nu mori, nu înviezi
În mântuirea Domnului!

Adu-ţi aminte de cuvânt
De naşterea din nou, de har,
Că doar prin moarte iei avânt
Spre viaţă! Nu sta la hotar!

Păcatul are plată moartea,
Şi nu se poate fără ea!
Plăteşte astăzi cu dreptatea
A lui Isus! nu cu a ta!

Că El, a achitat simbria
Ce toţi aveam aici de dat!
Deci să trăim cum e solia:
Isus Hristos a înviat!

Dacă numai de 8 Martie

Orișicât în astă lume, prețuiesc pe mama mea,
Sau femeia de alături, inclusiv pe sora mea,
Dacă nu iubesc pe Domnul, dacă nu-s copilul Lui,
M-am născut pentru pierzare... eu trăiesc, dar viață nui!

Însă dacă de 8 Martie, prin femeie am primit,
Un cuvânt plin de credință, ca să pot fi mântuit,
Atunci mama-i bucuroasă... nu-s nici flori și nu-s nici bani...
Care pot să-nlocuiască fericitul „La Mulți Ani”!

Prin femeie Domnul poate să dea viață tuturor:
Prin credință, cu o vorbă, cu faptă și cu dor,
Cu dorința hăruită, ce cuprinde-o veșnicie
O femeie înțeleaptă duce casa spre zidire!

Ce ne-am face fără ele? Fără partea feminină?
Cine-ar înțelege omnul și tristețea lui divină?
Cine poate să priceapă din priviri un suflet drag?
O femeie... și atâta! Are inima un prag...

Dacă numai de 8 Martie florile răsar pe câmp...
Dacă numai de 8 Martie dăm cadouri și un gând...
Dacă numai astăzi doar, este ziua de frământ...
Mama noastră totdeauna ne așteaptă, rând pe rând...

Și nu are mama vis și nici dorință mai mare,
Numai să dăm telefon și să-i spunem fiecare,
Ce mai facem... cum suntem... cum e viața noastră toată...
Însă ochii ei privesc zilnic către mica poartă.

Ce-i frumos, că Dumnezeu, a lăsat acest exemplu,
Ca să ne verificăm, dacă viața noastră- templu.
Dacă mai iubim, mai plângem, dacă mai simțim cu har,
Atunci viața nu-i pierdută și trăim, dar nu-n zadar!

Dacă, crezi...

Dacă, crezi, că poţi schimba
Lumea asta prin ceva,
Nu-s nici banii, nici averea
Ci e Isus! E puterea!

Dacă, crezi că poţi mai mult
Decât alţii au putut,
Nu fi mândru! n-ai să poţi!
Fără de Hristos, nu poţi!

Dacă, crezi că eşti iubit
Dar în schimb, nu dai nimic...
Te înşeli! te porţi orbeşte!
Numai Dreagostea jertfeşte.

Dacă, crezi fără de fapte,
Că le ai mereu pe toate
Cum să crezi, dar să nu faci?
Să vorbeşti, dar tu să... taci.

Dacă, crezi, cum ceilalţi
Că lucrează doar argaţi,
Fi pe pace! Liniştit!
Şi tu eşti aragt, un pic!

Dacă, crezi, să ai credinţă!
Şi vei avea biruinţă!
În credinţa ta statornic,
Doar lui Isus, fi datornic!

Dacă, crezi! doar dacă crezi!
Fapta spune: ai să-l vezi!
Dacă crezi, ai mântuirea,
Vine fapta... E Răpirea!

Dacă, crezi! O, acest dacă!
Ne condiţionează, parcă,
Să venim sau nu în barcă!
Crede numai! fără, dacă!

Dacă, crezi! O Doamne cred!
Fără dacă! Şi Te văd!
Eu mă-ncred Isus în Tine,
Şi prin fapte răspunzi mie!

Cred! Cred că doar am auzit
Cum pe cruce te-ai jertfit!
M-ai iertat, m-ai vindecat...
Cred că de iad m-ai scăpat!

Şi mi-ai dat o mântuire!
Fără bani şi fără pile...
N-am avut nici o relaţie!
O, cum ţi-am intrat în graţie!

Eu doar Cred! şi Tu, doar faci!
Aşa răspunzi la cei dragi!
Că pe noi, Tu ne iubeşti!
Avem totul, că trăieşti!

M-ai şi facem cum crezi Tu,
M-ai facem cum vrem şi noi...
Însă azi ne pocăim!
Credem, facem şi trăim
Să-mplinim, ce noi vorbim!

Dar ce veţi face la urmă?

Va veni o zi măreaţă
Când sfioşi şi plini de frică
Vom sta toţi, faţă în faţă:
Un fior,... eternă clipă...

Numai un înger în alb
De pe locu-i se ridică,
Şi desparte-un fel de gard
Atingându-l c-o aripă...

Oamenii s-au deşteptat:
„Oare ce vrea ca să facă?”
El ştiindu-şi însă rostul,
Face-un semn, apoi întreabă:

Aţi ajuns la judecată,
Fără să vă împăcaţi?
Ştiţi ce soartă vă aşteaptă?
Unu-n cer, şi altu-n iad...

O tăcere grea şi-adâncă
Peste masă se aşterne...
„Oare nu sunt eu, o, Doamne,
Gata de rai a mă pierde?”

Şi tăcuţi se uită fraţii
La ai lor semeni şi rude,
Lungi priviri ce scormonesc
Ochi senini şi pleoape ude...

„Eu sunt oare, sau e el?
Vai, de ce nu ne-am dat mâna...
Până n-a venit ţărâna...
Cât am fost de tinerel...”

“E târziu"... şopti divinul
Îngerul, cu glas subtil
Ce ştia ca un abil
Frica unora de mazil...

Tăcerea fu întreruptă
De porunca abordată
Prin consiliul cel celest
Ce trebuia acum urmată...

Cei ce n-aţi iertat în stânga...
Şi fără împotrivire,
S-a umplut de oameni bolta...
Se simţea nenorocire...

Au rămas puţini în dreapta
Care au greşit cândva,
Ei, recunoscându-şi fapta,
S-au întors din calea rea...

Cei din stânga nu au vrut
Ca pe fraţi să îi câştige
„Cum să mă duc eu, la el?
Că doar a greşit, ştiu bine...”

Nu au vrut, nu le-au păsat
De acei ce în păcat
Din greşeală s-au legat...
Nu s-au dus, n-au dezlegat...

Cei din stânga, pocăiţi
N-au câştigat ai lor fraţi...
Dar doresc în cer să intre;
Nicidecum şi niciodat!

Îngerul porni-nainte
Prin cuvintele alese
Ce erau cu sare drese,
Şi vorbi de lucruri sfinte:

„Voi din dreapta aţi iertat
Ce-a fost drept, aţi căutat...
V-a păsat de cei din jur,
Şi i-aţi judecat în ciur...

Voi puteaţi ca să-i lăsaţi
În a lor ticăloşie
Şi în veci să nu reînvie...
Şi totuşi nu i-aţi lăsat...

De-a lor soartă v-a păsat
Şi mereu voi v-aţi luptat,
Ca cel rău să nu câştige!
Moartea să nu poată-nvinge...

Cei aleşi în partea dreaptă,
Nu au aşteptat din urmă
Până soarta să-i răpună
Să ajungă în nocturnă...

Ci din timp şi-au rezolvat
Faptele de căpătâi,
Ei pe fraţi, i-au câştigat...
Oare tu, unde rămâi?

Eşti în dreapta sau în stânga?
Ai iertat sau n-ai iertat?
Ai urât orice păcat?
De auzi, eşti întrebat...

Dar voi oameni, sfinţi şi sfinţi
Dar ce veţi face la urmă?
Dacă nu v-aţi împăcat
Întrebarea asta-i bună...

Scena asta a-judecăţii
Dintre fraţii lui Isus
Care n-au iubit pe alţii,
Cum s-ajungă-n ceruri sus?

N-aşteptaţi şi voi istoria
Să vă liniştească traiul,
Când voi ştiţi care e buba
Cum puteaţi rezolva baiul...

Dacă vine acum Domnul
Sau moartea-naintea Lui?
Că mereu ne prinde somnul,
Când vrem bine orişicui...

N-aşteptaţi acel din urmă
Ce vesteşte judecata!
Dacă ştii care-i problema,
Atunci ştii care-i răsplata...

De când mă ştiu...

„De când mă ştiu sunt pocăit!
Sunt bun creştin... de mii de ani!
Nu fur, nu bat, n-am spart un geam...
Şi chiar mie silă de Satan...

De când mă ştiu...sunt un om bun...
Ba chiar mai bun, de cum eşti tu!
Nu plâng, aşa... ca un nebun...
La rugăciuni... eu nu zic nu...

De când mă ştiu... eşti pocăit?
Să-ţi vezi frumos de treaba ta...
Eu sunt mai sfânt... nu terfelit...
Cu bârfe şi ocară grea...

De când mă ştiu... ce Dumnezeu...
Că-mi pare rău în orice ceas...
Că am pierdut ultimul leu,
Ce pentru vin mi-a mai rămas...

De când mă ştiu... tu nu-mi vorbi...
Că mântuirea pentru mine
E să am totul ce-oi dori...
Şi chiar aş face-o nebunie...

De când mă ştiu... eu sunt curat...
Nu am cazier de puşcărie...
Mai trag din pipă... neapărat...
Lângă o duşcă de tărie!

De când mă ştiu... eu am familie...
Şi multe fete am plăcut...
M-au mai chemat la ele-acasă...
Că sunt bărbat pe-acest ţinut...

De când mă ştiu... vorbesc de bine...
Nu sunt ca pocăiţii-acei...
Ce limba cu blesteme-o ţine...
Eu nu înjur de dumnezei...

De când mă ştiu... lucrez cu frică...
Că omul unde el munceşte...
Spune proverbul lu Mitică:
Din munca lui, şi el... trăieşte!

De când mă ştiu... eu am valoare...
Sunt om de bine la oraş...
Mă ştiu prietenii pe cale,
Dar pe vecini... sunt nişte laşi...

De când mă ştiu... am viaţa mea...
Şi eu religia nu o schimb...
Că pocăinţă... şi aicea!
Cum vreau eu pot să o cultiv!

De când mă ştiu... De când te ştiu...
Că eşti un mort...
Cu ochii deschişi,
Şi totuşi orb...

De când te ştiu... eşti un om bun...
Cu patimi rele şi tutun...
Cu obiceiuri desfrânate,
Ce au să te ducă la moarte...

De când te ştiu... ai răutate...
Şi nu ai milă nici dreptate...
Şi nu te recunoşti de vină...
De când te ştiu că n-ai lumină...

De când te ştiu... că nu primeşti...
Ce Dumnezeu ţi-a dăruit...
Că nu vrei să te pocăieşti,
De viaţa ce ai pătimit...

O... de când te ştiu... că eşti un sfânt...
Un sfânt din iad, un sfânt mormânt!
Şi nu ai vrea ca să învii...
Te ţii mereu doar de prostii...

„De când mă ştiu”...aşa suna
O rugăciune de dezvinovăţire...
A unui om ce nu ar vrea,
Să-audă strigătul de „urcă”...

TE urcă-n carul mântuirii...
Nu sta în spate-acuzator...
Că drumul e sortit pieirii...
Dar carul zboară sus pe nor!!!

De când mă ştiu... ne spune Isus...
Că vreau să scap pe om de iad...
Dar el nu vrea... ci e pe minus...
Şi tot aşa va rămânea...

Un minus pentru foc din iad...
Un om pierdut... un om ratat...
Şi plin e iadul de minus...
Numai în cer avem un plus...

De când mă ştiu... din veşnicie...
Şi-o să mă ştiu... tot de acol'!
De astăzi vin la mântuire...
De când mă ştiu... de când sunt nou...

De copil am tot visat....

De copil am tot visat
Ce ajung într-un final,
Dacă nu va fi să sufăr,
Ori să fiu într-un spital.....
De copil m-am tot gândit
Dacă e mai bine domn!
Insă azi am realizat
E important să fi om!
De copil am tot studiat,
Marile filozofii
Şi-am ajuns la-moment dat,
Pentru nişte teorii
Să ajung să le dezbat!
Până acuma am trudit
M-am zorit, am încercat
Să pot inţelege totul...
Insă totul e-ncurcat!
Am privit mai marii lumii
Care-au fost şi care sunt,
Oameni grei şi oameni simplii
Insă până la mormânt!
De acolo toată munca
Cea gândită si trudită,
Nimeni nu o mai contestă
Cade-n ea ca-ntr-o ispită!
De copil am meditat
Ce va fi cu viaţa mea...
Cât voi fi de realizat,
Cu ce mă voi îmbrăca,
Ce masină voi şofa...
Pomul cât e de-nverzit
Ramurile şi le-nalţă!
Insă după ce-a murit,
Toată slava şi-o descalţă!
Cerul cu tot ce-are el
Păsări, aer miresmat
Tot ce vede el de sus
Se cufundă în păcat!!!
Teoriile-şi pierd suflul
N-faţa marelui aval
Ce măsoară totul parcă
Într-un nesfârşit fatal!
De copil am înţeles
Tragedia omenească
De-a fi om, de fi ceresc,
Intră printr-o simplă poartă!
La al falnicei intrări
Mari şi multe bogăţii,
Stau acolo neatinse
Poate pentru veşnicii...
Cei ce au intrat pe poartă
Au lăsat al lor avut
Teorii, averuri multe,
Toate acolo sau pierdut!
Dincolo de astă poartă
Intră sufletul etern
Ce nu duce chiar nimica
Din al nostru fler boem!
De copil am învăţat,
Să mă las de căutări,
Ce nu duc într-o direcţie,
Ce nu poartă alte zari!
Am căutat sa înţeleg
Cerul sfânt, dumnezeirea
Ce îmi poate-asigura
Totdeauna nemurirea!
Asta-i căutarea mea
Ce întrece filozofii,
Ce ar da mari bogaţii...
Însă ei sunt leat cu hoţii!
Fură multă din ştiinţa
Şi se luptă toată viaţa!
Dar mor în necunoştinţa
Cerul nu le dă răsplata!
De copil am priceput
Că un om venit de sus
Are-n El o calitatea,
El nu moare, e Isus!

L-am căutat cu stăruinţă
Să mă-nveţe-nţelepciunea!
Şi nu mă respins ca alţii
El mi-a dat-o şi acuma...
Înţeleg deplin că omul
Cu toată ştiinţa lui
Nu poate să-şi facă traiul
Fară de voinţa Lui!
Marii oameni de pe lume
Ce-au făcut mari vitejii
Toţi au căpătat destinul,
Sus din cer, din veşnicii!
Lumea plină de mizerie
Ce se zbate în păcat
A iertat-o tot Isus!
De copil am tot visat...

De vezi un om...

De vezi un om mergând, pe stradă,
Ce pune întrebări la toţi,
Să ştii că pentru tine umblă
Bătând mereu la-nchise porţi!

De vezi un om mergând, pe drum,
Ce din priviri te cercetează,
Nu sta în calea Lui acum...
Ci stai, în spate şi-l urmează!

De vezi un om venit, din cer,
Sau care merge într-acolo...
Să ştii că norii cei de fier
Nu-s nişte zei, nu-i nici Apolo...

De vezi un om, murind pe cruce,
E Dumnezeu cu, chip de om!
Prin drumuri lungi, bătătorite
Cu tălpile ca de beton...

TE caută! Şi încă, de mai multă vreme,
A întrebat El peste tot,
Pe unde poate să găsească
Un om pierdut, un păcătos?

Pe acel drum, am apărut
Să fug de-acasă, să mă duc...
Prin lumea mare, m-am zbătut
Dar n-am găsit nimic ce-am vrut...

El m-a găsit pe mine! Atunci...
Prin văi, câmpii şi drumuri lungi
Se uită după păcătoşi
Să-i facă oameni sănătoşi!

Şi merge Domnul pe la oameni
Cu-o veste bună, mântuire!
Dar ei resping, se dau pe galbeni,
Şi vând salvarea pe pieire!

Că de la iesle la golgota
E-un drum sublim, aşa de aspru,
Că doar mulţimea, forfota,
Fac din Golgota, loc sihastru!

Şi toate pentru tine sunt!
Şi pentru mine-au fost create
Ca Dumnezeu, prin fiul său
Să scape lumea de la moarte!

De vezi un om ce e pe drum
E unul care de milenii
Vrea să te scape, chiar acum
De iadul rău şi focul gheneii!

Tu, doar acceptă-l dragul meu
Şi vei găsi aşa iubire,
Cum pentru sufleţelul tău
Nu s-a mai dat aşa jertfire!

Demult...

Demult... cândva... pe lumea asta
N-a existat nimic... dar lumea,
S-a tulburat în existenţa
Precară ca dintotdeauna...

Şi cum să fie dacă, astfel,
În cursul vieţii schimbătoare...
O lume plină de păcate,
N-a realizat că-i trecătoare...

N-a presupus că cei doi termeni,
De bine sau umilul rău,
Va duce lumea la pierzare,
Sau poate chiar la Dumnezeu.

De mult a fost o-mpăciuire,
Între pământ, ceresc şi om
Dar stai... această amintire
Nu-i doar trecută... nu-i un somn...

E vie scumpa împăcare,
De mult a fost în plan, în cer...
Că dragoste nepieritoare
Nu-i doar de mult... ci e etern...

Deznădejdea

Să nu laşi tu ca deznădejdea
Să te cuprindă-aşa uşor!
Adu-ţi te rog aminte, astăzi,
Că ai un bun mântuitor!

Să nu mai crezi că totul este
În van, şi că nimic, nimic,
Nu e posibil; „e-o poveste”!
Să ştii: cu Domnul, mă ridic!

Şi doar cu El, voi sta mai tare
Pe lângă pribegia mea!
Dar vei putea scăpa, tu, oare?
Nu sta în deznădejdea ta!

Mă lupt cu morile de vânt,
Şi sunt minţit. Ba chiar lovit.
Mă doare că pe-acest pământ
Mă văd un deznădăjduit...

Dar cum să fie, că aici,
E viaţa asta mult prea scurtă!
Dar cum să scapi de griji şi frici?
E greu... dar chiar şi viaţa uită...

Nu voi putea de unul singur!
Dar cu Isus voi triumfa!
Îmi voi uita starea, şi sigur,
Se schimbă viaţa... e a Ta!

Douăzeci de ani din viaţă

„Când păcatul m-a purtat 20 de toamne
Toţi mereu m-au lăudat, nimeni nu ma supărat
Nimeni Doamne...”
Douăzeci de ani din viaţă, astăzi i-am pierdut
Când prin lumea asta mare, am o veşnică plimbare
De când m-am născut...
Toată viaţa mea trecută, 20 de toamne
N-o regret, chiar dacă toată, am umblat din poartă-n poartă
Doar cu Tine Doamne...
Până azi mai sunt în viaţă, şi voi mai trăi
Dacă voi avea în juru-mi, oameni ce mereu, şi pururi
Eu îi voi iubi...
Toată viaţa asta scurtă, nu voi regreta
Că în drumul meu greoi, cu necazuri în şuvoi
Isus mi-e alăturea...
Oameni dragi pe-acest pământ, 20 de ani
Am trăit cu al meu gând, să fac bine pe pământ
Şi să n-am duşmani...
Mulţumesc lui Dumnezeu, că el ma salvat...
Eu călătoresc mereu, cu-ai mei fraţi în Dumnezeu
Ce m-au ajutat...
Am făcut şi la greşeli, pline de păcat
Dar Isus pe Golgota, şi-a dat toată viaţa sa
Da, El m-a iertat...
Mă ridic, şi voi lupta, stând în front mereu
Ca să iert, şi să iubesc, toată viaţa cât trăiesc
Tot ce e Dumnezeiesc...
Cine s-a născut şi moare... asta eu aştept
Ca să prind o sărbătoare, ce în veci nemuritoare
Viaţa s-o trăiesc...
S-ar putea să plec curând, s-ar putea târziu...
Lumea asta ma urât, eu pe toţi, eu, i-am iubit
Şi nu-mi pare rău...
Chiar de nu sunt înţeles, azi la 20
Nu-i nimic... curând, curând, vine acela care-i Sfânt
În a inimii poteci...
Că trăiesc puţin sau mult, asta nu-i problemă!
Pe Isus l-am cunoscut, mi-a iertat tot ce-am făcut,
Viaţa e eternă...

E Crăciun?

Nu ne temem să vestim
Că Mesia S-a născut!
Fără brad, sanie sau reni
Chiar şi fără Moş Crăciun!

Magii au venit la Domnul
Nu ca Moşul prin balcon...
Ci smeriţi, cu daruri scumpe!
N-au intrat siliţi prin horn!

N-au fost zâne, nici pitici
Când Isus veni în lume!
Doar un staul, cu furnici
Ce-au venit gunoi s-adune...

Vaci fătate, oi, măgari.
Poate boi ce trag la jug...
Au fost meşterii zidari,
Ce-au stat zid lângă Isus!

S-a născut, El! Salvatorul!
În ruşine şi dispreţ,
Ca să moară pentru mine
Plătind cel mai mare preţ!

Noi sărbătorim festiv
Cu mâncare, băutură!
Când în ieslea cea săracă
N-aveai ce să pui în gură.

N-a fost staul! Ci hotel...
Pentru Cel ce-avea să moară.
Un sejur având ca fel
Paie, iesle şi duhoară!

Asta-a oferit pământul,
Celui mai bogat străin
Ce-a venit să ne salveze,
De păcat, moarte şi chin.

Dar străinul ne e Tată!
Frate, Domn şi Împărat!
Pentru ce-a venit din cer?
Mai bine stătea în pat.

Şi ne vindem mântuirea
Ce-a venit prin simplul om!
Pe comfort, cerşind iubirea,
Ciocolatei pusă-n pom!

A venit Isus în lume,
Chiar puţin... m-a deranjat!
Nu putea să vină vara?
Că-i făceam colac cu mac!

Iarna-i rece pe afară
Şi să merg la El, mi-e greu!
Parcă noi am stat pe steauă
Că pe soare, era greu!

Omul nu vrea să-nţeleagă
Că Isus l-a căutat!
Să-l salveze de la moartea
Iadului infricoşat!

Omu-i mândru şi semeţ!
Omul crede că el poate.
Că n-a stat într-un coteţ
Ci-a avut maternitate!

Şi Isus respins, ba chiar
Urmărit să fie-ucis
Ne-a făcut intrare, har,
În cerscul paradis!

Noi dispreţuim minunea,
Naşterii lui Dumnezeu
Că păcatul ne orbeşte
Ca un leu şi cu un leu!

Noi sărbătorim Crăciunul!
Un moş gras în roşii haine
Ce n-a atârnat pe cruce!
Că-i era mai bine-n sanie.

Mâncăm bine, ghiftuiţi
Facem show la adunare!
Iar pe cei săraci, lipsiţi
Meargă-n staul la culcare!

Ştiţi ce-a luminat în staul?
Aur, tămâie şi smirnă!
Ele-au atestat cu graiul
C-am primit din cer lumină!

E Crăciun? Este sau, poate...
Cine e sărbătorit...
Avem viaţă; sau, în moarte!
E Crăciun! Eşti mântuit?

E frig...

E frig... în viaţa tuturor...
Căldura, cu desăvârşire
Lipseşte... şi ca un covor
Ne-ntindem jos în aţipire.

Ne-nvăluim în adormire
Când ceaţa lumii se depune
Zăpada grea, omătul mare,
Ne-nfăţişează-o nouă lume.

E frig... în casa interioară...
Şi focu-i stins! nici lemne nu-s,
Cu gerul am vorbit afară,
Când uşa am deschis, el, ţuşti...

E frig... în casa inimi plăpânde...
Că am lăsat intemperii
Şi mobila, pereţii, totul
S-au transformat în gheţării!

Am vrut să am un săniuş!
Dar n-am ştiut... că neaua toată,
Se furişa alunecuş
Că am deschis a vieţii poartă.

Normal că-i frig! doar eu am vrut...
Să dau căldura pe albeaţa,
Ce printr-un nins cernut, mărunt
Mi-a adus frigul dimineaţa.

Şi asta e! E promoroacă...
Pe soba care altădat
Făcea ca plita să troznească
De lemne ce ardeau scurtat.

Am vrut ca omul de zăpadă
Să-l sui aşa cu mine-n pat...
Şi uite că, acum în viaţă,
Nu simt nimic. Am îngheţat!

În loc de scaune şi masă
Am pus o sanie pe jos!
De va veni în a mea casă
Să-l pun să şadă pe Hristos!

Atât mi-a mai rămas din toate...
Şi toate-s reci şi îngheţate.
Dar ştiu că Domnul meu Isus
Mă va-ncălzi, scăpa de moarte!

Doar El mai poate să dezlege
Din amorţeală şi păcat,
Să scoată omul de zăpadă
Să facă focul imediat!

Din pricină că ne permitem
Să dăm căldura pe nimic.
În inimile noastre Duhul
O să se stingă şi... E frig....

E o zi cam friguroasă

E o zi cam friguroasă,
Oamenii stau tot pe-acasă
Langă foc, la o cafea,
Poate, poate careva,
Mai învaţă câte-un pic
Alţii nu-nvaţă nimic,
Unii dorm că n-au ce face,
Îşi privesc chiar noul look
Dintr-o poză pe facebook,
Viaţa trece, lumea vine
Nici o zi fără de pâine
Fără internet cafe
La un fotbal strigi: „Ole”
Asta e, te plictise...,
Ziua pleacă, ora vine
Îţi dai seama că si mâine
O s-o iei de la-nceput
Că doar nimic n-ai pierdut!
Stai! Gândeşte-te o clipa!
Zi de zi acelaşi lucru
Să stai ţeapăn ca butucu..
Când atâţia-n jurul tău
N-au nimica, nici un leu..
Tu, te plictiseşti mereu..
E ceva cu viaţa ta?
Na-i putea debarasa?
Totdeaua te repeţi?
Nimic nu poţi ca să-nveţi?
Îţi propun acum ceva:
Ieţi din mediu-n care stai
Că exista-un colţ de rai
Unde nu e plictiseală
Unde scapi de moleşală!
Viaţa de creştin e multă..
Multă muncă, lacrimi reci
Că afară pe poteci
Duhuri rele stau de veci
Să te ţină-n amorţeală!
Vrei din timpul tău să ai
Ceva care poţi să dai??
Oamenilor, lui Isus,
Un cuvânt să ai de spus!
Spune! Nu mai pribegii,
Oare cât vei suferii?
Dacă tu te-ai pocăii..
Lucruri mari s-ar împlini!
N-ai mai fi un staţionar
Ci mereu cu-al tău pahar
Plin de lacrimi, de amar
Ai avea cui să-l goleşti...
Dacă tu te pocăieşti...

E drept!

E drept! Eu am păcătuit!
Prin vorba mea, prin gândul meu
L-am întristat pe Dumnezeu
Dar azi... mă pocăiesc!

E drept! Sunt un nenorocit!
Mereu de Diavol ispitit,
Am tot căzut, dar mă ridic...
Sunt hotărât să-mi fac un zid!

E drept! Altarul foarte, mi-a lipsit!
Când după Baali eu am fugit,
Şi înălţimi am construit...
Prin jertfa Lui sunt curăţit!

E drept! E noul ce-a ieşit din rău!
Păcatul azi nu mai domneşte,
În trupul care trebuieşte,
Prin dragoste, lui Dumnezeu...

E primăvară, totul a înmugurit!

E primăvară... totul a înmugurit...
Numai sufletul, săracul... a rămas neînoit...
Flori, parfum, delicateţuri, pentru stil şi pentru şarm...
Numai sufletul tânjeşte... chinuit, din an în an...
Primăvară... O iubito! Toţi te alintăm frumos...
Însă sufletul rămâne... gol, pustiu... La ce folos?
Când afară flori şi poze, declaraţii de iubire...
Iar în inimă tristeţe... dacă nu ai mântuire...
Toţi se bucură de soare, de verdeaţă şi culori...
Numai inima săraca... suferă de tainic dor...
Primăvară de Iubire... primăvară de Cuvânt...
Fă ca să răsară-n inimi, tot ce este bun şi sfânt!
Să nu uite nici un om, că lăsat-a Creatorul,
Naştere din nou, prin jertfă, sus pe cruce... mărţişorul...
E un obicei... şi-atât... însă gestul Lui Isus,
Este dulce primăvară, pentru sufletul răpus...
Bob de grâu... pus în pământ... Primăvara va răsare!
Nimic nu e nou, preasfânt, dacă mai întâi nu moare...
Să lăsăm tot ce e vechi... tot ce e păcat şi rău...
Să primim o primăvară care este Dumnezeu!

Greul

Mi-e greu să pot privi în faţă
Când ştiu ce greutăţi vor fi!
Mi-e greu acum fără speranţă,
Dar la final, voi birui!

Mi-e greu să văd în întuneric,
Că nu-i lumină, nici sclipire...
Dar am credinţă şi mă feresc
Prin promisiuni de veşnicie!

Mi-e greu să spun că nu-i izbândă,
Îngrijorarea mă apasă!
Şi ce spun eu, o vorbă frântă,
E-un pai din pajiştea frumoasă!

Mi-e greu... dar lui Isus Îi pasă!
Şi greul meu, o entitate,
O schimbă Dumnezeul meu
Într-o uşoară greutate!

E toamnă iar...

E toamnă iar, Septembrie a venit...
Se rușinează frunzele-n culori,
De parcă s-ar găti de sărbători,
Și totuși... printre roade, frunze mor...

S-au copt, s-au primenit și ostoit,
Tot ce putea natura ca să dea:
De prin livezi, prin câmpuri și ogoare,
Tributul anului, omul din nou să-l ia...

Dar tu? Trecut-ai vara sufletului tău,
Întins la soare, odihnit la umbră,
Acum când viața nu mai pare sumbră,
Dorind la roade, la cules mereu...

Vom trece ca lumina lunii oglindite,
În palul frunzelor ce cad însingurate,
Dar va rămâne rodul vieții noastre
Și rodurile toamnei consumate...

Pe mal de Criș, pe fund de mâl acoperit,
Stau mii de frunze ce s-au ofilit...
Dar ramura de salcie uscată,
Ea va rămâne vie, vindecată!

Unii dau frunze... alții, rodesc din greu!
Doar toamna îi va dovedi pe toți,
Pe cei ce lucră sau pe cei ce-s hoți,
Acel Septembrie rupt dintr-un eseu...

O, toamnă crudă, ce ne dai pe față...
În târgul vieții, să-mi aduc avutul:
Puținul strâns sau bogății cu multul,
Septembrie ce ne-nșiri anii pe ață...

E viu... a înviat...

Ucenicii toţi în casă,
Plini de frică şi speriaţi!
Dar umpuţi de bucuria
Că Isus a înviat!

După clipa minunată,
Arătării la femei,
Ucenicii după, Petru,
Au crezut atunci şi ei!

Dar pe când stăteau cu toţii,
În acelaşi loc, deodat,
S-a simţit o voce caldă:
Ştim! Isus a înviat!

În această frământare,
Din Emaus, doi ucenici,
Chiar la ora cea târzie,
Au tras tare de opinci,
Să aducă bucurie...

„N-i s-a arătat azi Domnul...
Şi-am venit să dăm de ştire!
Nu sunt basme! L-am văzut!
O ce mare fericire!”

Şi Maria, Magdalena...
Petru ce a alergat
Au văzut cu toţi mormântul!
Şi pe Isus înviat!

Numai Toma, nu fusese,
La un loc atunci cu ei,
Când Isus se arâta-se,
În acel umil bordei!

Ucenicii povestiră...
Însă el poveşti n-ascultă!
Vrea dovezi şi mărturie...
Şi cu vorbe nu se-ncurcă!

Şi în toată teama asta,
Plini de griji şi bucuroşi,
Stau veghind cu ochi-n patru,
La romanii mincinoşi!

Dar pe când uşa-nchuiată
Trecând repede 8 zile...
Nu romanii vin în casă!
Ci Isus, lumina vie !

„Pace vouă! zise Domnul...
Să-v-arat semnele mele,
Ce am îndurat pe cruce,
Sus! pe lemnul, cu durere!

Toma... Geamăn prin poreclă,
Stă mirat şi suferind!
„Cum de n-am crezut aceasta,
Să văd morţii înviind?

Cum să n-am credinţa care,
El pe Lazăr, a-nviat,
Tinerelul din Nain,
Chiar din raclă s-a sculat?"

„I-a priveşte”... zise Isus...
Uită ce-ţi lipseşte ţie...
Semnele! acuma-ţi spun:
Ai văzut... Credinţa vie!"

Numai Toma, numai Petru,
Doar femeile din casă?
Au văzut minunea însă?
Ce-i ce-au stat cu El la masă?

Nu! ştim toţi! Că din mormânt
Domnul Isus a-nviat!
Din al bibliei cuvânt!
Adevărul am aflat!

Şi de credem adevărul
Cel ce ne-a răscumpărat,
Poate să dea mântuire,
Că E VIU! A ÎNVIAT!

Eliberare

Umblând prin viață întâlnim,
Tot felul de culori și oameni,
Dar prea puțin noi însă știm
De fapt, pe cine întâlnim...

La fel ca Domul nost' Isus
Ce Își fixa privirea țintă,
Scana ființa celor mulți,
Și rezulta doar suferință...

Vorbea cu oameni față-n față
Fără să-I pese de profil!
El cerceta întreaga viață
Chiar de-ntâlnea un duh ostil...

Când întâlnești sfinții pe stradă
Ce au credință în Isus,
Parcă ai întâlni apostoli,
Și oameni temători ca Iust!

Ce te fixează cu privirea,
Iar Duhul Sfânt le stă pe buze,
În viață nu lipsește postul,
Având credință, rugăciune...

Cuvântul este Viu, iar fapta
Vorbește clar, mai clar ca vorba...
Iar mintea lor rodește gânduri
Ce nu permit alte avânturi...

Un astfel-om de întâlnești,
Tu, care ai probleme, boli,
Te chinuiești de multă vreme,
Sau somnul nu îți e domol...

Duhul care e în tine,
De e străin de Dumnezeu,
Și te împinge doar la rele...
O să se dea singur de gol...

Și astfel Duhul Sfânt cunoaște
Prin oamenii Lui Dumnezeu,
De e ceva străin la mijloc...
De este grav, păcat și rău...

Și astfel numai simplitatea
Credinței prin Cuvânt și Duh
Nu va permite unui demon
Să facă dintr-un om, un slut...

Suntem noi oare, plini de Duhul?
Sau slujim poftelor drăcești...
Se poate afla doar într-o formă:
Depinde ce om întâlnești!

De are drac sau duh străin,
Nu va putea să-ți stea în față!
Că tot ce-i necurat va piere...
În numele Isus, e viață!

Și ce frumos să știi mereu
Că orice patimă sau poftă,
Că orice duh străin și rău,
Va recunoaște ce-i al tău

Va recunoaște-a ta credință,
Că e din Dumnezeu, Cuvânt,
Va recunoaște că Isus,
E-n tine har, prin Duhul Sfânt!

Și El ne-a zis să nu ne temem,
Că biruința este-a Lui!
Deci haideți ca să împlinim,
În orice vreme, doar Scripturi!

Europa

Este-ntinsă pe uscatul
Ce cuprinde-un continent,
Plin de ţări şi de popoare
Ce se-mpacă virulent!

Limbi mai multe şi accente
Steaguri, steme şi pancarte
Ce atenţionează parcă:
Noi, nimic nu ne desparte!

Şi ne integrăm într-una
Dar ne-accomodăm pe rând,
Că în spaţiul nostru, lumea
E formată din pământ!

Moştenirea culturală
E bogată... mii de ani!
Ce s-a strâns din veacuri multe...
Pentru marele nost' neam!

Europa e creştină!
Şi toţi cred în Dumnezeu!
Să nu spui nicicum, la nimeni...
Avem drepturi! e, de, rău...

Europa spirituală
Ce de mult e atestată,
A pierdut de mult avântul...
Ea e plină, dar... e goală!

Eşti moral! eşti om de cinste!
Caritatea e în vogă...
Şi mereu moralitatea,
Fără Isus, e la modă!

Mântuirea şi morală!
De le-avem va fi de bine.
Însă astăzi e o boală...
Fi moral... restul, nu ţine...

Fără Dumnezeu, principii,
Nu ajută chiar deloc,
Iadul arde de intenţii
Şi principiile-s pe foc!

Mântuirea garantată
De Isus! e primordială!
Şi apoi acea morală
Pentru viaţa spirituală!

Europa! bădăranii,
Curvele, homosexualii,
Au principii şi morală!
Au şi moarte spirituală!

Cum să-i spui că-i păcătos?
Că ne întâlnim la Haga!
Că şi lui Isus Hristos
I-au făcut proces degeaba!

Chiar degeaba!

Pe Isus l-au condamnat
Că le arâta păcatul...
Şi şcrâşneau din dinţi, sărmanii...
30 de arginţi sunt banii!

Că şi domnul nostru Bun
Nu era El vinovat!
Dar dorea ca să salveze
De la rău şi de păcat!

Că tu vrei ca să-l salvezi
Şi el, ea, te osândeşte!
Nu cumva să-l ocărăşti...
Dacă el se pocăieş-te?

Şi nu probe, mărturii...
Dragostea de cel de-aproape
Face din creştini vii,
Oameni drepţi până la moarte!

Europa mult dorită
Nu-i aici... dar nici în cer!
Nici în iad... e pământească
Şi dă drepturi spre infern!

Vai, vai, vai de Europa!
Că se vinde pentru bani
Pentru gaz, petrol şi aur!
Nu contează-al ei hotar!

Noi avem principii multe!
Că suntem creştini corupţi!
Şi cu lumea şi cu Isus,
Ce reforme la pierduţi?

Cum să faci reformă mare
Când corupţia e în floare?
Nu-i nici pe birou sau acte
Ci în inimile noastre!

Doar Isus poate schimba
În Europa ceva!
Că noi dăm la legi într-una
Până vom pierde cununa!

Vai, vai, vai de Europa!
Vai de populaţia ei!
Ce e plină de păcate
De curvari şi de atei!

Cum să vină har şi pace
Peste nişte păcătoşi,
Când căsătoria-i floare
Pentru toţi acei scârboşi!

Nici uciderea acelor
Ce păcatul îl iubesc,
N-ar putea plăti azi preţul
Pentru Ce-i Dumnezeiesc!

Şi în loc s-accepte harul
Mântuirii de pe cruce,
Ei se rătăcesc cu carul
Pe la drumuri de răscruce!

Criza noastră nu-i problema
Inimilor ce le-avem!
Ci păcatele din ele
Că nu vrem să le spălăm!

Dar ne place Europa!
Să trăim mereu frumos!
Noi nu dăm în cap la nimeni...
Nu-l avem nici pe Hristos!

Fi slăvit o Doamne Sfinte

Fi slăvit o Doamne Sfinte
Că în toate mi-ai fost scut
Şi în rău cât şi în bine
Doar pe Tine te-am avut...

Frumuseţi sunt multe-n lume
Dar ca Tine nu găsesc,
Orşicine, ori ce-ar spune,
Pe tot globul pământesc...

Trecătorul meu necaz
N-a fost nimeni să-l asculte
Nici tristeţea din obraz,
Nici povoara s-o pot duce...

N-am avut eu cui le spune
Toţi fiind aşa departe,
M-am privit ca o minune
Ce nimeni nu vrea s-o poarte...

Totuşi greul nu l-am dus
Singur, că eu nu puteam...
Însă a venit Isus...
Lui i-am dat tot ce aveam...

Prietenii au râs de mine
M-au luat peste picior,
Că a mele simţuri fine
Nu au fost pe placul lor...

Domnul toate le-a văzut
Şi din cerul, de domnie,
Mi-a trimis El ajutor
Pentru că toate le ştie!

Nu le-am fost pe placul lor
N-am avut acea purtare,
Ce-au dorit-o ei, uşor,
Să n-o am în adunare...

N-am ştiut să mint ca ei
Şi nici rele ca să fac,
Cu toate că-s fraţii mei
Nu le-am fost mereu pe plac...

N-am găsit un frate scump
Unul doar, măcar doar unul
Să ne strângem şi la plug
Într-un post să ducem jugul...

Să avem o părtăşie
Şi atunci când ne rugăm,
Domnul la noi ca să vie...
N-am găsit... de-aceea stăm...

Şi nimica nu se mişcă
Pe la noi prin adunări
Că n-avem noi fraţii-aceia,
Ce trăiesc prin alte zări...

Că nu vin la rugăciune,
Nu-i nimeni să te susţină,
Poţi să ai tu o problemă...
Numai Domnul o să vină!!!

Chiar de sunt ei pocăiţi
Dar cu numele şi-atât
În loc să înainteze
Te vor trage îndărât...

Singuri nu putem rămâne
Şi nici să ne izolăm!
Ce putem noi ca să facem
E, cu Domnul să umblăm!!

Şi nu ei ca să ne schimbe
Starea după voia lor!
Ci noi prin a noastră stare
Să ne-urmeze, doritor...

Doamne dă să fim exemplu
Pentru cei din casa noastră...
Că mulţi... nu Te ştiu pe Tine,
Doamne fă să te cunoască!!!

Să îşi schimbe-a lor trăire
Şi să fie pocăiţi!
Că toţi vrem ca la răpire
Atuncea... ca să fim sfinţi!!!

Cei ce-l cunoaşteţi pe Domnul
Nu lăsaţi ai voştrii fraţi,
În purtarea lor urâtă
Ca să fie condamnaţi!!!

Veniţi azi la unitate
La iubire şi răbdare!!!
Să trăim ca nişte sfinţi,
Nu numai în adunare!!!

Dă dovadă de creştin
Celui ce stă lângă tine,
Ca să crească pe deplin
Şi s-ajungă la sfinţire!!!

Ajutaţi pe cel cu patimi
Fratele de lângă voi,
Ce nu ştie să se poarte
Învăţaţi-l! ca apoi...
Să se lase de minciună,
Şi să creşteţi amândoi!

Amin... Amin

E nuntă iar, în casa Ta

E nuntă iar, în casa Ta
Isuse Domn Ceresc
Şi azi doi tineri, ei păşesc
Că s-au găsit şi se iubesc
E nuntă Isuse ceresc
E nuntă doar cu Tine!

E ceasul dulce la hotar
E ceasul despărţirii
Când mirele va veni iar
După mireasa din Calvar
Va fi Isuse nuntă iar
O nuntă-a fericirii...

Azi mirele şi cu mireasa
Îi părăsesc pe-ai lor.
Şi va veni un timp trecut
Se vor gândi l-a ce-au pierdut
Dar clipele ce le-au avut,
Le vor uita de dor.

Şi generaţiile la rând
Privesc în urma lor,
Că nunţile de pe pământ
De-au fost făcute în Cel sfânt
Vor rezista, veacuri de-a rând
Şi toate vor sfârşi în nor...

Dar nunta acolo v-a începe
Pe norul alb, pe zări senine
E nunta cea mai aşteptată
După modelul vost' luată
Aşa Isus, Biblia ne-arată
Ne va uni cu Sine!

Ființe femeiești

E primăvară! Prin poienile amare
Ce-au stat târzii, ascunse de troiene,
Străpunse azi fiind de-un galben soare,
Au înflorit ființe mici, perene...

E cald... în lung și-n latul zării...
Că din pământ, verdeața s-a născut,
Umplând de flori, pe marginea cărării,
E plin de viață, în martie început...

Chiar pomii s-au scuturat odată
Prinzând puteri nebănuit de mari
Rodind din nou, având aceeași soartă
Ducând la viață natura, prin frunzari...

Pe calea vieții pământești,
La fel ca în natura toată
Sfinte ființe femeiești
Redau din nou vieții, speranță!

Prin partea femeiască existentă
Mai are omul șansă la lumină,
Să vină-n lume, acoperit de tină
Apoi plecând în lumea cea divină...

Mai are omul șanse prin femeie...
Și astăzi celebrăm această șansă!
Noi am pierdut a vieții albă cheie
Dar prin femeie... putem să fim acasă!

Cum prin natură, o lume prinde viață,
La fel, femeia, e raza de speranță!
Deci, să cinstim acum lucrarea Domnului,
Că a mai dat o șansă omului!

Fiţi tari! Fraţi, pe temelia...

Fiţi tari; fraţi pe temelia
Adevărului cuvânt
Că-n curând vine Acela
Ce ne-a dat din duhul sfânt...
Dar mai tari ca lumea asta
Să fim toţi! că-n astă clipă
Un nor negru, din chilia,
Iadului iar se ridică!
Aburii păcatului
Ce se strâng la orizont
Iar formează pâslă groasă
Pe creştini în orice casă
Să-i acopere cu tot!
Munţii mari de-ngrijorări
Ce în inimi se ridică
Valurile asprei mări
Ce aduce neiertări
Tulburări de orice fel
Patimă dar fără zel,
Ne imboldă parcă-n jos
Ca să-l pierdem pe Hristos!
Rugăciunea nu-i sus pusă
Firea nu este supusă,
Harul predicii cu foc
I-a luat păcatul loc
Duhul cel neastâmpărat
Azi nu este cercetat,
Ca biserica să ştie
Când dă Domnul bucurie!
Darurile nu lipsesc
Dacă eu mă pocăiesc
Fraţii dacă îi iubesc
Duhurile cercetez
Mă feresc de nezidire
Şi lucrez pentru iubire!
E nevoie de trezire!!!
Să lăsăm cei bun şi sfânt
Să plecăm de pe pământ!
Că de vom lua cei rău
Nu ne iartă Dumnezeu!
Inapoi la pocăinţă,
Inapoi la umilinţă,
Stăm în post şi rugăciuni
Domnul să facă minuni...
Noi le-avem în orice zi
Că suntem ai lui copii
Insă cei din lume,afară
Nu cunosc, nu ştiu, n-au treabă!!!
Pentru noi, normalitate
Că avem din cer de toate.
Pentru ei fatalitate
Într-o lume cu păcate!!!
Veniţi fraţi ca să fim tari!!
Să fim plini de Duhul Sfânt
Să luptăm pe-acest pământ
Nu cu sânge, nici cu carne,
Ci cu duhurile aspre
Să putem face ceva
Pentru noi, biserica,
Să zidim cei sufletesc
Fraţi fiţi tari,
Eu,...
Vă iubesc!!!

Gânduri la Sabat

Biblia spune că sabat,
E odihnă făr'păcat!
Nu-i o zi, nu-i nici o lună:
E trăire împreună!

Cu Domnul Hristos Isus,
Nici o zi nu-i mai presus!
Veşnică zi noi trăim,
De pe Isus îl iubim...

Pentru noi totu-i la fel!
Că în orice este El!
Fie zi, lună sau an,
Ori în rai, ori cu Satan!

Cine e din Dumnezeu,
N-are zile! dar, mereu...
Zi de zi trăieşte plin
Din a Duhului senin!

Nu o zi sfinţeşte locul:
Dumnezeu sfinţeşte totul!
Cine are mântuire,
Nu face deosebire!

Că nu poţi fi pocăit,
Vinerea la asfinţit,
Nu duminică să fi:
Ci în fiecare zi!

Noi, ne odihnim acum!
Dumnezeul nost cel bun,
Ne-a donat odihnă sfântă,
Şapte zile-n săptămână!

De păcat ne odihnim,
Că mereu îl biruim!
După lupta cu cel rău,
Dă odihnă Dumnezeu!

Nu o zi dă mântuirea,
Ca apoi neprihănirea,
S-o pătăm... s-o murdărim...
Şi-apoi iar ne pocăim...

Noi nu gâdilăm păcatul,
Aşa cum ne este placul!
Ci-l ucidem pe Golgota,
Şi nu cochetăm cu pofta!

În Sabat nu se lucrează!
Nu poţi face chiar nimic!
Nu tu jertfe, nu tu daruri...
De când Isus a murit...

Nu mai are importanţă,
Cum răcneşte leul rău...
Că odihna-i căpătată,
Chiar din cer, din Dumnezeu!

A facut Isus, chiar totul!
Haide-ţi să ne odihnim!
Dacă adevărat în suflet,
Zi de zi ne pocăim!

Şi aşa ţinem Sabatul
Că Isus e domnul lui!
Zi de zi nu dorim altul,
Numai ce-i din mâna lui!

Nu vrem zile, nici sfinţenie,
Fabricată chiar de noi!
Ci dorim o curăţenie,
Până-n ziua de apoi!

Mântuirea nu-i de luni,
Sau pe marţi! Nici chiar pe joi!
Ci e ASTĂZI, oameni buni!
Că Isus este cu noi!

Ce ar fi doar dacă, numai,
Doar o zi ar fi cu noi!
Am pieri pe nevăzute...
Doar gândind, îmi dă fiori!

Cu Isus! e sărbătoare!
Şi în fiecare zi!
Nu uitaţi, păcatul doare!
Şi-n sabat, şi-n veşnicii!

Gânduri...

De pe bolta-nnourată
Stau mereu, privind în sus
Stelele ca altădată
Ce-l aşteaptă pe Isus.

Aştrii toţi se aliniază
La lumina cea mai vie,
Paradisul tot vibrează
Că Isus o să revie!

Atmosferele pe-o-laltă
Stau îngrămădite straturi,
Şi doresc ca să audă
De la Isus nişte sfaturi!

Cerul-ntâi şi cel de-al treilea
Vor să ne cuprindă zarea,
Unde veşnic bucuria,
O va înghiţi uitarea!

Că de mult, pământu-apuse
Cu tot ce era pe el,
La cuvintele, noi, spuse
S-a creat un nou model!

Cerul nou, pământul nou
Stau în faţa veşniciei,
Unde un măreţ erou,
Va da tonul armoniei!

Nu-i nici diavol, nu-s nici draci
Nu se vede decât, fum.
Iadu-ntreg are desagi,
Ce se chinuiesc acum!

Dar din cerul ce-i al treilea,
Izbucneşte un ecou...
De la cei, ce-i umple sila,
Când văd iadul, un tablou!

Sus în cer e o splendoare,
Numai aur peste tot,
Slava cerului o are
Dumnezeu cel Savaot!

Oamenii se plimbă-n voie
Pe potecile de aur,
Hoţii nu-s... ca să despuie...
Veşnicul, etern tezaur!

Totu-i pur, imaculat,
Pentru nemurirea toată
Ce-a scăpat de greu păcat...
Şi-a intrat pe-a Vieţii poartă!

Asta-i doar o părticică
Din viziunea de abis...
Dar, depinde cum priveşti:
Ori din iad, ori... paradis!

Gardul...

Vai, vai, vai...
Mult mai este până-n rai,
Dar spre iad e doar un gard
Şi acela e cam spart
Poţi să mergi pe unde vrei...
Prin grădina cu tulei...
Poţi puţin şi să mai bei,
Ceai de soc, frunze de tei...
Că prin gardul care-i spart,
Nu ştii tu ce mult păcat,
Se strecoară şi străbat,
Străzile neprihănirii
Ce duc la groapa pieirii...
Nu neprihănirea ta
O să poată-a te salva...
Ci neprihănirea Lui!
Nu te bizui pe gard...
Că şi ăla e cam spart...
Gardu-i spart si dărămat,
De al lumii greu păcat...
Nici măcar nu tre' să-l sari,
Că spărturile-i sunt mari...
Gardul ce ne este dat
Din Sfinţenie şi Păcat
El separă două lumi,
Amândouă au cununi...
Calea înspre mântuire
Nu te duce la pieire,
Dar prin gardul existent,
Poţi să treci... deci, fii atent!
Nu pierde cununa vieţii
Nu-I de glumă la păcat...
Că pândeşte trecerea,
Vrea să curme viaţa ta!
Dincolo de gard se vede,
Lume multă... vară-pierde...
Sunt distracţii fel de fel,
Cu plăceri... e un hotel!
Ce oferă doar cazare,
Îţi ia totul, spre pierzare!
„Doar un gard! şi... fericire...!!!"
Vai sărmane... ce pieire...
Calea-i bună, pe ce stai,
Poate să te ducă-n rai...
E Cuvântul mântuirii,
Ai dovada răsplătirii,
Ce prin Domnul nost´ Isus,
Vei primi în ceruri, sus!
De treci gardul tu, spre lume,
Mai ales că-i spart, pe bune!
Vei ajunge cerşetor...
Este mai îmbietor,
Nu-i nici greu... e chiar uşor,
Ca să-l treci fără efort
La Satana, în confort...
Fii creştine treaz pe cale!
Lasă oala cu sarmale,
Mai pune-te tu, pe post!
Nu trăi fără de rost!
Nu putere! Nu iertare!
Nici acum o vindecare!
Nici în har, nici în păcat...
Tu aştepţi şi stai la gard!
Hotărăşte-te amice!
Că la gard sunt doar boscheţii...
Dacă o să vrei să-l treci,
Pierzi cununa pe poteci,
Şi din lumea harului,
Eşti părtaş păcatului...
Fii atent la acel gard...
Fă ceva, cumva să pice,
Starea ta cea păcătoasă!
Pocăieşte-te şi lasă!!!
Lasă tu, confort şi bani!
Lasă-te de şarlatani!
Nu umbla cu păcătoşi,
Care toţi se dau Hristoşi!
Stai mereu în rugăciune,

Nu la gard, bârfe a spune...
Stai în post şi umilinţă,
Caută să ai credinţă...
Că la gardul ce separă,
Viaţa ta de ce-i afară,
E păzit de-un mare leu:
Este diavolul cel rău...
De eşti prins la carul său,
Ajutor la Dumnezeu,
Tu o să găseşti mereu,
Doar să vrei... să scapi! E greu...
Mare grijă pe cărare!
Gardu-i mic, e spart, e tare!
Vai, vai, vai!
Că mai este până-n rai!
Şi de n-ar fi Duhul Sfânt,
Ar fi greu pe-acest pământ...
Dar ne-ajută să umblăm,
Să-avem roade, să cântăm,
Să vorbim despre Isus...
Să uităm gardul distrus!
Nu vă mai uitaţi la gard...
Că e poartă spre păcat.
Să privim doar la Isus...
Şi la harul ce-a adus!
Lăsa-ţi gardul în uitare...
Să nu fie-n adunare,
Nici un gard... nici în familii,
Garduri pentru toţi străinii...
Să urâm străinătatea!
Să iubim mila, dreptatea,
Şi străinele păcate,
Care pot duce la moarte,
Să le lepădăm de tot!
Aleluia... o ce har!...
E în Jerfa din calvar!
Să n-ai poartă spre păcat!
O, ce har să fii salvat,
Şi să n-ai măcar un gard...

Hai să-ţi spun iubite frate

Hai să-ţi spun iubite frate
Să te mai laşi de păcate...
De bârfeli, de vorbe rele,
Lasă harul să te spele!

Nu vezi bârna, nu vezi paiul,
Şi nu şti care e baiul!
Nu e greu defectul tău:
Ai mândrie... asta-i rău...

Când tot bagi mereu de vină,
Şi arăţi acuzator, înspre fraţi
Să şti problema:
Eşti un neascultător!

Vii din când în când la casa
Dumnezeului, ce vede,
Că şi tu eşti om din rasa
Celor ce nu vor a crede!

De ai crede pe cuvânt,
N-ai lăsa ca părtăşia
Să se strice prea curând...
Ai aprinde-o cu iubirea!

Dar tu eşti acuzator;
Şi nu vrei să faci nimic,
Când atâţia azi nu pot
Să slujească doar un pic!

Ei ar vrea, însă nu pot,
Pentru că au neputinţă!
Tu eşti însă sănătos;
Însă plin de necredinţă!

De ai crede fraţii tăi,
Ai vedea în ei strădania
Ce o au pentru Cristos:
Greul, slujba şi strădania!

Adevărul cel mai crud,
Însă este adevăr!
Tu nu eşti schimbat de Domnul,
Eşti lup cu al oii păr!

Pune mâna în lucrare!
Nu fii leneş, nu fii hoţ!
Pocăieşte-te, tu, frate!
Întâlneşte-L pe Cristos!

Ai să vezi din adunare
Locul plin de sfinţi, ce greu,
Trag la jugul greutăţii,
Când tu ai fugit, la greu!

Nu fii omul ce opreşte
Din slujire pe cei buni!
Nu fă lacrimi la poporul
Ce se zbate pe-acest drum!

Schimbă-ţi haina minţii tale!
Cere-o inimă de carne!
Simte, pune umărul,
Şi-ai să vezi atunci schimbare:

Nu la restul, ci la tine!
Tu eşti omul ce opreşte
Din lucrarea cea de bine
Când poporul se trudeşte!

Dacă nu te schimbi, măi frate,
Nimeni nu fie ca tine!
Să nu semene cu tine
Nici la rău şi nici la bine!

Dacă însă te-ai schimba,
Şi-ai fi omul potrivit
Ca să semeni cu Isus:
Vei fi demn să fii privit!
(Dacă nu, să fii oprit!)

Haideţi fraţi la adunare!

Haideţi fraţi la adunare
Să primească fiecare!
Nu-i nici şuncă sau omletă
Nu-s nici banii din colectă...

Nu se dau maşini, nici case
Sau bijuterii luxoase...
Ci, al Domnului Cuvânt!
Pentru-al inimii pământ!

Nu pământul de afară
Ce odată o să piară!
Ogorul inimii, sfânt,
E bogatul, scump, pământ!

Pe el să ne zidim case
Cu bijuterii luxoase
Şi comori, cu nestemate
Care sunt prea sfinte fapte!

Astea nu vor putrezii
Nici nu vor putea fugii:
Hoţii cu ele-n spinare!
Sau rugina cea mai tare...

Marţea, Joia, rugăciunea
Duminica, poate, Lunea,
Miercuri, Vineri după-amiază
Nu sta frate! Ci:LUCREAZĂ!

Sâmbătă de dimineaţă
Spală frate a ta faţă
Să te pregăteşti vârtos
Pentr-un mâine ce-i frumos!

Unii merg la adunare
Doar la zi de sărbătoare
Duminică, dimineaţa,
Nu s-au pregătit de marţea...

Stau, cu o zi nainte
Ne-dorind pe cele sfinte
Fără pregătire sfântă...
Duminica se mai cântă!?!?

În decursul săptămânii
Nu ridică faţa mâinii
Către cer ca să privească
Domnul ca să le vorbească!

Inima se împietreşte
Dacă Domnul nu vorbeşte
Prin sfat şi învăţătură
Ne citind a lui scriptură!

Nu veniţi la adunare!
Să vedeţi a Lui, lucrare!
Staţi acasă! club de sfinţi,
Că nimic n-o să primiţi!

Numai nu te pregăti
Vine ziua! vei... muri!
Tu n-ai fost la adunare
În suflet n-a fost schimbare!

Că, pe cât înaintezi
Sufletul regenerezi
Cu Duh Sfânt, cu rugăciuni,
Chiar cu semne şi minuni!

Doar o oră... ce contează?
Îmi las ochii... se holbează...
Poate, trupul să muncească
Sau, capul să odihnească!

Însă sufletul se stinge!
De nu-i dai apă se frânge!
Nici mâncare spirituală!
Cred că ai căzut în boală!

Caută la părtăşie
Până-o ai, şi până-i vie!
Te zideşte, întăreşte!
Nu mai fi, deloc, lumeşte!

Haide-ţi fraţi la adunare!
Că vom primi fiecare:
Dacă dăm din al nost timp!
Pentr-un veşnic anotimp!

Îndemn...

Ineuan... nu-i lucru mare...
Să te lauzi cu Ineu!
Însă, lauda cea mare:
E că-l ai pe Dumnezeu!

România-i ţară mică,
Totuşi, locuim în ea...
Dar în ţara cea veşnică,
Nu vom mai pleca din ea...

Sufletul nici nu se vede...
Însă este foarte scump!
De nu ai grijă, se pierde...
Ce rămâne de făcut???

Mântuirea se câştigă,
Prin credinţă! E un dar!
De o vrei, nu te obligă,
Isus ca să intri-n har!

Omule! nu cu religia,
Ai de-a face sus în cer!
Nu te-ascunde sub efigia,
Lucrurilor care pier!

Să n-ai pace! Nici iubire,
Să n-ai parte nici de rai...
Să-ţi pierzi sfânta moştenire,
Pe focul ce arde-un pai?

Să-ţi dai sănătatea toată,
Pe avere şi pe muncă,
Când Te va-ntreba odată,
Care-i mai mare poruncă?

80 de ani! O viaţă,
Plină de necaz şi trudă!
Veşnicia te aşteaptă!
POCĂIEŞTE-TE! ASCULTĂ.

Halloween

Uite-aşa că sărbătoarea
Despre morţi a revenit.
Iar acum creştinătatea
Îi urează, „bun venit”!

Sărbătoarea cea păgână
Ce pe morţi îi celebrează,
Pune sfinţii împreună
Costumaţi umblând pe stradă!

A făcut prostia astăzi
Multe, victime la rând...
Au umblat să vadă morţii
Cum dansează pe mormânt!

Dar nu morţii sunt problema,
Nu acei ce putrezesc:
A rămas acol' doar trupul,
Unde-i sufletul ceresc?

A gândit creştinătatea
Că de sfinţii-s celebraţi...
Mai contează că şi morţii
Sunt la masă invitaţi?

Cred săracii, bieţii oameni
În tot felul de prostii...
Dar de fapt noi suntem morţii
Pe pământul celor vii...

Umblă omenirea asta
Să-şi înşele conştiinţa
Că făcând de toate cele,
Le parvine biruinţa...

Face omul necerute
Lucruri bune de nimic!
Şi nu poate ca să creadă
Că Isus a biruit!

Cum să crezi neghiobia
Vieţii pe un alt tărâm,
Când aici, pe astă lume
Nu-s nici bazme, nu-s nici spâni!

Chiar noi toţi ne credem, oameni!
Înţelepţi, cu şcoală multă!
Dar ne temem de fantome,
De dovleci, de scara ruptă...

Tremurând că azi vampirii
Ne sug sângele pe gât,
Punem usturoiul firii:
Şi n-am rezolvat nimic!

Duhurile, draci şi demoni
Nu se sperie de costume!
Doar Isus, mântuitorul
Poate veşnic a-i răpune!

Nu ne pasă că stăpânul
Lumii negre, face zarvă!
Noi ne bucurăm cu dânsul,
Ne ghicim norocu-n palmă...

Şi aşa creştinătatea,
Cu valorile depline
Ea se uită foarte-atent,
Cum la morţi să se închine!

Din păcate conştiinţa
Păcătoasă-aduce moarte!
Iar păcatul, neiertat,
De Isus, el, ne desparte!

De puterea învierii
N-ajuns în viaţa noastră,
Vom umbla tot după basme!
Cu dovleci în casa noastră...

De puterea mântuirii
Nu ne scapă din păcat,
Vom fi morţi pe totdeauna!
Halloween-ul blestemat!

În dimineaţa fără stele

În dimineaţa fără stele,
Pierdut, în rouă şi amurg,
Se văd urme pe floricele,
Şi parcă stropi de sânge curg...

Cerul senin, ca o oglindă,
Reflectă sbur sângeriu
Lângă cărare, iarba udă,
Şi ea de sânge timpuriu...

Se vede dâra din oraş...
Iar crengi de finic, stau uscate
Pe drum sunt haine aruncate,
Se văd şi urme de roman...

Se mai găsesc pe cărăruie
Şi spini cu sânge închegat,
Se văd şi urmele de cuie,
Din lemnul greu ce-a atârnat...

În praful drumului pustiu,
Sunt urme mari de la curele
Din bicul ros, părea mai viu
Când lăsa urmele pe piele...

Şi se mai vede gropi în praf,
De mâini, genunchi ce s-au înfipt...
Şi lacrimi, chin, un sunet grav:
S-a isprăvit! S-a isprăvit!

Aşa era... s-a isprăvit!
Cu drumul greu, ajuns pe cruce,
Păcatul greu a fost plătit!

A suferit nespus, Isus!
Ocară, cuie, spini, o cruce...
Ca să deschidă cerul sus,
Şi unde-i El ne va aduce!

Prin suferinţa asta grea,
O lume a primit iertare!
El este Viu în viaţa ta?
Ai căpătat tu îndurare?

Dar dacă tu nu ai primit
Iertare, har ceresc de sus
Deageaba El a pătimit...
Deageaba a murit Isus...

Nu fă ca harul fără plată
Să fie azi zădărnicit!
Tu cu Isus astăzi şi te-mpacă
Plecând acasă mântuit!

În grădină, de Paşte

Iosif din Arimateea, un om bun şi evlavios,
Nicodim, acela care, s-a dus noaptea la Hristos,
Au luat trupul lui Isus şi l-au învelit în in,
În fâşii de pânză, multe lacrimi şi suspin!

La Golgota, în grădină, în mormântul cel mai nou
Au adus trupul lui Isus, şi l-au pus într-un cavou,
Într-o peşteră curată, rece şi mirositoare
De aloe şi de smirnă, împrăştiind în jur culoare!

Astfel clocotea grădina de parfum şi de miros
Ne putând să tacă astfel, vorbind lumii de Hristos,
Că un trup de om, acolo, ce era înmormântat,
Nu era un oarecare: era trup de Împărat!

Era trup de Dumnezeu, era trup de om, de slavă,
Ce a pătimit pe-un preţ pentru lumea cea bolnavă,
Ce-a scăpat umanitatea de cumplitul greu păcat,
A adus lumii salvare, trup din glorii strămutat...

Iată cum grădina geme şi apasă o putere
Peste pomi, peste măslinii, peste tot este durere...
Că un Dumnezeu din cer a fost pus într-un mormânt;
Să mai fie azi nădeje din scripturi şi din cuvânt?

Nimeni n-a mai fost acolo, îngropat într-o grădină,
Unde întuneric este, mai e loc şi de lumină?
A putut pământul, oare, ca să încleşteze Duhul
Pironind pe veci, în moarte, aşa cum rămâne trupul?

Au pus piatra grea la uşă străjuind mormântul rece,
Orişicum speranţă nu-i mai... trupul stă şi putrezeşte...
Iar în suflet plângea duhul, ucenicilor, cu foc,
C-a pierit mântuitorul şi s-a dus într-un alt loc...

Însă dis-de-dimineaţă, a plecat pe întuneric
O femeie, cu ardoare, după Domnul ei cel veşnic,
Magdalena cu uimire a privit înspre mormânt
După piatra cea greoaie: însă piatra-i la pământ...

Alergând la Simon Petru şi la înc-un ucenic,
Ea le-a spus că nu e Domnul: l-au luat, şi mai nimic,
Nu ştia despre mutare! Va afla într-un târziu...
Dar ştia grădina toată: că Isus Hristos e viu!

Alergând Petru agale, pe cărarea ţărmuită
Ce făcea mormântul parcă, prea departe, o ispită,
Necredinţa luă locul când ajunse la intrare;
Şi văzu în loc de trup: doar fâşii, nişte ştergare!

Nu ştiau sărmanii vestea ce grădina o ştia:
Cum Isus Hristos din slavă a-nviat călcând moartea,
Că a biruit! o lume, diavol, iad şi veşnicie
Toţi ştiau această veste! Simon Petru nu o ştie...

Dar Maria Magdalena sta afară şi plângea
Nu putea să creadă asta! Pur şi simplu nu credea...
Iar pe faţa întristată, pe când lacrimi se brăzdau
Şi-a întors faţa puţin! Iată doi îngeri stăteau!

Erau albi din cale-afară, umpleau grota ca un soare,
Erau astfel aşezaţi: şi la cap şi la picioare,
Chiar în locul unde Isus a fost mort şi-a fost depus...
Acum ei stăteau în locul unde a-nviat Isus!

„Tu, femeie, de ce plângi?" Magdalena încurcată:
„Au luat pe Domnul meu", dă răspunsul de îndată!
Chiar după aceste vorbe a privit un om stingher...
Nu ştia că este Isus! Că era venit din cer!

„Pe cine cauţi, tu femeie, de ce plângi?"
Astfel răsuna grădina de cuvintele adânci;
„Au luat pe Domnul meu...şi nu ştiu unde le-au pus!"
„Marie!" „O Rabunii! Tu eşti Domnul meu Isus!"

„Spune tu la fraţii mei că în cer nu m-am suit!
Dar mă sui la Tatăl meu, Domnul vostru preaiubit!"
Şi Maria Magdalena a plecat să le vestească,
C-a văzut pe Domnul slavei, care morţii înviază!

Iar grădina fără sunet, doar prin foşnet şi-adieri
A văzut aceste lucruri care aduc mângâieri,
La orice creştin, ce crede ,acest lucru de nespus,
O grădină ce-a fost martor, că a înviat Isus!

În pustia din Iudeea

În pustia din Iudeea
Iată că a venit vremea
Ca Ioan Botezătorul
Să cerceteze norodul.
El așa le cuvânta:
„Pocăiți-vă de rele!”
Și apoi îi boteza,
Lăsa harul să îi spele!
(Nu apa să îi înșele)

Unii nu au înțeles
Ți-au fugit rapid la apă
Ca și șerpii din tufiș
Crezând că de foc ei scapă...
Însă fratele Ioan,
Văzând viața lor murdară
I-a mustrat lângă Iordan
Ca aceștia să nu piară!

Dacă vrei tu pocăința
Și botezul să primești
Lasă-te de fapte rele,
Degrab să te pocăiești!
Să rodești doar binele
Răul să îl părăsești,
Dacă vrei să fii curat
Și cu Domnul să trăiești!

Să fii pomul bun, cu roadă
Ce Isus îl curățește,
Ca în fiecare toamnă
Rodul lui mereu sporește.
Apoi vei primi și Duh
Și putere, chiar și foc,
Dacă împlinești Scriptura
Cu Avram vei avea loc!

Nu lăsa securea rece
Să taie a ta tulpină,
Nici izvorul tău să sece,
Nici să pierzi a ta lumină...
Vino azi la Domnul Isus
Și trăiește pocăința,
Mărturisindu-ți păcatul
Va fugi și necredința!

Asta învăța Ioan
Tot poporul adunat,
Care cerea îndurare
Ca să scape de păcat!
Nu alege propria cale
Dacă vrei să ai scăpare,
Deci, tu, fă așa cum scrie!
Să fii în Împărăție!

Inima

Chiar nu mai poți, să lupți puțin
Pentru iubire și iertare?
Că pentru lucruri... mă abțin!
Muncești din zori pentru mâncare.

Te zbați cu anii... chiar bolnav
Să strângi averi și bogății...
Însă nimic nu faci cu drag
În lucrul Domnului... să știi!

Pentru nimica te muncești...
Că Domnul, ți le dă pe toate!
N-ai vrea ca Lui să Îi slujești?
Dacă nu vrei... atunci te zbate!

Pe primul loc e Dumnezeu!
Apoi familia și slujirea!
Dacă schimbi locul pentru ”EU”,
Se poate pierde mântuirea!

Deci, frați, surori, din adunare:
Pe cine punem astăzi preț?
Pe munca noastră pieritoare?
Pe ”Eu-ul” nostru cel semeț?

Dar munca noastră nu e rea!
Prin muncă se câștigă pâinea!
Când stăpânește, inima...
Deci inima este problema.

Cu inima să lupți mereu,
Și inima s-o ții legată,
De Domnul Dumnezeul tău!
Că, toate vom lăsa odată!

Tot ce iubim! Vom renunța,
La viața asta timpurie!
Dar inima, o vom purta,
Și noi, cu El, în veșnicie!

În ea, de e stăpân Isus,
Va merge inima la El!
Deci, ce să facem toți acum?
Verificare pentru cer!

Nu sunt eu mare

Nu sunt eu mare iscusit
În vorbe, fapte de trăit,
Dar pot să spun asta mereu:
Că sunt iubit de Dumnezeu!

Nu am talent deosebit
Şi nici un har mai felurit...
Dar vreau să scriu despre Isus
Şi despre tot ce El ne-a spus...

Nu mă descurc, să pot ţinea
Ce am primit din mâna Sa...
Dar vreau să las în mâna Lui
Să fiu întreg al Domnului...

Nu pot ţinea o pocăinţă
Ieftină, ce să nu coste...
Dar mă silesc, şi prin credinţă
Am să ajung la biruinţă!

Însă Îl cunosc pe Isus

Nu cunosc în astă lume, nici un împărat
Care poate să salveze omul din păcat.

Însă Îl cunosc pe Isus, care S-a jertfit
Pe o cruce Şi-a dat viaţa şi a pătimit!

Nu cunosc în astă lume, nici un muritor
Care poate să aline al inimii dor...

Însă Îl cunosc pe Isus, care S-a jertfit
Pe o cruce Şi-a dat viaţa şi a pătimit!

Nu cunosc în astă lume, iubire mai mare
Care să vină din cer pentru fiecare...

Însă Îl cunosc pe Isus, care S-a jertfit
Pe o cruce a murit şi a pătimit!

Nu cunosc în astă lume, pace mai plăcută
Bucurii ce nu aveam în viaţa pierdută...

Însă Îl cunosc pe Isus, care S-a jertfit
Pe o cruce a murit şi a pătimit!

Nu cunosc deplin chiar totul, dar Îi mulţumesc
Celui ce m-a mântuit, veşnic Îl cinstesc...

Însă Îl cunosc pe Isus, care S-a jertfit
Pe o cruce a murit şi a pătimit!

Între credinţă şi politică

Marea diferenţă care azi există
Politicianismul nu este credinţă.
Cele două sfere se întrepătrund
Adevăruri grele, ambele ascund!

În politică, acei ce dirijează,
Folosesc chiar forţa, o utilizează...
Însă în credinţă, cei ce sunt elite
Le vom urma crezul, nu îi vom omite!

Oamenii de bine, care au principii
Sunt urmaţi în totul, fără auspicii!
Însă în politică, cei ce ne conduc
Ne impun prin forţă, capul pe butuc!

În democraţie avem partidism
Însă în credinţă, avem plurallism.
Cei ce au partid, au o teorie...
Cei ce au credinţă, au o veşnicie...

Liderul în cap, cu cei ce-l urmează,
Vor doar beneficii, însă de-l trădează...
Trece-n opoziţie; locul el şi-l schimbă
Din partid în altul, acuma se plimbă..

În credinţă-i altfel...lider e Isus,
Bogăţii nu avem; sunt în ceruri sus;
Că de-ar fi să mor, nimic n-am să iau!
Iar de pierd credinţa, afară-am să stau!

În politică, totdeauna-i mare frică.
În credinţă e la fel. Că Satana, poartă pică!
Amândouă au comun: frica de asasinate...
Că duşmanii vor dori să te împingă la moarte!

Joc murdar mereu se face pentru noi
Să murim, să ne arunce la o ladă de gunoi!
Politica rar salvează de-un coplot sau poate două,
Însă cei ce au credinţă, Ajutor ne vine nouă!

Când vei fi la strâmtorare, în politică te uită...
Însă, dacă ai credinţă, Domnul Isus te ajută!
Fiecare, luptă astăzi numai pentru pielea lui
Oare câţi rămân statornici în credinţa Domnului?

Şi politica e bună, dacă nu faci compromis
Şi-ţi păstrezi mereu cărarea ce te duce-n paradis!
Dar mai bună e credinţa ce te-ajută întru-tot
Căci mereu în faţa lumii, ea m-ajută să mă port!

Ce faci pentru un prieten?

Ce faci pentru prieten, dacă,
În suferinţă a ajuns...
Simţi în suflet, atunci parcă,
Cum neputinţa te-a pătruns...

Te bucuri de necaz, sau plângi?
Când prietenul tău bun, oftează...
Mai bine fă o rugăciune,
Te du la el, îl vizitează...

Că religiunea cea curată,
Stă chiar în faptul cercetării
Pe cei ce sunt în suferinţă
Şi sunt în pragul disperării...

Ajută în nevoie, sincer,
Fii prieten dovedit în greu!
La fel va face pentru tine
Şi prietenul tău, Dumnezeu!

Atunci când împlineşti cuvântul
Îţi pasă azi şi tot mereu
Ce faci la om, tu faci la Sfântul:
Tu Îl serveşti pe Dumnezeu!

Liniștea

E liniște acum... într-un sfârșit...
Când după viață grea, și ispitit
De multe grijuri cu probleme, roi,
S-a găsit pace în viața de apoi!

E iarbă deasă pe mormântul rece
Iar dincolo de groapă, doar negura mai trece...
Atat a fost speranța pentru cel trecător:
Să aibă liniște, un loc înfloritor!

Când a-ncetat fanfara să intoneze imnul,
Părea că s-a sfârșit... cu groapa, cu tot chinul,
Că va veni uitarea, iar peste ani și ani
Se va cunoaște locul după ai crucii pari...

Groparii au pus mortul la locul lui de veci...
Așa ne spunem noi: ”De-aicea nu mai pleci” ...
Se predică-nvierea cu patos la mormânt,
Apoi uităm cu totul... că morții-s doar pământ...

În clipa care moare, un om nu dormitează!
E doar o ațipire! O pleoapă ce clipește!
Apoi el se trezește, în fața lui Isus!
Ar vrea săracul, omul, puțin să odihnească...

Dar liniștea nu vine... că ea nici nu există!
Nici chiar în clipa morții, nu poți: ”dormi în pace”!
O clipă nu se știe în mii de ani lumină!
La fel cel mort în trupul: doar casa se desface!

Iar noi, rămași în viață, ne plângem despărțirea!
De parcă mai contează... urmăm și noi pornirea,
Spre marele avânt ce nu ne dă o clipă:
De liniște-n mormânt să poți să faci risipă!

E adevăr că viața-aceasta, nu se oprește la-ntâmplare!
Ci viața părăsește numai, o casă trecătoare!
Moartea nu-i pauză, pentru un om ce moare;
Ci viața se continuă: TU CUM CONTINUI, OARE...???

Lupta cu firea

Prin faptele firii sântem păcătoşi
Nimic nu ne place, tot timpul mânioşi
Iar Duhul ce face să cureţe trupul
Nu vrem să lucreze, pătând legământul.

Sânt pofte şi patimi ce-mping la păcat
Ne murdăresc ochii, nimic nu-i curat
Că preţul sfinţeniei e mult prea de preţ
Că postul şi rugi le-am dat pe dispreţ!

Să fi azi curat la minte şi trup
E greu într-o lume ce toate corup,
Un film, ba o carte, ceva liniştit,
Ne scoate din lupta de-a fi pocăit.

Cum pot eu, O, oare să stau în veghere
Că mie-mi lipseşte atâta putere,
Şi zilnic o pierd pe tot cei nimic
Îmi vând tinereţea aproape pe-un click!

Mă lupt zilnic, să rămân în viaţă,
Că nu vreau să fiu mereu o paiaţă,
Ce cântă, vorbeşte mereu din cuvânt
Dar gândul e veşnic numai la pământ...

Cum îndrăznim să fim pocăiţi
Cînd faptele firii ne lasă lipsiţi
De har, de putere, de tot ce e sfânt,
Şi viaţa se-ndreaptă încet, spre mormânt...

Şi lupta pe cale e una de jar
În care se bat chinuiţi cu amar,
Oameni ce vor să trăiască cinstit
Cu mintea, cu duhul, un tot izbăvit.

E timpul din noi să facem ceva,
Un lucru de cinste pe care-l purta
Şi Isus când mergea din loc în alt loc:
E timpul ca astăzi să trăim cu foc!

Să facem să moară deci faptele firii,
Să vină la viată locul izbăvirii
Că supravieţuirea e prea importantă
Deci să n-o punem pe ultima bancă!

O zi, e un har pentru noi cei creştini
Să ducem coroana cea plină de spini
Pe capul, pe care undelemn e turnat
Să vadă şi lumea cine-i Împărat!

Dar noi socotim că suntem chiar sfinţi
Cu toată familia cu ai noştii părinţi
Dar...faptele noastre nu-s, din Duhul Sfânt...
Opriţi-vă astăzi!N-aveţi legământ?

Prin Duh şi credinţă se capătă viaţa
Şi numai prin ele scăpăm de povaţa
Că Firea ne-nvaţă într-una doar rău!
S-o punem să moară, prin sfânt Duhul său!

Mai vreau Isuse...

Mai vreau Isuse harul tău
Să-mi mângâie credinţa...
Că tot aştept, şi-mi este greu
Să lupt în zdremţe tot mereu
Mai lasă biruinţa!

Mai vreau Isuse-nţelepciune
Să ştiu a mă purta...
Să pot activ spune la lume
Că adevăr şi fapte bune
Găsesc la crucea ta!

Mai vreau Isuse, părtăşia
Cu Tine să-mi petrec...
Rugându-mă cu aşteptare
Aş vrea să vadă fiecare
Că Tu-mi, eşti bucuria!

Mai vreau Isuse, câte vreau...
Să fiu un om de bine!
Să fiu cinstit, să fiu şi drept,
Să simt cu inima din piept,
Pe toţi... dar şi pe tine!

M-am săturat să spună lumea

M-am săturat să spună lumea
Doar răutăţi, lucruri deşarte,
Dar cel mai mult m-am săturat
De sfatul lor... să nu fiu parte!

M-am săturat de stricăciunea
Şi scârba, din tot ce priveşti...
Eu am un legământ cu Domnul!
Nu pot să sufăr lucruri seci...

M-am săturat şi de prostie!
Urăsc, tot ce este păcat...
Nu pot să îmi hrănesc în minte
Idei, cu aliment stricat...

M-am săturat de lumea asta...
De parcă nu aş fi în ea...
Dar asta este realitatea:
Eu aparţin alt-undeva!

M-am săturat... de tot şi toate...
De lucruri care nu ajută!
Dar nu m-am săturat de Domnul,
Şi chiar de viaţa asta-i scurtă,

M-am săturat să stau pribeag...
Cu Domnul vreau să pribegesc...
Când sufletul mi-e săturat,
De Dumnezeu, atunci... trăiesc!

Mă uit în jur și nu-nțeleg, de ce...

Mă uit în jur şi nu-nţeleg
De ce atâta disperare,
După acei pe care-i pierd
Cei din iubita adunare...

Căci viaţa noastră e firească
Şi moartea noastră, pământească!
Dar cei născuţi dintr-un cuvânt,
Vor învia din sec mormânt!

Venim pe rând, plecăm de-a valma
Şi nu se ştie, orişicând...
Se poate să plecăm acuma,
Mult mai târziu sau mai curând!

Că anii vieţii nu contează
Că-s mulţi sau c-au rămas puţini,
E important să-l ai pe Domnul
Că sufletul tău e divin!

Mă doare după aceia care
Mult prea devreme au plecat
După aceia ce-s la Domnul
Şi de aicea s-au mutat!

Dar inimia se rupe-n şapte
După aceia ce-au murit...
Şi au plecat,s-au dus la moarte
Pentru că nu s-au pocăit!!

O suflet ce auzi cuvântul!!!
O vino azi la mântuire...
Şi-atuncea,Domnul nostru,Sfântul,
Te va scăpa de la pieire...

Vecinul meu a auzit
Că mântuirea n-are preţ,
N-a vrut să moară pocăit
Şi a privit-o cu dispreţ!

Bunicul şi-a încheiat viaţa
După mult timp de rătăcire,
Aflând că Domnul nostru Isus,
S-a dat şi pentru el jertfire!

Dar tu suflete dragă???
Tu cum ai vrea ca să sfârşeşti?
Nu-ai vrea tu, oare, mai degrabă
Ca astăzi să te pocăieşti???

Să laşi tu viaţa ta murdară
De mult şi dulcele păcat,
Ce te-a-ntinat ca pe o fiară
De Isus să fi depărtat???

Ooo... cum mă doare pentru tine...
Dar pentru cei ce i-am văzut...
Şi-n loc să vestesc mântuirea
Pe veci aceştia s-au pierdut!!!

Mă doare pentru casa mea,
Dar pentru tine dragul meu???
Pe Domnul oare nu-l durea
Murind pe cruce-n locul tău??

De ce să mori nemântuit???
Şi toţi din jur să sufere,
Că Isus mult el te-a iubit,
Primind în pălmi amare cuie!!!

Cum ce-i pe care-am cunoscut
Din lumea asta au plecat,
Aşa voi merge mereuaş
Şi eu spre locul mult visat!!!

Că nu-s mai breaz să lupt cu firea
Ci ea va trebui să moară!!!
Şi să-nviez să văd iubirea
În nesfârşita primăvară!!!

Cum eu privesc această zi
Vei putea spune la fel???
Am siguranţa mântuirii,
Dar şi un dor să-l văd pe EL...

Mai eşti creştin?

Mai eşti creştin când răutatea te pune cu faţa la zid?
Când eşti lovit de legea lumii, când însuşi harfa lui David
Îţi cântă melodii lumeşti de se-nfioară mapamondul,
Mai eşti creştin? Iar te-a luat somnul...

Mai eşti creştin când defilează, pe stradă toţi destrăbălaţii,
În urma lor se dă cu pietre, în faţă îi păzesc mascaţii,
Când curcubeul plin de pofte atrage înspre patimi surde,
Mai eşti creştin? sau, nu se-aude??? ...

Mai eşti creştin când dai la doctor, la funcţionar, la orişicare,
Un dar mai mic, poate atenţie, un plic mărunt prin buzunare,
Când toţi aşteaptă să-i tratezi cu mită şi corupţie fină,
Mai eşti creştin??? dacă ai pilă?

Mai eşti creştin când fentezi legea şi cu acuze, acuzi statul,
Că nu-ţi dă pensie nici salariu, că e nedrept ca nimeni altul,
Că tu impozit nu plăteşti şi nici lui Dumnezeu nu dai...
Mai eşti creştin? mai vrei în rai?

Mai eşti creştin? Tu poţi să fi şi încă unul foarte bun!
Dacă eşti drept, mai eşti cinstit, te laşi de patimi şi tutun,
Te laşi de furt şi de corupţie, de orişice păcat murdar...
Mai eşti creştin? mai eşti prin har!

Mai eşti creştin? mai poţi să fi, că încă nu e prea târziu!
Că Dumnezeu nu va schimba ce pot schimba, chiar eu; şi ştiu,
Că lumea asta e creştină, atât cât eu mă port creştin!
Mai sunt creştin? Să fiu lumină!

Mântuire şi religie!

Mântuirea prin Isus,
Poate duce-n ceruri sus!
Iar religia garantează,
Doar morala, e la bază!

Cadrul sfânt şi omenesc
Ambele se împletesc!
Prin religie eşti privit,
Om de bine... şi smerit...

Însă Isus mântuieşte
Nu religia... ea doreşte,
Să-ţi ofere ajutor
Să cunoşti Mântuitor!

Tot religia te ţine,
Şi te-ndeamnă să faci bine...
Să nu furi, să fii moral...
Să ai grijă, la Satan...

Însă doar moralitatea,
Fără Isus... este gata...
Doar credinţa mântuieşte!
Şi morala o păzeşte!

Orice cult, orice religie...
Numai la bine împinge!
Să faci asta... să faci aia...
Să nu arzi la nimeni claia...

Însă Isus mântuieşte
Doar pe om! Nu împărţeşte,
Raiul pe categorii...
Pe religii, fantezii...

O religie imorală...
Nu e bună! Scoate-o afară!
Ea mereu o să despartă,
Omul de-a vieţii poartă!

Dacă tu te simţi mai bine...
Ia familia cu tine!
Şi te du la adunare!
Nu contează! Orişicare!

Dacă pe genunchi te pleci,
Şi pe Isus Îl simţeşti...
Ai găsit religia bună...
Să se ţină de Scriptură!

Să ofere cadrul sfânt,
De viaţă, prin Cuvânt...
Ce contează la sfârşit...
E Isus! Tu, Mântuit!

Poţi să fii în orice cult!
Dar ai grijă la ocult!
Să ai grijă de-a ta viaţă!
Mântuirea, ea contează!

Că la urmă... la sfârşit,
Intri-n cer ca mântuit!
Nu se cere-adeverinţă...
"Ce cult ai? Ce referinţă?"

Întrebarea va suna:
"Ai primit mântuirea,
În numele lui Isus?"
Dacă da, ai loc... e sus"

Dacă te vei eschiva,
Şi vei spune: "Stai aşa...
Eu n-am spart la nimeni capul,
Sunt corect, am chiar talantul...

Să cânt, ştiu... merg foarte des
În misiune... la congres...
Fac doar bine la orfani...
Am dat la săraci mulţi bani..."

Ţi se va răspunde clar:
"Te-am căutat, dar în zadar...
Tu în carte nu eşti scris...
Nu ai loc în paradis...

Nu-L cunosti tu pe Isus...
El e viu! În ceruri sus...
Tu n-ai acceptat salvarea,
Ce putea să-ţi dea iertarea...

Ai avut religie doar...
Fapte bune... da-n zadar!
Cu morala mergi în iad...
Că religia-i doar un gard!"

Doar un gard ce tot păzeşte
Mântuirea; Nu răpeşte!
Gardul sus!
Asta poate doar Isus!

Să nu fii dezamăgit!
Când la urmă, la sfârşit
Să pleci religios în iad...
Că în cer nu va fi gard!

Ci doar pomul de viaţă,
Ce dă har şi siguranţă!
Cu morala şi Scriptura
Îţi asiguri mântuirea!

Mâine ne aşteaptă un examen greu

Mîine ne aşteaptă un examen greu,
Dar puțin din toate, poate ştiu şi eu,
Trebuie silinţă, trebuie-nvăţat!
Dacă vreau ca mâine să fiu promovat!

Poţi să le-nveţi toate, toate, să le ştii.
Pixul nu-i la tine! Nu poţi hotărî!
Poţi să ştii cultură, totul să cunoşti,
Media nu-i la tine, nota e la profi!!))

Scrie-n biblie-un lucru, şi îl poţi citi:
Isus pentru tine poate hotărî;
Fă-ţi tu partea ta şi citeşte doar!
Că la piatra, mâine, cea de la hotar
Îţi v-aduce aminte... doar trăieşti prin har!

Domnul cu putere te va ocroti
Şi din clipa rea,te va izbăvi!
Pune-ţi tu credinţa doar în Dumnezeu,
Nu te mai stresa, fă cum iţi spun eu!

Muguri

Se-ntâmplă într-o grădină
Pomii ca să țină sfat,
Despre vremea ce-o să vină,
Despre ei, pământ lucrat.

Sfatul se ținu în iarnă,
Când era timp berechet
Să stea pomii la taclale,
Să petreacă în banchet.

Plapuma de promoroacă,
Gerul și zăpada dună,
Îi acopereau pe scoarță...
”Treaba asta nu e bună”...

Zise unul dintre meri!
”Nu e bine! Nu e bine!
Frigul de mai multe seri,
De mai multe zile ține!”

Auzind grădina toată,
Plânsul mărului plăpând
S-a pus în mișcare n-dată,
Comentând cu toți pe rând:

”Tocmai te-ai găsit acuma,
Să te plângi în zile bune!
Nu ți-e bine? Ai probleme?
Ce vrei tu acum a spune?”

”Nu mă plâng... dar vreau să spun...
Primăvara e pe drum...
De înghează, muguri, flori...
Mă gândesc... mă prind fiori!

Grădinarul o să vină
Ca să vadă în grădină,
Dacă anul are roade,
Sau măcar un mugur... poate...”

Tot la fel, nepăsători,
În grădina Domnului
Stau tineri, frați și surori,
Fiecare cu ai lui...

Vine vremea de lucrat,
Primăvara, vara, toamna
Când e timp de recoltat...
Dar nimic! E înghețat...

Nepăsarea, involuția,
Fără muguri, fără flori,
Numai crengi uscate, goale,
Vai, vai, vai... frați și surori!

Grădinarul o să taie,
Pomii ce au înghețat!
Numai Duhul Sfant aprinde,
Seva pomului ratat!

Nu avem altă soluție
Ca să facem muguri noi:
Decât să fim plini de Duhul,
În al Domnului altoi!

Apoi mugurii în floare,
Au să dea bogate roade!
Nu mai spune că nu poți...
Ce nu poți tu, Domnul poate!

Muzica

Tot ce faci în scris sau grai,
Şi indiferent cum stai,
Că asculţi sau că citeşti
Poate vrei ca să vorbeşti...

Cum ar fi...ne exprimăm!
Prin vorbire sau prin fapte
Dar atunci când noi cântăm
De mai mult o s-avem parte!

Gura mea e instrumentul!
Nu contează că vibrează,
Că-i trompeta, acordionul
Sau mereu se acordează!

Muzica pătrunde, unde
Prea puţin ajunge gestul,
Iar cuvântul melodiei
Cercetează totul! restul...

Avantajul în cântare
Este că filtrul gândirii
Nu mai cere explicaţii
Ci supune lămuririi!

Când gândeşti,gândeşti cu capul!
Însă sentimente multe
Muzica le cercetează,
Sufletul nu se ascunde!

De-i cântată şi prin Duhul,
Avantajul e mai mare!
Că desparte totul, totul...
E lumină şi e sare!

Melodiile ce sună
Din vecii în veşnicie
Vor avea mereu, de-i Domnul,
O frumoasă armonie!

Nu va-ţi întrebat vreodată
Cum, cântarea e udată
Ba cu lacrimi, de emoţii
Cu suspine, transpiraţii?

La cuvânt se meditează,
În cântare se-exaltează!
Simţii cuvântul că e dulce
Vezi şi scena de pe cruce...

Gândul zboară într-o doară
Şi vezi tot...imaginară!
Lumea despre ce se cântă,
N-ai idei... dar te frământă!

Plângi la cantecul de mamă,
Să n-ai versuri, doar chitară!
Melodia, ea îţi spune
Ce se-ntâmplă, ce anume!

Şi-ţi descrie un tablou,
Poate despre un erou,
Sau o scenă, o viziune
Că nu poţi cuvânt a spune!

Dar...cântarea e sfârşită!
Lacrimele sunt prelinse!
Am rămas doar cu acorduri
Ce în inimă-s nenvinse!

Şi mereu le fredonez
Mici frânturi...sau lungi refrene
Ce imi dau aripi să zbor
Spre măreţe zări eterne!

Muzica e importantă
Dar şi Diavolul o ştie!
Că prin ea poate susţine
O întreagă-mpărăţie!

Lupta-i mare ce asculţi!
Că zideşte sau dărâmă!
Sau e Isus în cântare,
Ori păcatul te sfârâmă!

Babilionul e frumos!
Cântec, joc şi voie bună!
Însă lui Isus Hristos
Nu îi place nici cum sună!

Ce i-ar place lui Isus?
O cântare miresmată
Ce aduce pacea Lui
Şi dă viaţă şi speranţă!

De acordul e sfinţit
Prin scriptură, rugăciune
Muzica-i pe placul Lui!
Las-o, deci atunci să sune!

Muzica...o biruinţă
Ce-i cântată cu credinţă
Poate-aduce vindecare,
Pace sfântă, uşurare!

Să-avem grijă ce cântăm!
Ce privim şi ascultăm!
De urechea nu discerne...
Inima, ea stă de veghe!

Ce urechea nu aude,
Inima poate a spune!
Că-i drăcească sau e sfântă...
Muzica!...şi cine-o cântă!

Omul şi pomul

De-ar şti omul, cum e pomul
Ar rodi din zi în zi!
Dar mai dulce este somnul
În frunziş sau bălării...

Pomul are anotimpuri
Dar şi omul e la fel...
De la naştere, în chinuri,
Vrea să crească copăcel.

Nu te-ai săturat creştine
Să fii veşnic, verde frunză?
Este vremea de rodire!
Stai pe loc din a ta fugă...

Timpul, orişicum se scurge,
Înspre moarte te îndrepţi!
Şi la groapă o să guste
Lumea, roade sau... scaieţi...

Fii gustos în orice vreme!
Hrănitor în ziua lungă!
Dacă de Stăpân se teme,
Pocăitul nu e frunză...

Să ai roade totdeauna
Pentru sufletele seci!
Că nu ştii când vine timpul
Când acasă ai să pleci...

Născut din nou...

Dumnezeu la început
Omul din pământ făcut,
Lumea cu tot cei pe ea,
Doar un lucru nu-l avea...

Era omul întins, jos,
Modelat după Hristos,
Sta ţărâna pe pământ...
Până-aici nimic preasfânt...

Lutul era frământat,
Şi prin forme asortat,
Toate să se potrivească,
După forma cea cerească!

Dumnezeu în chip de om,
S-a ascuns ca în tablou!
Astăzi dacă ne privim,
Ce vedem? şi ne uimim...

Era încă lut uscat,
Doar ţărână, frământat!
Fără gânduri şi simţiri,
Fără venele subţiri!

Atunci Dumnezeu, maestrul,
A-nceput să facă testul:
A suflat un duh în nări,
Dându-i formei, alte stări!

Şi aşa duhul cu trupul,
Au format ceva: un cuplu!
Sufeltul cel omenesc
Duh ceresc, lut pământesc!

Duhul e din Dumnezeu!
Lutul e pământul greu!
Când acestea s-au unit,
Adam, el, şi-a revenit!

Tot la fel lui Nicodim,
Îl întreabă-aşa senin:
Domnul cu un glas mai fin,
Noaptea pe cerul senin:

„Nicodime! Om bătrân...
Tu, în lege, eşti... stăpân!
Nu vrei să te naşti din nou,
Să salvezi tu, duhul tău?”

Nicodim era uimit...
Că un om născut din nou
Venea să fie primit
Circumcis ca în popor!

Aşa legea evreiască
Spunea naşterea la om!
El venea să se căiască,
Din păcat, trezit din somn!

Atunci legea evreiască,
Îl primea între evrei,
El schimba şi Dumnezeul,
Şi cultura între ei!

Nicodim ştia aceasta...
Şi rămase prea surprins,
Că e om bătrân cu firea,
„Cum? eu nu-s în paradis?”

Domnul din încurcătură
Nu îl lasă să se-afunde!
Ci-i descoperă-n scriptură,
Şi cuvântul îl pătrunde...

„Ai văzut tu vântul rabi?
Că eşti om bătrân acum...
„Eu? nu Doamne... însă brazii,
Vântul îi smulge din drum...”

„Vezi tu, vezi, măi... Nicodime!
Vântul vine, nu ştii unde...
El se duce şi te ţine,
Prafu-n ochi să nu te-apuce...”

Omul, dacă nu reface
Duhul său cu cel Prea-nalt
Nu mai are părtăşie
Cu Acel, care l-a dat!

Dacă nu mărturiseşte
În botez că l-a primit...
Pe Acel ce mântuirea,
Duhul Său a înoit...

Nu se poate să-noiască,
Ce Adam a ruinat...
Numai în credinţa-n Isus,
Ni se iartă-acest păcat!

Diavolul e duh şi el!
Dar nu e cu Dumnezeu...
Asta-i marea diferenţă!
El nu are, ce am eu!

El nu are părtăşia,
Cu acel care ne-a dat,
Duh de viaţă în grădina
Ce pe veci ne-a blestemat!

Şi blestemul e o tristă,
Rupere de Dumnezeu!
Duhul nost avea închisă,
Poarta către harul său!

Însă harul ni s-a dat!
Prin Isus ce a murit!
Poarta el ne-a descuiat,
Ca să fim în Paradis!

Cine crede azi în El,
Are viaţa cea veşnică...
A pornit de-aici spre cer,
Aşa că nu mai e frică!

Noi ne-am împăcat cu El!
Şi prin duhul lui din noi,
Avem viaţă fericită,
Chiar şi-n ziua de apoi!

Lazăr a murit!Şi trupul,
L-angropat de milă toţi!
Au pus mână de la mână,
Nu prea mult, că erau hoţi!

Şi bogatul a murit!
Însă doar cu trupul lui,
Că în chinul cel cumplit
Duhul său era altui...

Duhul a ajuns în iad!
Că nu poate ca să moară,
Ce e veşnic, e păstrat:
Sau în iad, sau sus, în Ţară!

El avea chiar amintiri,
Despre fraţii lui, şi-acum,
Flăcările îl ardeau,
Dar minune: fără scrum!

Lazăr chiar bolnav a fost,
Dar născut din Dumnezeu,
Duhul când s-a reântors,
A venit la Tatăl său!

Trupul merge în pământ,
Dar ce Dumnezeu a dat,
Nu se-opreşte la mormânt,
Ci acolo se despart!

Sufletul iar se desparte:
În duh şi în lut trupesc!
Asta e sublima moarte,
Ce separă, ce-i firesc!

Dacă tu nu eşti născut,
Şi din apă şi din duh,
Trupul, merege iar în lut...
Duhul tău? ce-i de făcut?

Prin procesul pocăinţă,
Intri-n graţia celui Sfânt!
Prin botez şi prin credinţă,
Scapi de iad şi de urât!

Pune-ţi azi o întrebare:
Ca Adam şi Nicodim...
Unde oare o să mergem
Dacă nu ne pocăim?

Cine ne mai dă relaţia,
Ce am rupt-o la-nceput,
Cu al nostru sfânt părinte,
Dumnezeul nevăzut?

Doar Isus!E mântuirea!
E salvarea ta din iad!
El te duce în prezenţa,
Dumnezeului cel drag!

Eşti născut tu pentru cer?
Prin Isus? Din Dumnezeu...
Dacă da, atunci ferice..
Dacă nu... e foarte rău!

Viaţa orişicum ne-aşteaptă!
Ori în bine ori în rău!
Rău va fi azi pentru tine,
De nu-l ai pe Dumnezeu!

Mai fă, o, Doamne, o minune!

Mai fă, o, Doamne, o minune,
Ca toţi din neamul meu, acum,
Să-şi lase faptele la Tine;
Străpunge inimi prin cărbuni...

Întoarce Doamne, pe poporul,
Ce prin porniri, s-a abătut.
Mai dă-le Tu credinţă, dorul,
Ce îi va-duce, la-nceput.

Mai fă o, Doamne, să răsară,
Al mântuirii glas, în cuget.
Să binecuvântezi o ţară,
Iertând înjurături în muget!

Mai lasă, Doamne, oameni sfinţi,
Care greşesc, trăind o viaţă...
Crezând în Tine-s curăţiţi.
Ei se ridică, iubesc, iartă...

Îngăduie, o, Doamne, timp...
Pentru poporul fără frică.
Mai fă, o, Doamne, acel ghimp,
În inimi, Duh, viaţă sfinţită!

Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea

În vorbire, limba ta să nu doboare omul
Vorbele tale, cuvântul tău să fie sare.
Buzele, niște ferestre înspre lumină
Tot ce spui, tu să spui: ca din partea Domnului!

Nimeni, să nu-ți disprețuiască tinerețea
O pildă să fi, pentru copii, ai Domnului!
Să se vadă în viața ta toată frumusețea,
În tot ce faci, în tot ce ești, în ceea ce spui!

Purtarea ta să fie un exemplu pentru toți
Orice mișcare, indicatoare, înspre ceruri,
Prin ceea ce faci, tu poți atinge inimi,
Așa să te porți, în jurul tău toți: să îl vadă pe Isus!

Dragostea ta să fie fără prefăcătorie
Nimeni nu te poate condamna dacă iubești!
Isus e exemplul iubirii finale,
Nimic în lume, nimic cu renume: nu se compara cu El!

Să stai neclintit în credință până la capăt,
Dumnezeu privește și ascultă pe ai Lui!
Credința –n Isus te mântuie și te scapă de moarte,
Să crezi neîncetat, că ești ascultat de Domnul Isus!

Tu să strălucești într-o lume necurată,
Când toți se întinează tu să ai hainele albe!
Nu te lăsa biruit de ispite și pofte, de amăgiri,
Fi sfânt pe pământ, ca Domnul Sfânt, vei ajunge în Rai!

Noi trăim pe-acest pământ...

Noi trăim pe-acest pământ
Nu lăsaţi în voia sorţii...
Viata noastră orişicând
Poate trece pragul morţii....

Cine sa născut:... şi moare!
Totul este omenesc.
Însă pentru-aceia care,
S-au schimbat... în veci trăiesc!

Oamenii din jurul nostru
Se împart în două feluri:
Morţi si vii în astă lume
Fapte reci, mareţe ţeluri!

Unii s-au născut o dată
Însă mor de două ori!
Alţii, s-au născut de două,
Şi-s in veci nemuritori!

Taina-acesta nu-i ascunsă!
Nici prea grea sa nu-nţeleg.
E formată doar din două:
O credinţă şi-un botez!

Oamenii se nasc o dată
Ce-i normal, şi e firesc!
Însă ce-i din duh şi apă
E născut dumnezeiesc!

Veşnicia-i realitate!
Ea începe chiar de-aici!
Poate fi singurătate,
Numai să nu te oftici!))

Suferinţa e o treaptă,
Poate fi un accident,
Ce etern să te despartă
Chiar de rai! dar fi atent:

Vino ca Namman la apă
Şi dă jos murdare straie.
Lasă ca Iordanul-n dată
Să te cureţe, să-nmoaie:...

Inima ta prin credinţă!
Şi prin apa care curge,
Isus, El, prin suferinţă...
Te-a iertat murind pe cruce!

Crede doar, şi împlineşte.
Ai, să ajungi fericit!
Chiar de mori în noaptea asta
Nu-I nimic! Eşti mântuit!!!

Noi, iubim materia

Noi, iubim materia.
Şi omul, trupul lui...
Şi credem că iubirea,
E dată orişicui...

Aşa avem familii!
Aşa se nasc copii...
Din lucruri pieritoare,
Şi le iubim... că-s vii!

Dar vine ziua când,
Rugina se depune...
Şi te trezeşti plângând,
Că-i doar, putreziciune.

Suntem atât de orbi!
Nu credem mai departe...
Ci ne oprim la trupuri
Şi le vedem: sunt moarte...

Ne place să privim.
Şi să vedem frumosul...
Să fim mereu bogaţi,
Să tragem doar folosul!

Că viaţa-n forma ei,
Acceptă multe sensuri...
E viaţă, dar cu morţi.
E viaţă... dar în versuri...

Şi noi iubim şi forma!
E lucrul de dorit...
Ca să arate bine,
Să fie de iubit!

Iar lucrul trece, piere,
Nimic nu mai contează...
Că noi iubim materia...
Şi oameni şi... urmează...

Ca să iubim pe Domnul!
Ce El, creează totul...
Aşa apare omul,
Şi viaţa, moartea, totul...

Dar cum putem să fim,
Atât de neghiobi...
Şi să iubim materia,
Că ea e doar un ciob!

În ciob se limpezeşte,
Şi se strecoară bruma...
Apoi se umezeşte,
Şi vezi că apa-i urma!

Deci să privim că, peste
Altarele de lut...
Avem o jertfă vie,
Acela e avut!

Că forma, ea, se strică...
Şi lutul putrezeşte...
Dar dragostea divină,
Doar ea... ne ispăşeşte...

Că dincolo de astre,
De tot ce vede omul...
Există şi materie,
Şi-aceea este Domnul...

E o materie vie,
Ce-mbracă multe forme...
E astăzi apă vie,
E mâine, har, în vorbe!

E stânca de sprijin.
Şi ajutorul tău...
E untdelemn şi vin
Pentru poporul Său!

Şi tot aşa... materia...
Cuprinde mult, nespus...
A noastră-i pieritoare...
Îţi mulţumesc, Isus!

Nu ai să trăiești creștine

Nu ai să trăieşti creştine, de te-ai zbate ani la rând,
O sută de ani, ca-n palmă, împlinit pe-acest pământ!

Poţi să strângi la bogăţie pe pământul trecător
Dar să ştii, creştine astăzi, că tu eşti un muritor!

Sufletul în tine-i veşnic, inima e-ncredinţată
Că nimica nu-i statornic, numai moartea cea uitată...

Viaţa ta vrei s-o aduni, s-o compari cu bogăţia:
Nu uita creştine, slabe, s-o compari cu veşnicia!

Să începi afaceri, studii, şcoli, avere şi putere,
Chiar să ai de toate-aici, cum le ai, aşa vor piere!

Ce fel de om tu să fi, când fiinţa ta suspină,
Nu după mari bogăţii, ci după pacea deplină?

Crezi că poţi să dai la suflet, internet, tv, minute
Timpul totul să îl ai, şi viteze ne-ntrecute,

Nu poţi ca să umpli golul din sufletul tău cel viu
Numai cu Mântuitorul, ce dă viaţă în pustiu!

Nu suntem decât...

Nu suntem decât un lut străin,
De suflet, de iubire și de chin,
Ce frământăm într-una la păcat
Având în noi divinul și venin...

Privim prin ochi de ceară zmălțuită
Posacul și cerescul nevăzut...
Aceste fapte care ne ridică,
Fără credință, totul e pierdut...

Noi am dori să se deschidă cerul,
Și să pătrundă ochii vizionar...
Dar lutul ce împiedică eternul,
Ne stă în calea veșnicului har...

Ce neputință... ce luptă, frământare,
Să vrei, să poți și totuși să nu ai...
În fiecare zi tânjim de dor
După o rază din cerescul rai...

Noi nu putem străbate veșnicia,
Decât prin ochii Domnului Isus...
Decât prin Duhul... dar ne leagă glia...
Cum vom răzbate prin necunoscut?

Suntm a arșiței captură de ligoare,
Și sufletul e prins în chinuiri...
Am vrea să-avem putera Lui cea mare...
Dar nu putem în duh ca să răzbim...

Și sufletul... și duhul... trupul cald...
Se luptă-n noi ființa, pe sfârșit.
Noi vrem cu Domnul... firea vrea în iad...
Să nu cumva să cazi, nebiruit...

Chiar dacă numai Duhul Sfânt ne știe,
Ce e în noi și ce război se face...
O lume-ntreagă vede armonie,
Când în ascuns, e-o luptă ce nu tace...

O, Doamne!

O, Doamne...
Greutăţi mă-aşteaptă.
Îngrijorări, probleme,
O viaţă supărată...
Dar nu mă tem...
Orice s-ar întâmpla,
Eu sunt în palma Ta...
Nu-mi pare rău
Că am credinţă
Şi ţeluri noi,
O viaţă sfântă...
Dar ceea ce azi mă frământă:
Eu voi putea să biruiesc?
Să trec ale zidului politici
Ce mă-nconjoară uneori,
Ce îmi ia pacea,
Îmi dă fiori...
O, Doamne...
Fii cu mine-acum
Să nu pot eu să mă răzbun
Pe nedreptate şi păcat;
Îţi mulţumesc, ...
M-ai ascultat...

O, Doamne...
sunt aşa de bucuros

O, Doamne...sunt aşa de bucuros
Că-n problemele ce-au fost
Numai Tu mi-ai stat ca scut!
Am fost trist şi încă sunt,
Că trăiesc pe-acest pământ
Dar se merită în tot!
Oamenii din jurul meu
Au nevoie de-un cuvant
De la Tine,Tată Sfânt!
Umorist am fost...şi sunt...
Am microbul ăsta-n sânge
Şi nu pot scăpa de el!
Toţi să plângă de necaz
Şi de soarta meritată,
Eu zambesc, n-am ce să fac...
Ştiu că marea-i înfuriată...
Dar nu pot să fac nimic...
Şi cu-n zambet, plâng un pic,
Şi cu altul însoţesc
Perii ce încărunţesc!
Dacă mă-ntristez fac riduri,
Şi mă-ngrijorez mereu...
Pentru ce o, scumpe Tată?
Oare nu eşti Dumnezeu?
Faţa mi-o păstrez senină
Însă inima mi-e plină
De un dor ce îmi vibrează,
Mintea mea ce îmi stă trează...
Şi nu pot să fac nimic...
Chiar nu pot să mă ridic?
Chiar nu pot?... nimic, nimic?...
Şi zambesc mereu în toate
Chiar dacă e nedreptate,
Mulţi bolnavi în adunare,
Pocăinţă-nşelătoare...
Şi visez mereu mergând,
Prin poteca din pământ
Că voi fi şi eu curând,
Doar o oală de ţărână...
Să mai zâmbesc?
Merită acest efort?
Când mereu mă simt în plus
Unii mă privesc de sus,
Oare unde eşti, Isus?
Să zâmbesc, că eşti cu mine....
Fie rău, fie de bine,
N-am fost singur niciodată
În a mea umilă soartă...
Două lucruri ştiu să fac
Din al inimii şirag:
O cântare, o-poezie
Poate-o să ne mai mângâie'...
În dezamăgirea mea
Şi cu starea care-o am
Vin să fac azi voia Ta!
Să zâmbesc? Chiar voi putea?
Stări ce ne cuprind ades
Şi ne fac de ne-nţeles,
Zâmbet dar şi întristare
Bucurie, disperare...
Merită ca să fii om
Să simţeşti
Ce-i acela somn...
Să mai ai câte-o durere,
Să mai plângi, stând în tăcere...
De un lucru sunt azi sigur:
Că acolo sus, pe ziduri
Mai veghează Cineva...
Şi atunci ne vom trezi
Să urmăm şi noi exemplul...
Vom fi tari, plin de putere,
Plini de har şi mângăiere
Pentru cei din jurul nostru...
Vom zâmbi...din nou,...frumos...
Visez la ceva ce-i viu
Ce e scris şi în Scriptură,
Ce nu găseşti în natură...
Am început să zâmbesc...
Oamenii se pocăiesc,
Daruri sunt în adunare,

Se găseşte vindecare
Multă, multă bucurie
Chiar vedenii, proorocie,
Scoatere a mii de draci,
Renunţare la păcat;
Minuni mari şi semne rare
Se întâmplă-n adunare...
Iar zâmbesc? O, de ce oare?
Nu-i aşa în adunare?
Cât mă simt acum de trist...
Cu o viaţă de fochist
Care n-are gaz, petrol,
Nimic nu iese pe horn!
Asta e realitatea...
Să zâmbesc? Şi încă cum...
Căci trezirea e pe drum,
Şi voi prinde nestemata
Ce deschide iarăşi poarta...
Doamne,...ce mult îmi doresc...
Doamne,...ştii ca Te iubesc...
De aceea azi, zâmbesc...

Pe drumul spre Ierusalim

Pe drumul spre Ierusalim
Nu ţi-a păsat că oameni vin.
Nici trecătorii că şoptesc
„Acesta-i fiul Cel ceresc...”

Cetatea toată s-a supus
Ca să-i slujească lui Isus!
Doar farisei şi carturari
Stăteau la umbră, sub ierbar..

Copii, bătrâni şi oameni mari
Tăiau la ramuri din copaci
De parcă toată viaţa lor
Se atârna de-acel tâmplar.

Măgarul blând păşea sfios,
Ştiind că poartă-n şeaua lui
Un om prea sfânt, Isus Hristos!
Era supus, el Domnului.

Chiar pietrele îl cunoşteau
Şi erau gata ca să strige,
De nu strigau şi nu vesteau
Intrarea veşnicului mire!

O cum te-am cercetat popor
Şi nu ai vrut să strângi la pui
Cum cloşca are grija lor,
Şi eu am vrut să te supui!

Dar tu ai stat... ai ezitat...
De-aceea astăzi iţi spun ţie
Că templul tău e dărâmat...
N-ai vrut să bei o apă vie.

O... cum am vrut să vi la mine.
Şi eu ca să te mântuiesc
Dar tu n-ai vrut în viaţa asta
„În veci eu nu mă pocăiesc”!

Ai refuzat chemarea sfântă
Şi-ai lepădat cerescul har..
Dar până când, să mai am milă?
Să fie totul în zadar?

Să-mi fie, oare, fără rost
Ierusalimul cu-a lui pildă?
Să nu fiu şi eu credincios,
Şi mie uşa se-nchidă?

Cum Domnul Isus a intrat
În tumultoasa sa cetate
El tot la fel nu a forţat..
Să-ţi ierte viaţa de păcate!

E poate lecţia vieţii tale
Ca să-l accepţi, să nu-l refuzi...
E poate ultima chemare
Fă pace astăzi cu Isus!

Orchestra

Orchestra este o fiinţă.
Şi ea conţine multe părţi
Având mereu o consecinţă,
Punând în sunet versuri, cărţi.

Orchestra, ea, nu funcţionează,
Având raport, un singular!
Şi doar prin „toate”, demonstrează
Ce-nseamnă unic, la plural!

Orchestra e un trup ce speră
Să aibă scop comun, în tot!
Iar de cumva, scopul diferă,
Şi sunetul va fi miop.

E un ansamblu de cuvinte
Ce împleteşte muzical
Gânduri, note, versuri sfinte
O combinaţie la total!

Iar dacă imnul ei se-nalţă
Spre veşnicie, în neant,
Putem să ştim, cu siguranţă:
Că sunetul este frappant!

Şi cântăreţi, şi cei ce-ascultă
Cântările de imn sublim,
Vor tresălta de bucurie
Uitând o clipă-al vieţii chin!

Nu sunt în van clipe pierdute
Şi nopţi uitate-n ceas târzii
Cu oboseală, coarde rupte,
De dragul unor melodii...

Dar, munca asta colosală
A celor ce iubesc frumosul,
Va fi odată, răsplătită,
Puţin de voi... în rest... Hristosul!

Pe valea Crişului Alb

Pe valea Crişului Alb...
A venit Isus odată
Şi-a trecut din poartă-n poartă
Chemând lumea asta toată,
La Calvar.

Pe valea Crişului Alb...
A intrat la noi în casă
Şi de-atuncea stă la masă;
Ca să plece nu-L mai lasă,
inima.

Pe valea Crişului Alb...
Isus astăzi mântuieşte
Pe cel ce se pocăieşte,
Duhul Sfânt îi dă putere
Să lucreze.

Pe valea Crişului Alb...
Evanghelia se vesteşte,
Cine crede şi primeşte
Credincios mărturiseşte
Prin Botez.

Pe valea Crişului Alb...
Astăzi se fac rugăciuni,
Domnul face, chiar minuni,
Când venim la adunare
Cu credinţă.

Pe valea Crişului Alb...
Dumnezeu face chemare
Să urmeze fiecare:
Crişul, valea şi câmpia,
Lumea toată! România,
Pe Isus!

Paharul

Din nisipurile Asiei
Sfârmate stânci se-adună
Frământate cu migală
Ştergând praful de pe humă...

Cu mult calciu şi potasiu
Frământate au dat culoare,
Şi trecând prin mari cuptoare
Au format vase, pahare!

Dar nu numai sticla...
Fierul, lutul, mult argint...
Au dat naştere la vase
La pahar şi la cuţit!

Toate puse împreună
Diferite meserii,
Cu materii şi unelte
Au creat vremelnicii!

Ce e însă curios,
Din abisul de pahare
Unul singur e folos,
Stăpânului în lucrare!

Poate fi de aur, sticlă,
Arămit sau oţelit
Să se spargă la cădere
Să reziste la vopsit...

Însă funcţia cea mai mare
Pentru oamenii de rând
E să fim cu toţi pahare
Stând în mâna Celui Sfânt!

Că Paharnicul e Isus!
Toarnă untdelemn curat
Dând puteri din Duhul Sfânt
Peste cel ce e vărsat!

Dacă stăm la dispoziţie
Ca să fim folositori...
Dumnezeu ne foloseşte
Din pahare, adăpători!

Rezistenţa unui vas
E călită în cuptor
Are teste, încercări,
Date chiar de Creator!

Calitatea e primară
Pentru slujbă şi, corect,
E să stai la dispoziţia
Lui Isus, să fii complet!

Un pahar ce-i plin, dă peste,
Şi revarsă peste toţi
Apa dulce ce e Isus,
Şi ne trebuie la toţi!

Nu poţi sta lângă paharnic
Să fii gol de tot, uscat!
Ci prezenţa Lui te umple...
Te zideşte, eşti udat!

Că această dregătorie
Nu e simplă de făcut
Când există-atâta lume -
Să dai la toţi de băut!

Să le dai din apa sfântă,
Să dai vin şi lapte muls
Să dai untdelemn şi mir,
Să dai Viaţa lui Isus!

Aceasta e să fii paharul
În folosul celui Sfânt!
Să fii plin de apă vie,
Un pahar... pân' la mormânt!

Pe acest pământ

Pe acest pământ murdar
Am trăit fară de har,
Am iubit si am sperat
La ceva fară păcat!

Toată viaţa nostră scurtă
Ne-am zbătut făr' de folos
Să avem de toate, multe,
Insă nu şi pe Hrisos!

Pe acest pământ,zadarnic,
Ne-a fost nouă toată truda!
Peste secole de-a rândul
Orice om şi-a pierdut urma!

Toată munca noastră grea
Ce-am depus-o aici jos….
Nu ne-am bucurat de ea.
Am ramas doar cu Hristos!

Pe pământul întristării
Am făcut numa ce-am vrut…
Fără să gândim, vreodată
Că există mult, mai mult!

Toată existenţa noastră
De-am trăit-o după slovă,
Va deschide marea poartă…
Va fi calea slobodă!

Pe pamântul cel ceresc
V-om paşi, cu paşi sfioşi!
Preţul cel plătit, e scump…
Din păcat noi am fost scoşi!

Toată viaţa viitoare
Vo-m trăi-o pe deplin!
O cerească sărbătoare
Cu Isus. Mire Divin!!!
Doamne şi eu vreau să vin….
Să cântăm: AMIN, AMIN!!!

România

România! Ţară, mândră!
Cum te veşteşeşti de tot
Că la cârma ta sunt unii.....
Nu se satură deloc!

România! eşti frumoasă!
Dimineaţa-n răsărit
Că din plaiurile tale,
Toţi românii au fugit!

România! n-ai pereche...
Pe pământu-acesta mare.
Că perechea ta din lume
Nicidecum nu mai răsare!

Romania! ce să faci!?
Ne-am născut aici, acum..
Şi aşa ne ducem viaţa,
Pe acest pământ străbun!

România! este-o şansă!
Să te-ntorci la Dumnezeu
Că de nu, El nimici-va-n
Ţara asta, tot cei rău!

România! Mulţi, puţini ...
Am mai rămas...
Vreau să ne unim cu toţii
Într-un singur, mare glas!

Să strigăm...
Spre ceruri tare!
Poate Dumnezeul nostru
Ne va face-o vindecare!

Ura, răul şi minciuna
Băutura şi ţigara!
Doamne iartă-le pe toate..
Şi ne Curăţeşte ţara!

Pe un drum de piatră tare...

Pe un drum de piatră tare
La oraş, un oarecare,
La o margine de stradă
Se observă o dovadă...
O spălătorie caldă
Ce efectuează raiduri,
Care spală şi ce şterge
Murdăria de pe rafturi!
Intră hainele pe rând
Şi se-aşează pe cuier
Altele se pun pe rafturi
Unele de-abea mai gem!
Toată stofa cea maiastră
Intră la un jet de aburi,
Din a cărui apă curge
Parfumul de alabastru!
Petele se chinuiesc
Să reziste victorios
Însă, toată murdăria,
Se dizolvă, pâna jos!
Hainele care intrară
În a albului abis...
Vin acum din cuvă-afară
Iar, în negrul paradis!
Toată munca cea depusă
Fi-va iaraşi reluată.
Când umbland prin astă lume,
Vor primi din nou, o pată!
Tot la fel şi omul care,
Din a umbrii lui amar
Stoarce pete după pete;
Pană umple un pahar.
Merge şi trăieşte astăzi
În păcate, murdarii...
Dar nu vrea ca să se spele
De a lumii voinicii!
Lumea doar asta oferă...
Şi se crede că-i bazată,
Însă ea condamnă-n moarte
Omul şi a lui faţadă!
Dumnezeu prin mila Lui
Ne-a spălat si ne-a albit.
Vrea de-acuma înainte
Să scăpăm de murdărit!
Totuşi omul este slab,
De păcat este vădit,
Zi de zi mergând prin viaţa
La păcat este oprit!
Iarăsi se va repeta procesul
De iubitul creator,
Când in cuva lui măiastră
Ne va arunca,uşor!
Pe copii lui îi cerne
Şi îi spală aicea-jos!
Ce se va-ntâmpla cu-aceiia
Care nu-s a lui Hristos?
N-are cine să-i albească
Să îi scape de păcat...
Pe aceştia Domnul Isus
Pentru veci ia condamnat!
Dacă nu eşti mântuit,
Când vei fi pentru-ngropare..
Nu mai poţi face nimic!
Pe un drum de piatră tare.....

Petic şi burduf

Totul este potrivit, nimic nu-i la întâmplare...
Este vremea de postit, este vremea de mâncare!
Totul are vremea lui şi nimic nu-i fără grabă:
Vine timpul când la nuntă, mirele nuntaşii cheamă!

Nu e nuntă fără mire, fără oaspeţi şi mireasă!
Nu există sărbătoare fără bucurie-n casă...
Dacă nu e veselie, nu poţi spune că-i distracţie;
Nici priveghi fără de mort, nu poţi numi lamentaţie!

Totul este potrivit! Totul e la locul lui!
Cum ne spune pilda astăzi, de locul peticului!
Haina nouă e purtată fără pete şi rupturi,
Fără petice-nvechite, fără alte cusături!

Pot să rup din haina nouă, o bucată şi s-o coş
Pe o altă haină veche: însă fără de folos!
Prăpădesc şi haina nouă, o distrug şi pe cea veche...
Peticul tăiat nu prinde şi nu-i mai găsesc pereche!

Haina nouă are vremea când se poartă, când se-mbracă...
Foloseşte-o deci la timp, până nu se rupe toată!
Până nu rămân doar zdremţe adunate la un loc,
Folosite la sfârşit pentru căldurosul foc!

Frate, soră, tinere iubit! Lucrul care ţi s-a dat,
Nu-l lăsa nefolosit! Haina este să îmbrace,
Ea oferă o protecţie faţă de temperatură!
Dacă plouă, dacă-i soare, cum e vremea în natură!

Astăzi Domnul îţi vorbeşte! Fi util şi folosit!
Până nu ajungi un petec...azi e timpul potrivit!
Să slujeşti în haina nouă, să slujeşti cu tinereţea...
Să slujeşti la bătrâneţe, când e viaţa numai zdremţe!

Nu le poţi adăuga, nu le poţi coase la loc!
Dacă astăzi nu slujeşti, vei fi încercat în foc!
Dacă nu te pui în voia Domnului iubit Isus,
Îţi va face chiar la fel: nu te duce-n ceruri sus!

Dacă vrei să fi un petec, haina nouă nu o porţi!
Dacă tot păcătuieşti, nu primeşti haina la porţi!
În odaia cea de nuntă, peticuri ca tine nu-s!
De aceea, azi îmbracă, haina Domnului Isus!

Dumnezeu nu nimiceşte peticul, doar de-i păcat!
De e peticul slujirii, câţi nu sunt de reparat!
Pune Domnul petic, petic, împreună în slujire,
Şi aşa se ţese haina şi cu ultimele fire!

Vinul nou, e vinu care, nu doarme în adunare!
El agită tot burduful...Duhul Sfânt e atributul!
În burduful vieţii tale, de e plin de stricăciuni,
Domnul nu pune putere...nici măcar nu are cum...

Un burduf de-i plin, nu poate Domnul să aşeze vin!
Trebuie ca să-l golească, de amar şi de pelin..
De păcate şi orgolii...de mândrie, răutate...
Apoi umple tot burduful cu Duh Sfânt, pe săturate!

S-ar putea ca nu burduful să trebuiască schimbat!
Poate vinul e prea nou şi mai trebuie păstrat!
Poate vinul nu e tare, nu-i putere, nu-i tărie;
Astăzi Duhul Sfânt să dea apa lui Isus cea vie!

Vinul trebuie păstrat ca să fie vechi şi bun!
Tu creştine l-ai prădat, ai lucrat ca un nebun!
Nu ai strâns ulei în lampă şi nici vinuri în burduf...
Domnul astăzi te întreabă: "Unde-i vinul vechi avut"?

Unde sunt minunile care Domnul le-a făcut?
Unde este vindecarea primită la început?
Ce-ai făcut cu mântuirea în sfinţenie păstrată?
Erai vechi şi vinul nou...candela ta este spartă!

Unii au vin vechi şi bun şi la gust şi la vedere,
Umblând toată viaţa lor, din putere în putere!
Au păstrat izorul lor plin de apă şi dulceaţă,
A îmbătrânit burduful dar cu vin care nu seacă!

Cei care-aţi stricat burduful...cei ce-aţi prăpădit din vin
Astăzi Domnul vă vorbeşte: " Promisiunea Eu îmi Ţin"!
"Cei cu vinul vechi, burduful, astăzi Vreau să îl repar!
Cei cu vinul nou, tot astăzi, îl fac vechi şi plin de har!

Vremea vinului cu haina trebuie să fie azi!
Vremea umplerii cu Duhul, lacrimile pe obrazi,
Daruri, roade şi scriptură să fie la locul lor!
Asta-i viaţa de credinţă! Toată plină şi cu spor!

Domnul astăzi schimbă starea la popor, la tineret,
La bătrâni şi slujitori: toţi ce au inimă-n piept!
Astăzi Duhul Sfânt preschimbă apa-n vin, peticu-n haină!
Vinul nou în vinul vechi, burduful nu se destramă!

Astăzi suflete iubit...astăzi poţi să capeţi totul...
Viaţa astăzi ţi se schimbă, chiar în veşnicie locul!
Dacă haina e pe tine, dacă vinul este vechi,
Vinul nou lucrează tare şi burduful e complet!

El Isus, din cer prin Duhul...face astăzi transformarea,
Şi cusutul şi umplutul, Domnul face azi lucrarea!
Tu nu sta nepăsător şi cu inima blocată:
Domnul vrea să-ţi dea puterea: dar el vrea s-o dea pe toată!

Porumbița

Ce frumoasă eşti, iubito...
Ochii tăi, de porumbiţă
M-au înduioşat pe loc...
Am pus totul la bătaie
Am pierdut totul în foc...
Dragostea nu am stârnit-o
Până nu te-am cunoscut...
Ce mă mistuie iubirea,
Mare-i focul început...
Inima tu mi-ai răpit-o
Nu prin gesturi şi priviri,
Cât mai mult m-au încântat
Sfintele tale trăiri...
Tu, eşti o deosebită...
Tu, nu eşti ca celelalte,
Care fac, ce face lumea,
Prin umblările ciudate
Tu de fapt, nu eşti „ciudata”...
Lumea te batjocoreşte:
Că trăieşti în curăţie
Că îţi place să te rogi,
Nu eşti plină de mândrie,
Chiar de frumuseţea ta
A ajuns de mult vestită,
Tu n-ai vrut să fi-nălţată...
Ai o inimă smerită...
Tu eşti ca şi o scânteie
Între flăcările multe...
M-a atras deosebirea:
„Domnul o să mă asculte”.
Mulţi s-au perindat să-ntrebe,
Dar nu toţi au fost serioşi...
Că în lumea asta mare
Mai sunt unii mincinoşi.
Unii vor să se distreze,
Alţii vor ca să cunoască,
Unii vor să le cedeze
Fetele să cadă-n plasă...
Prea puţini sunt ei, aceia,
Ce au frica lui Hristos:
Ei sunt hotărâţi să facă
Numai bine! dar la toţi...
Scopul este o familie!
Nu plăceri, deşertăciune,
Vorbe multe şi minune:
Astăzi este chiar la modă
Să fii prieten, cu oricine...
Dacă prieten nu-ţi e Domnul,
Nu intra în prietenie...
Cinste mare pentru tineri
Care s-au păstrat curaţi!
Vai de tinerii aceia
Care umblă toţi pătaţi...
Dar ferice pentru sfinţii
Care vor căsătoria!
Ei sunt gata de jertfire
Ei sunt puşi în foc cu totul...
Suferă pentru iubire
Înţeleg care e rostul...
Iar logodna e făcută
Să arate că dreptatea
Este sfântă, arătată,
Cum este sinceritatea...
Când priveşti la porumbiţă,
Te-ai îndrăgostit de ea...
Tu, ce crezi în Evanghelie...
Asta este dragostea...
Cum Hristos S-a dat ca jertfă
Pentru porumbiţă,
Tot la fel şi voi să faceţi,
Viaţa fericită...
Porumbiţa o să zboare...
Nu uitaţi în clipa asta
Că în timp va veni ceasul,
Despărţirii, iar în doi,
Viaţa asta e prea scurtă
S-o petreceţi amândoi...
De aceea, preţuiţi
Timpul care v-a rămas
Să trăiţi după Scriptură,
Să se-audă doar un glas...

S-ar putea să mori la noapte

S-ar putea să mori la noapte
Şi nu ştii unde te duci!
Chiar nu ai habar de moarte
Că traieşti doar la răscruci?

S-ar putea să fii bolnav
Să ajungi paralizat,
Să nu ai pe nimeni drag
Însă tu, eşti împăcat?

Poţi trăi bine merci,
Dar există realitate.
Ceea ce am dat exemplu
Nu există doar în basme!

Viaţa noastră pe pământ
Este una foarte scurtă!
Azi în pat, mâine eşti drept,
Membrele pot să se rupă!

Însă doar acel ce are
Siguranţa mântuirii....
Nu-i e frică, el stă tare!
Nu se teme de pieire!

Pot să vină mari talazuri
Cu urgii de fel de fel!
Lumea plină cu necazuri
Nu-l vor clătina pe el!!

Tu, cum stai cu mântuirea?
Dar cu liniştea din suflet?
Ai tu pacea, fericirea?
Sau ţi-e inima un urlet?

Meditează doar o clipă!
Stai! Opreşte-te din mers...
Că vei face doar risipă
Pentru-ntregul univers!

Totul vei găsi la Isus!
N-aştepta nimic din lume...
Trupul tot va fi distrus!
Sufletul, pe veci rămâne!

Însă El ne va-nvia
Ca-mpreună, în cer sus,....
Să uităm de suferinţă;
Ne vom bucura nespus !!!

Poezia Sentiment

Nu purta poveri pe suflet
Dacă, sufletul nu vrea!
Crezi, că sufletul iubeşte...???
Poţi trăi... fără-a purta???

Sunt poveri de suferinţă,
Sunt poveri sentimentale...
Vreau ca să trăiesc cu ele,
Astfel sufletul îmi moare...

Nu le pot pofti afară,
Nu pot ca să le zdrobesc...
Dacă pot: va fi amară,
Viaţa, astfel s-o trăiesc...

Nu-mi doresc o împlinire
Perfectivă şi datoare...
Ceea ce-i de preţ pe lume,
Sunt fiinţe iubitoare!

Viaţa cea de calitate,
Nu-i perfectă... e simplistă!
Şi mi-e greu să dau carate
Pe nevoi ce nu există.

Însă dau, întreaga-mi viaţă,
Pe nevoi complementare...
Pe nevoi ce schimbă mersul,
Celor ce îmi ies în cale!

Să ai grijă de 1 mai

Să ai grijă de 1 mai
Cum te plimbi la iarbă verde
Ce vorbeşti, te porţi, cum stai
Că din cer Isus te vede...

Să ai grijă de 1 mai
Pagube să nu aduci
Lemnul verde să nu-l tai
Că cei bun poţi să distrugi...

Să ai grijă de 1 mai
Murdaria s-o păstrezi
Curăţenia de o ai
Tu n-o să primeşti amenzi...

Să ai grijă de 1 mai
De maşina ce-o conduci
Ca să nu faci nici un bai,
La distracţie să n-ajungi...

Să ai grijă de 1 mai
De toţi cei ce sunt cu tine
Tu să-i inţelegi, să ai
O frumoasă partăşie...

Să ai grijă de 1 mai
Că sfinţenia ta contează!
Pentru că întregul rai...
Tot ce faci în cer vibrează!

S-ar putea ca de 1 mai
Tu să pleci în veşnicie....
Dacă pe Isus îl ai,
Aştept 1 mai să vie...

Să iubeşti...
e-un har nespus

Să iubeşti… e-un har nespus
Dacă iubeşti ca Isus
Pe Dumnezeu şi pe fraţi
Pe toţi oamenii aflaţi
Să iubeşti... cu simplitate
Prin credinţă... cu dreptate
Fără ură... dar cu milă!
Să nu faci nimic din silă...

Să Iubeşti pe orişicine
Oamenii sunt toţi la fel
Dumnezeu iubeşte omul
Şi a investit în el
Dar mai mult iubeşte-ţi casa
Oamenii ce sunt în ea
Lui Isus Îi place asta
Te va binecuvânta

Să iubeşti... e grea povara
Mai ales când nu-nţeleg
Oamenii de ce faci asta
Şi atunci ei te lovesc...
Dar, iubirea meritată
Nu mai este de folos
Ci iubirea-adevărată
Este jertfa lui Hristos

Să iubeşti cu dăruire
Pe copii, soţia ta
Şi să faci mereu slujire
Ca să te poţi bucura
Nu uita că, slujba asta
Din a dragostei candelă
Îţi va umple toată casa
Cu o pace, ce-i eternă!

Se lasă noaptea peste Ro...mânia!

Se lasă noaptea peste Ro... mânia,
Căci Dumnezeu nu a participat la vot!
A stat pe tron, în cer, să urmărească,
Cum luptă toți și dacă toți mai pot!

Se lasă noaptea, o noapte de păcat,
Pentru că ne-am obișnuit cu răul...
Mânia va veni și peste RO îndat
Că am iubit mai mult din noi, doar eul.

Și ce mă doare cel mai mult acum,
E că românii au crezut politic!
Nu au citit nici legi, nici spirit critic,
Ci s-au lăsat mânați de toți la drum...

Se vede noaptea peste Ro... mânia,
Nu v-a-ntârzia să vină, ba la timp,
Sosi-va ceasul, însă nostalgia,
După un vot: dar el va fi un gând...

Vom plânge cu amar după Octombrie
Al zilelor în care am votat,
Ca viața noastră în pace să ne fie,
Dar vom avea: un suflet tulburat...

Așa e, când dormim și când ne credem
Creștini din pix, creștini cu titlul și atât...
Ne mână toți, roșcove ca să culegem,
Ca pe o turmă, cu un belciug în rât...

Puteam ca viața să ne-o dăm martiri,
Puteam ca să murim pentru credință!
Dar să votăm ne-a fost atât de greu,
Să îndoim, o mică hârtiuță...

Acum suntem minoritate, în Ro... mânia,
Însă chiar peste orice om ea va veni!
Românii ce și-au dat acordul NU,
Pentru orice păcat și rău ei vor plăti!

Dar Dumnezeu va ține El, familia!
Va binecuvânta românul drept, creștin
Care trăiește Biblia și nu titulatura,
Va duce pacea în suflet de român!

Pe calea mea

Pe calea mea, m-ai îndreptat
După cuvântul Tău cel sfânt,
Așa scăpat-am de păcat
Pot să mă rog, pot chiar să cânt!

Răspuns adesea Tu mi-ai dat
La gând și rugăciune
O, Tatăl meu (ceresc) din cer,
Trăiesc prin fapte bune...

Nu m-ai lăsat făr-ajutor
Când greul, tare, apăsa
Dar m-ai luat biruitor
M-ai pus, Isus, pe palma Ta...

Mi-ai dat în toate o direcție
Că viața aceasta, e cu sens...
Îmi place Doamne, că pe mine,
Tu m-ai luat direct, din mers!

Pildele pocăitului...

Pocăit, înseamnă-a fi,
Un Iertat! Plin de nădejde!
Păcătos, dar, curăţit,
Plin de har şi fără lege!

Pocăitul e un sfânt!
Modelat e de credinţa,
În Isus, ce din mormânt,
Ne-a dat viaţa, biruinţa!

Pocăitul e o pildă:
În vorbirea lui curată,
Ce ridică la izbândă,
Sufletul făcut din piatră!

Pocăitul în purtare,
Dovedeşte la popor,
Că trăirea lui curată,
Nu-i ca la televizor!

El trăieşte prin scriptura,
Ce dă pace şi putere,
Omului ce face bine,
Binele pe care-l cere!

El se poartă cu sfială,
În umblarea-i pribegită,
Se fereşte de tocmeală,
Dintre bine şi ispită!

El umblă cu modestie,
Nu e mândru chiar deloc,
Ci se poartă cu sfială
Pentru Domnul Savaot!

Nu se ceartă, nu se mânie,
Ci iubeşte pe acei,
Ce-au răscumpărat iubirea
Domnul murind pentru ei!

Pocăitul e o pildă,
În iubirea lui curată,
Pentru soră, tată, mamă,
Pentru oameni laolaltă!

El din dragoste iubeşte!
Şi ajută orişicând!
N-ai să-l vezi pe Isus Domnul,
Stând la uşă şi bătând!

"Poate o deschide-odată!"
El tot timpul e deschis.
Să iubească pe tot omul,
Aşa cum Isus i-a zis!

Pocăitul în credinţă,
Mută munţi, desparte mări,
Şi el crede totdeauna,
A lui Isus îndurări!

El umblă mereu cu Domnul,
În credinţă şi cuvânt,
Crede chiar şi-n învierea
Ce se face la mormânt!

Pocăitul crede totul,
Că Isus are putinţă,
Ca să dea la orişicine,
Mântuire şi credinţă!

Crede în trăirea sfântă,
Crede unitatea noastră,
Când venim la adunare,
Crede că Isus e-n faţă!

Dar sărmanul pocăit!
A uitat de curăţie!
Crede-ţi oare c-a uitat?
Nicidecum!Tot timpul ştie!

Că distanţa de păcat
Şi mizerie e mică!
Nu-i păcat să fi murdar,
Nici murdar să nu ai har!

Pocăiţi de păcat, se feresc!
Ne-încetat!
Dar de sfânta curăţire?
Mai trăim noi în sfinţire?

Nu-i păcat să murdăreşti,
Ce Isus a curăţit,
Cu sângele de pe cruce,
A spălat şi a sfinţit?

"Frate...da eu sunt curat!
Mai mă uit doar la un film...
Cu surori...Şi dezbrăcat...
Nu-i nimic...Eu sunt curat!"

"Eu?mai spun câte o-ntâmplare,
Mai urâtă-n adunare!
Dar e glumă, e umor...
E porcoasă...da-i beton!"

"Eu curat dintotdeauna!
Masturbarea nu-i păcat!
Chiar şi doctorii acuma
Asta au recomandat!"

"Şi la şcoală ni se spune,
Că un sex de la-nceput
Ne dezvoltă neuronii,
Ne ajută la crescut..."

Oare asta-i curăţirea?
Oare asta este sfânt?
Să trăim cum vrem, acuma?
După lume?fără gând?

Curăţia cine-o face?
Dacă noi nu ne lăsăm,
De aceste lucruri slabe,
Adunarea s-o spurcăm!

Ne-ntinăm cu mărunţişuri,
Care credem,"nu-i păcat!
Dar de fapt în biblie spune:
Fapta e de condamnat!

Pocăitule? ce faci?
Doar un lucru trebuieşte!
Zi de zi mereu pe drum
El mereu se pocăieşte!

Cade...
Zace la pământ cu faţa,
Îşi mai pierde şi credinţa!
Şi puterea, siguranţa!

Dar un lucru e de cinste
Pentru om jos pe pământ!
Să îşi recunoască fapta,
Şi primeşte legământ!

Pocăinţa e o luptă,
Un proces de curăţire,
De vorbire, de purtare
De credinţă şi iubire!

Să nu ne lăsăm acuma!
Fraţilor, dispreţuiţi!
Că noi ştim că pe Golgota
Am fost scoşi şi mântuiţi!

Merită pentru o clipă,
De plăcere sau de bani,
Să ne pierdem noi puterea
Poate pentru zeci de ani?

Pentru Domnul Înainte!
Nicidecum nu îndărât!
Şi bătrân şi tânăr,astăzi!
Nu uita:Eşti pocăit!

Se schimbă...

Se schimbă ceasul! Ba chiar ora...
Şi ce urmează, nu voi ştii!
Dar ştiu un lucru, ce primează!
Că Domnul Isus... VA VENII!!!

Se schimbă anul! Ba chiar luna!
Şi totul merge spre abis!
Că e spre rău sau e spre bine,
Că-i rai sau iad: Tu, te-ai decis?

Se schimbă ziua! Ba chiar noaptea!
Şi nu se ştie viaţa ta!
Dacă la soare sau pe stele,
Din lumea asta vei pleca!

Se schimbă vremea! Ba chiar timpul!
Şi totul are-un nesfârşit!
La fel e şi cu veşnicia,
Depine cum, te-ai pregătit!

Se schimbă clipa! Ba, momentul!
Când te agăţi de-un fir de păr,
Şi stai speriat în faţa morţii!
Eu chiar învii, sau numai pier?

Se schimbă locul! Ba, direcţia!
Şi nu ştii, încotro s-apuci!
Că viaţa ta spirituală
De multă vreme-i pe butuci!

Se schimbă gustul! Ba chiar vocea!
Şi mortea e la căpătâi...
Vrea să te ducă-n iad cu cocea
Aşa cum eşti, n-o să rămâi!

Se schimbă văzul! Ba mirosul!
Şi trupul tău zbârcit de tot,
Va merge-n moarte, cu speranţa
Că va-nvia! Sau... n-are rost...

Se schimbă totul,tot se schimbă!
Numai Isus rămâne veşnic!
Şi Duhul lui să ne învingă,
Să fim lumina cea din sfeştnic!

Se schimbă lumea, ba va arde!
De n-ai pe Isus, vei, ardea,
Că ce e veşnic, nu-i din carne
Tu, omule nu ştii asta?

Isus rămâne nu se schimbă!
La fel, nici tu nu te-oi schimba!
De stai mereu, şi El, e lângă!
Ce va mai fi, nu-i treaba ta!

Să nu spui, „nu”!

Să nu spui, „nu”! atunci când viaţa,
V-a pune-n drumul tău o cale!
Ea duce-n cer, cu ea speranţa,
E calea plină de semnale...

Să nu spui, „nu”! când sentimentul,
Îţi trage sufletul în jos.
Aşa se-ntâmplă la pacientul,
Pe care l-a tratat Hristos!

Să nu spui, „nu”! la toată lumea,
Când vezi nevoi nerezolvate!
Trăieşte, împlinind menirea
A unui om scăpat de moarte!

Să nu spui, „nu”! privind păcatul,
Că trebuie desfiinţat!
Tu fi curat cum nimeni altul,
Că de Isus ai fost iertat!

Serios în pocăință, sau pocăit în serios?

Serios în pocăință, sau pocăit în serios?
Asta este azi problema fiecărui credincios!
Veniți să aprofundăm o dilemă complicată,
Deci să ne verificăm de suntem pe-o cale dreaptă!

Serioși în pocăință trebuie să fim mereu!
Căci prin asta dovedim că trăim cu Dumnezeu!
Noi suntem serioși în fapte, în trăire și purtare,
Lucruri care țin de viață, de un trai, de adunare!

Dacă șchiopătăm pe cale, mai încape pocăință...
Ne silim să fim serioși în procesul de credință!
Mai încape și sfințenie, milă, fapte și dreptate,
Mai e loc de multă Biblie, de Duh Sfânt, seriozitate...

Pocăința în serios este doar o amăgire!
Noi schimbăm mereu seriosul după voie, după fire!
Dacă vrem o pocăință mai ușoară, mai de lume,
Nu ne trebuie serios: numai lucrurile bune...

Pocăință în serios... fi serios... ce pocăință?
Poți să judeci, să dai țepe la toți frații de credință...
Tu ești pocăit! normal, ai tot dreptul să fentezi,
Chiar să minți, să-nșeli la bani, dar pe tine nu te vezi...

Serios în pocăință, sau pocăit în serios?
Asta este azi problema fiecărui credincios!
Veniți să aprofundăm o dilemă complicată,
Deci să ne verificăm de suntem pe-o cale dreaptă!

Sesiunea

Unul cade, altul pică,
Prea puţini se mai ridică
Din examenul cel greu
Ce din bine, face rău,
Pentru unii bucurie...
Pentru alţii e mânie...
Însă pentru ce-i ce-nvaţă
E lumină! Siguranţă!
Pregătirea e în toi
Că examenul de-apoi
N-are probe şi nici trepte
Nici nu poate să aştepte,
Ci, e marea judecată!
Nu se lasă aşteptată!
Nici cu plic nu poţi veni
Notă a-ţi restitui
Că profesorul e drept!
Un examen simplu, chiar,
E o probă de oral!
Şi e simplu, pe cuvânt!
Vom veni, la tronul sfânt
Rând pe rând!
Tăcuţi, plângând!
Bucuroşi sau suspinând...
Fiecare ce-a-nvăţat!
Mântuire sau păcat!
O aşa sesiune simplă
Parcă, pe mine mă-ncântă!
Nu tu scris, nu tu tradus!
Numai întrebări de pus...
Ce e mai interesant,
Că nu poţi să fi restant!
Mulţi cred că în România
Merge mita şi prostia!
Însă nu la Dumnezeu!
Fiecare, tu şi eu
Vom da un examen greu
Dar atât de simplu-n fond...
Nu există nici admişi
Nici căzuţi şi nici respinşi!
Proba e obligatorie
Nu contează neam, culoare
Numai ce e om, şi-atât!
Pentru iad s-a dat examen
Însă Satan şi ai lui
Au rămas nişte statui!
Că nu au putut să treacă
De întrebări simple:şi dacă?
Dacă nu te răzvrăteai
Şi-mândrie nu stăteai
N-ajungeai să fi răpus
În numele lui Isus
Să ajungi de râs în iad
Condamnat să fi spurcat!
Ai crezut că ai un bine
Mult mai mare decât mine...
Că tu poţi crea pământul...
Eşti un înger... eşti ca vântul!
Eşti un slujitor, atât!
Ei, ce poţi ca să răspunzi?
Diavolul tăcu...distrus!
N-a căzut el în sesiune
Ci demult, pe ceea lume
A-ncercat multe tertipuri
Ca să fie, chipuri, chipuri
Şi el Dumnezeu, chiar om!
S-anşelat desigur dracul
Şi cu el s-a dus tot iadul!
În sesiune, ca-n facultă
Va fi lumea asta, multă!
Întrebări simpliste gen:
N-ai ştiu că eşti etern?
De Isus ai auzit?
De ce nu te-ai pocăit?
N-ai ştiut că ai păcate
Şi eşti condamnat la moarte?
Pe Satan tu îl cunoşti?
N-ai văzut a sale oşti?
Nici mândria, băutura,
Că răstălmăcesc scriptura?
N-ai ştiut că sfinţii, sunt,

Oameni morţi de pe pământ?
Că nu pot să te ajute
Nici măcar să-ţi facă-o cruce?
Mulţi for fi de neiertat
Şi de-aceea, de-aruncat!
Nici măcar respinşi, din milă,
Ci-aruncaţi în iad, din silă!
Însă mulţi vor fi-nsesiune
Bucuroşi, însă, pe bune!
N-au de ce să aibă frică!
Că pe marea cea de sticlă,
E Isus! ce stă la dreapta
Când se face judecata!
Şi cunoaşte el pe cei
Ce- examen pe pământ
Au iubit ce era sfânt,
Au crezut şi-au biruit
Hainele ei şi-au sfinţit!
Uită Tată! El e-al meu
A trecut examen greu!
De credinţă şi răbdare
De iubire-nadunare!
A vestit cuvântul sfânt
Prin predică, prin cuvânt
Poezii şi chiar prin cânt!
A crezut în ce-ai trimis...
E de mult în paradis!
Toţi aceşti selecţionaţi
Cu Isus vor fi-mpăraţi!
O sesiune foarte simplă
Te coboară sau ridică!
Te aruncă sau acceptă
Ură rea, viaţă cochetă!
Tu alegi, cu ce minune
Te vei prezenta-nsesiune!
Cu minunea mântuirii
Sau cu proiectul pieirii!
Pocăieşte-te chiar azi!
Şi cu lacrimi pe obraji
Vino să accepţi minunea
Ca să poţi trece sesiunea!

Spre paradis

Din paradis, spre paradis,
Se-ndreaptă tot ce-nseamnă viaţă!
Un singur drum este deschis,
S-ajungi acolo: prin speranţă!

Din paradis venită-i viaţa,
Ce omenirii fond a dat...
El s-a format, cum azi i-e faţa,
Din dragoste şi din păcat...

Istoria lui e relatată
În Biblie, chiar de la-nceput!
Povestea lui e terminată
Printr-un apocalips tumult.

După cum raiul leagă iadul
Printr-o verigă de pământ,
Prin paradis se înţelege
Că este locul cel mai sfânt.

Acolo s-a născut păcatul
Şi n-a putut fi suportat.
Atunci a fost momentul, când,
Un paradis s-a separat...

Sudura lui a fost creată
Prin omul slab, neputincios...
Aşa în paradis se-ajunge:
Doar prin credinţă... în Hristos!

Dacă din cerul cu renume
Un Dumnezeu nu ne iubea...
Nu cunoşteam ce-i paradisul:
Un iad, un rai, şi lumea mea...

Doar viaţa va ajunge-acolo...
Un univers complex, descris,
Va duce omul prin speranţă
Din paradis, spre paradis...

Stări trecătoare

Sunt stări, ce nu pot să exprime,
Ce să cunoşti acum, ce vine,
Momente când eşti părăsit,
Când eşti trădat, când eşti iubit...

Sunt oameni ce-i doreşti în preajmă,
Să fi cu ei, să fi ca ei cândva,
Dar vine clipa despărţirii, o taină,
Nu va mai fi nicicând situaţia-aşa...

Sunt fraţi în Domnul ce te iubesc fierbinte,
Ce pentru tine ar muri cu drag,
Dar vine clipa intrării la morminte,
Când stai tăcut pe disperatul prag...

Sunt ceasuri dezrobite de trăiri,
Cu cântece, cu rugăciuni şi predici
Ce duc cu ele veşnice simţiri,
Ca un om tare ce ar fugi la medici....

Sunt rude, prieteni, soţi şi soaţe,
Cu neamuri, veri, triste copilării
Ce-n veci nu stau cu toţi pe-aceeaşi cale,
Şi ce păcat! ne-aşteaptă veşnicii...

Sunt clipe de iubire în familie,
Şi nu le-ai da pe-o mare de argint,
Dar...vai... sunt trecător din fire...
Şi ce folos... sunt fulg purtat de vânt...

Sunt mângâieri în toate-aceste lucruri,
Pe care numai Domnul poate să îmi dea!
Că toate-s trecătoare, chiar familia,
Şi numai Isus cu min' va rămânea...

Scris-am Doamne poezii

Scris-am Doamne poezii:
N-au citit ai tăi copii!
Publicat-am bancuri multe:
Toate, toate-au fost văzute!

Versete am publicat:
Nimeni nu a dat un like!
Poze funny am mai pus:
Lume multă, ca la urs!

Oameni buni!ce căutaţi?
După ceea ce-accesaţi
Numai că sa va distraţi!
Şi pe Dumnezeu, uitaţi..

Am facut acest sondaj
Ca să vad ce cautaţi!
Nu v-ascundeţi in garaj
Mintea să v-o tulburaţi!

Căutaţi, Cuvantul sfânt!
Biblia pe-acest pământ!
Că-i cântată, recitată,
Predicată sau mimată,
In ea se gaseşte viaţă!!

Sunt amorţit

Sunt amorţit... de tot... de toate...
Vreau să gândesc... nu pot răzbate.
Aş vrea să cânt... sunt prea dulceag.
Privesc la sunet... nu mi-e drag...

Doresc mai mult... să fiu... să ştiu...
Dar sânt beteag... mi-e dorul viu.
Sunt obosit... mă lupt prea greu...
Nu sunt deplin... sunt semizeu...

Chiar m-aş ruga... nu pot prea mult...
Îmi suflă cineva-n iaurt.
Mă năpădesc... de gânduri tot...
Îmi geme sufletul... nu pot...

Să nu vorbesc... mă ispitesc...
Sunt zile-n care... prea vorbesc...
Şi vorbe multe... chiar şi bune...
De multe ori... mult prea nebune...

Iar meditez... la viitor...
Nu pot lucra... că nu am spor...
Mă rup în două... în gândire...
Privesc în moarte... nemurire...

Nu pot să fac... nu ştiu să fac...
Nu am puterea să desfac...
Şi să separ... o minte grea...
De tot ce-mi spune... inima...

Sunt amorţit...nu de păcat...
De meditări...neîmpăcat...
De gânduri...patimi şi simţiri...
Mai sunt şi alte...nemuriri???

Sunt singur

Sunt singur, azi, în centrul vieţii
Şi viaţa, e atât de scurtă...
Privesc acum copilăria
Dar, ochi ce nu se văd...se uită...

Sunt singur printre muritori,
Prin toată gloata asta,
Ce mai târziu, stăruitori,
Vom accepta năpasta...

Sunt singur, plin de vânătăi,
Le am din veşnicie.
Sunt conştient de anii mei,
Că nu pot să revie!

Sunt singur şi deshidratat...
Mă descompun cu timpul...
Şi mă gândesc neîncetat:
Că veşnicia-i ghimpul!

Sunt singur...dar înconjurat,
De prieteni şi familie!
Mă uit cu drag...şi disperat...
Că vine, moartea...vine.

Sunt singur...dar în cer, cum e?
Că veşnicie-s toate.
Nu- fructe, pâine, apă, carne,
Nu-i nici stomac...nici noapte...

Sunt singur, plin de univers,
Nu am nici oxigen...
Şi cum nu am, rugina-i vers,
Cum să descriu? etern?

Sunt singur printre cuvântări,
Şi nu găsesc cuvinte...
Ca să descriu acele stări,
Din cerurile sfinte!

Sunt singur şi nu înţeleg,
Cum poate tinereţea
Să eclipseze mai târziu
Chiar toată bătrâneţea...

Sunt singur, singur, singur sunt...
Dar ochi din veşnicie
Prin Duhul Sfânt, mă urmăresc,
Să-mi ţină companie...

Un Copil...

Un copil, nu oboseşte,
Nici nu ţine nesfârşit
Ură, ceartă sau mânie...
El se lasă izbăvit.

Un copil...e cel mai sincer
În a spune ce-a făcut...
Totdeauna v-a susţine
Că nu ştie ce-i trecut...

Un copil...sa fim cu toţii...
Că aşa ne vrea Isus...
Chiar de trecem valea morţii
Vom ajunge-n ceruri sus!

Sunt slab de legăminte

Sunt slab de legăminte în faţa Domnului iubit,
Şi, cred că pentru mine, astăzi, e important că-s mântuit!

Nu vreu avere, bogăţii şi alte măreţii de lut,
Ci pâinea cea de zi cu zi, atât...atunci voi fi avut!

Nu îmi doresc bani cu găleata, nici conturi grase pe ascuns,
Voiesc să-mi duc în tihnă traiul, să fiu mereu de nepătruns!

Cam asta este viaţa, care, aş vrea să-o am aicea jos:
Să nu duc lipsă de nimic, să fiu bogatul lui Cristos!

Un trai modest, fără să fur, fără să-nşel, să fac păcate,
Dar în acelaşi timp să am, puţinul bun pe săturate!

Ce şi-ar dori un om mai mult? Că totul este trecător!
Să am de toate şi nimic, că ce am strâns, e-ascuns în nor!

Acolo eu mi-am pus comoara, aiciea jos mai trag din greu...
Dar nu mă supăr, nu disper, când suntem doi: Isus şi eu!

Sunt un om păcătos

Trăiesc în lume, merg prin ea
Şi stau pe la răscruci de drum
Îmi cunosc bine viaţa mea
Că toate-s numai fum şi scrum...
În aşteptarea liniştită
M-a deşteptat Isus Hristos,
Şi El mi-a spus prin Evanghelie
Că sunt un om păcătos...

Am susţinut în faţa Lui
Că sunt om bun şi lăudat
Că nu fac rele nimănui,
Dar nu-mi vedeam propriul păcat.
Era-n-deajuns să nu ascult
De vocea care mă chema
Ca să primesc, ceva mai mult
În dar, prin har, mântuirea...

Dar eu, un păcătos ca mine,
Să pot avea gânduri cereşti?
Când cerşesc clipe de plăcere,
Şi vreau în patimi să trăiesc?
Eu sunt cel mai nenorocit,
Să pot eu oare fi în cer?
Că am de toate şi nimic
Te rog: o, lasă-mă să pier...

Văzându-mă că tot sunt prins
De mersul vieţii, spre pierzare,
O mână cu un sem pe ea
Spre mine Isus a întins!
Avea un semn de cui, străpunsă,
Prin gestul ei dădea iertare,
Mi-a dat pe faţă viaţa-ascunsă,
Şi n-am mai stat în aşteptare...

Privesc în viaţă astăzi totul
Şi văd că doar prin pocăinţă
Pot să călătoresc cu Domnul,
Să-l văd în viaţa de credinţă...
Şi nu sunt vorbe şi nici fapte
Să demonstreze cum Hristos
El poate ca să-ţi schimbe viaţa
Să nu mai fi un păcătos!

Tânărul bogat

Bunule învățător, vreau să fiu mai silitor
Ce să fac, cum să trăiesc... viața să o dobânesc?
Te rog Doamne mă învață, cum să mă comport în viață...
Ce să fac, ce să nu fac; să trec al vieții prag!

Domnul Isus la-ntrebat, pentru ce mă numești „Bun”?
Tu nu știi că Dumnezeu, este singurul stăpân!
Poți fii tu fruntaș de seamă, orice lucru fi-va scrum
Însă numai Dumnezeu, singurul El este bun!

Dragul meu tu știi porunca, ca să te păstrezi curat?
Să nu ai altă femeie, doar nevasta ce-ai luat!
Să nu furi, să nu ucizi, să nu minți că e păcat...
Pe părinții tăi copile, sper că tu i-ai respectat!

Toate aceste lucruri Doamne, ba și altele la fel
Le-am păzit cu strășnicie, nu m-am lepădat defel.
Chiar din tinerețea mea, am păzit Cuvântul Sfânt
Totul eu am împlinit, de când trăiesc pe pământ!

Auzind acestea Isus, l-a privit și l-a iubit
Pentru că știa că omul, a răspuns corect, cinstit.
Însă Domnul știa toate, știa că este legat...
De averi și avuții, de bacnote și palat.

Îți lipsește un singur lucru, de vrei să fi fericit
Vinde tot ce ai pe lume, la săraci dă miluit!
Astfel o să strângi comoară, sus în cer la Dumnezeu.
Iar acum urmează-mă! După cum ți-oi spune eu!

Auzind acestea bietul, tânărul bogat sărac
Să reunțe la veșminte, să renunțe la palat,
Să renunțe la valută și la aurul curat...
Având viața înainte... întristat el a plecat.

Ați văzut? Le zise Domnul! Greu se mântuie bogații,
Cei cei au poziții, funcții, regii și toți împărații.
Neputință e la oameni... ca să lase ce-i a lor...
Să primească-n schimb viață, de la Tatăl Creator!

Tu iubite ascultător, care ai primit azi harul
Să-ți vorbească Dumnezeu, ai uitat cumva Calvarul?
Inima nu-ți clocotește la Cuvântul ce ți-e spus?
Să lași lumea, să lași totul! Să-l urmezi azi pe Isus!

Vorba

Am să-ţi spun o vorbă... mică...
Acea vorbă te ridică!
Dacă vrei să mă asculţi,
La păcat tu, să renunţi!

Vorba-i mică, e frumoasă,
Te va duce-n ceruri sus!
Înţelesul ei contează,
Vorba mea este Isus!

Nu-i cuvânt la întamplare,
Ce-l rostesc din anii buni,
Ci e anul de-ndurare,
Prevestit de la străbuni!

E cuvântul ce contează,
Pentru mântuirea ta!
Dacă-l crezi, tu, meditează!
Ai să simţi atunci ceva...

Că în numele lui Isus,
Orice om primeşte pace:
Inima ta în ascuns,
Vorba asta ei, îi place!

Însă mintea şi gândirea
E formată de cel rău!
Poţi primi tu mântuirea,
De n-o schimbi la Dumnezeu?

Intelectul tău se schimbă,
De accepţi vorba de har,
Inclusiv poate s-atingă,
Inima cu-al ei hotar!

Şi-a pornit acea schimbare,
Din cuvântul arătat,
Cu o vorbă mică, omul,
Scapă de al său păcat!

I se schimbă şi gândirea,
Atitudinea, chiar fapta!
Dacă ieri simţeai pieirea,
Astăzi ai văzut răsplata!

Nu-i cuvântul de, derută,
Ce nu poate fi păstrat!
E urechea ce ascultă,
Şi-nţelege imediat...

Că în numele acesta,
Ce-i o vorbă milenară,
Se primeşte recompensa,
Sus în minunata ţară!

E o vorbă ce-i purtată,
De milenii nevăzute,
E şoptită şi păstrată,
Ca a cerului virtute...

Îngerii o poartă-n zare,
Când şoptesc se înfioară...
Iadul piere-n arâtare,
Vorba asta îi omoară...

Pentru noi e biruinţă!
E cuvântul sfânt... Isus!!!
Îl primim şi cu credinţă,
Căpătăm ce ne-a adus...

Un creştin primeşte partea,
Mântuirii, ce prin har...
A primit-o pe Golgota,
Deci nu crede în zadar!

Asta e vorba transmisă,
De la Dumnezeu din cer!
Mântuirea mult promisă,
Ca eu azi să nu disper!

Vorba asta azi o spunem,
Către toţi! Şi mici şi mari!
Hai prin ea ca să distrugem,
Tot păcatul cel murdar!

Vino să primeşti iertarea,
Ce prin vorbă „e Isus”,
Îţi aduce îndurarea,
Mântuirea! Vorba-am spus!

Viaţa este...

Viaţa e un paradis...
De speranţe, sau un vis...
Ce devine realitate-n
Veşnicia de aproape!

Viaţa e un câmp deschis,
Stând pe el, poţi să priveşti:
De departe vezi abis,
Sau fiinţe îngereşti!

Viaţa e o zi cu soare,
O lumină, eşti chiar tu!
Poţi alege grea culoare,
Sau să spui la noapte: NU!

Viaţa e o bicicletă,
Pedalezi, sau cazi rănit...
Scopul bicicletei este,
Să ajungi unde-ai dorit!

Viaţa e o marionetă...
Când te folosesc străinii.
La finalul de scenetă,
Mulţumirea e ca spinii...

Viaţa e un pom cu mere...
Unii vor mânca din tine...
Alţii vor ajunge rău,
Dacă mărul tău, nu-i bine!

Viaţa e un drum ascuns...
Şi tâlhari sunt la tot pasul.
Un prieten, sau intrus,
Te va îndruma cu glasul...

Viaţa e, cum ţi-o faci tu!
Nu uita că e eternă!
Ea se numără „cu zile”...
Viaţă veşnică... sau beznă...

„Nu fi tu așa deștept!”

„Nu fi tu așa deștept!”
Când e vorba de lucrare;”
Spune doar: „Doamne aştept...
Dă-mi putere şi răbdare!”

„Nu fi tu aşa deştept”!
Când ajungi în suferinţă,
Mergi la Domnul că-i perfect!
Mai apoi la doctoriţă...

„Nu fi tu aşa deştept!”
Că te crezi prea superior...
”Nu-i bun nici un comitet!
Cum să calc pe urma lor?”

„Nu fi tu așa deștept!”
Când e vorba de păcat,
Le dai drumul la pachet
Apoi ceri să fi iertat...

„Nu fi tu așa deștept!”
Că nu știi cum să trăiești...
„ Tu nu vezi că ești ”pamflet...?”
Vorba uni alt ”deștept”!

„Nu fi tu așa deștept!”
De deștepți, e plină lumea...
Pocăiți de la bufet
Care și-au vândut cununa...

„Nu fi tu așa deștept!”
Fi smerit, iubește, iartă,
Fi în viață înțelept
Ca Isus! Așa te poartă!

„Nu fi tu așa deștept!”
Când e vorba de păcat!
Dar să fi cel mai deștept,
Pocăit și om curat!

Ziua de 1 Aprilie

Ziua de 1 Aprilie
Are o însemnătate!
Anul nou a fost schimbat
În ianuarie, mai în spate!

Astfel unii mai rigizi
Tot pe-ntâi sărbătoreau:
Dar aprilie; şi timizi,
Parcă se mai încurcau...

Asta este deci istoria,
Schimbării de calendar!
Astăzi nu contează ziua...
Doar minciuna în zadar!

Ziua este dedicată
Celui mai sfânt mincinos!
Diavolul le este tată,
De la început a fost!

Doar o mică păcăleală,
O minciună mititică!
Dar scriptura ne învaţă
Să trăim sfios, cu frică!

Să nu ne minţim, în halul,
De extaz şi voie bună!
Cine minte azi, cu carul,
Mai contează o minciună?

Nu glumi print-o minciună!
Păcăleli şi înşelări:
Că păcatul te afundă,
Prin nevinovate stări!

Să umblăm cu adevărul,
Nu minţind cu nesimţire!
Nu vorbiţi cu diavolul
Nici măcar de 1 aprilie!

Votare: România și Isus

Cine crede se botează... va fi mântuit
Cine crede și votează, va fi osândit...
Totuși datoria sfântă trebuie făcută
Ca oricum în țara asta, treaba e știută...

Noi dorim mereu schimbare, da să fie-n bine!
Însă ziua cea de mâine, nu poți ști ce vine...
De pe Isus tu îl ai ca mântuitor
Soarta o va hotărî, El, pentru popor....

Totuși soarta noastra va fi în schimbare
Că va trebuii să mergem cu toți la votare!
Am votat de mult pe-un domn: e HRISTOS ISUS...
Țara mea nu-i pe pământ, e în ceruri sus...

Azi în România se demite totul
Dar pe Dumnezeu nu îl poți da jos...
Noi votăm, că cere constituția țării
Dar de voi muri, din păcat sunt scos...

Bine nu va fi, n-a fost niciodată
Pentru țara noastră ce e tulburată...
De aici n-avem prea multă speranță
Dar acolo-n cer eu am siguranță...

Domnul nost Isus, pune pe stăpân
Chiar și-n țara unde are pe păgân...
El alege soarta oricărui popor
Și le dă pe tavă, câte-un domnitor...

Noi votăm, dar votul este hotărît....
Că în ceruri sus, este stabilit...
Cine va ajunge cu președinția
Cine va conduce mâine, Romania...

Nu mă tem, chiar dacă, va fi dictatură...
S-ă n-avem pe masă, pâine și friptură...
Dumnezeu ne poartă de grija mereu
El va hotărî și stăpânul meu...

Chiar de aici jos voi fi chinuit,
Poate din viziune de-a fi politic...
Eu m-am împacat cu Isus Hristos
Viața pe pământ are acum un rost...

Trăit-am viața în păcat

Trăit-am viața în păcat,
Așa-am crezut că-i minunat,
Dar viața-i scurtă tare!
/:Dar mila mare-a lui Isus
Ce pentru mine El și-a dat
Și-a oferit viața Sa
S-o câștige din iad pe-a mea
Minunat e Dumnezeu/:

Isus a spus ”Vino la mine”
Lasă Doamne că vin ”mâine”
Sunt tânăr și în putere
/:Eu n-am știut că pot muri
Cu viața mea s-ajung în iad
Și-a-întins o mână de-ajutor
De atunci eu sunt un slujitor
Minunat e Dumnezeu/:

Isus ascultă rugăciunea
Ce o 'nalți pentru cei dragi
Prin ea oameni să atragi
/:Mai sunt în lume încă frați
Ce-așteaptă rugăciunea mea
Ce-așteaptă rugăciunea ta
Cu toată Biserica
Minunat e Dumnezeu/:

Omule ce-asculți cântarea
Îți vorbește azi chemarea
Vino azi la pocăință!
/: Nu lăsa ca necredința
Să îți biruie ființa
Fă tu astăzi legământ
Cu Acela care-i Sfânt
Minunat e Dumnezeu!/:

Un ceas

Zi după zi... se scurg mereu...
Din viața mea, a mai rămas
Să întâlnesc pe Dumnezeu:
Mă mai desparte doar... un ceas!

De dimineața până seara
Alerg mereu, nu țin în tot
Să împlinesc Scriptura toată
Deși sunt viu, trăiesc... ca mort!

De aș fi viu, trăirea mea,
În toată viața s-ar răsfrânge...
Dar dovedesc că nu-i așa.
Iar sufletul în mine plânge...

E viața ce-am primit din cer
Dar eu nu știu să o trăiesc!
Îmi leg o zi cu lanț de fier,
Dar vai... eu zilnic tot greșesc...

Mă lupt cu mine, cel mai greu
Dar nu pot să mă biruiesc...
Aș vrea să fiu cu Dumnezeu!
Nu vreau să mai păcătuiesc!

De nu venea Isus Hristos,
O șansă nimeni nu avea!
De-aceea mulțumesc frumos!
Prin pocăință pot ierta!

Prin pocăință sunt iertat,
Și nu pe an, pe săptămână...
În fiecare zi-s curat!
Acum aștept... un ceas, să vină!!!

Vestiți un post

Vestiți un post! Dați o solie!
Să știe marea Românie
Că nu-i lăsată, părăsită!
Păcatul face țara mică...

Mita nenorocește țara...
Păcatul și destrăbălarea!
Când oamenii mereu se strică
Eu vă îndemn: trăiți cu frică!

Să strângem rândurile azi
Să implorăm pe Dumnezeu:
Cu bucurie pe obraji,
Cu lacrimi în sufletul tău...

De noi depinde viitorul!
Dacă trăim sfințirea, sau,
Batjocorim Dumnezeirea:
Am hotărât! Sfințire vreau!

De viața oamenilor sfinți
Depinde soarta unei țări!
Nu de politici și lozinci:
Credința face bunăstări!

De e Isus în viața noastră
Se va cunoaște și pe glie;
De-i cu impact sfințirea voastră,
Va propăși o Românie!

Timpul

Sunt două lumi, ce se diferă,
Prin însăşi realitatea lor...
Una-i în ceruri, e prosperă,
Altu-i pământul sec şi gol...

Aici viaţa îşi reia cursul,
Agale, zi de zi mereu...
Dar, cineva îi vede mersul,
Şi-acela este Dumnezeu!

Dacă aici nimic nu ţine...
Totul se mişcă, pas cu pas...
În ceruri nu există timpul,
Şi nici măcar noţiunea: ceas!

Dumnezeu, e astăzi sfântul,
Cel ce a fost şi ieri, şi mâine!
Deci, în cer, nu trece timpul!
În schimb la noi, nimic nu ţine...

În cer nu va fi ploaie, frig,
Nici foamete şi nici durere!
Asta ne spune că nimic,
Nimic nu mişcă nici nu piere!

Nici lucrurile n-au valoare!
Ci toate sunt nepreţuite!
Nimic nu-şi pierde din culoare,
Nu trebuiesc porţi văruite!

Şi dacă astăzi nu se-ntâmplă,
În cer, încet, să curgă vremea,
Atunci, Slăvit să fie Creatorul!
Că lumea noastră are cheia!

Şi cheia ce deschide lumea,
Din veşnicie neschimbată
E Domnul Isus, ce acuma,
E pururi viu! Şi niciodată,

Nu se va trece la orar,
În cer!că nu va fi nevoie...
E minunat să ai habar,
Şi gândurile-s anevoie...

Sinapsele pe neuroni,
Se fac în câteva secunde!
Şi masele mişcă protoni,
Şi vântul, pleacă şi se duce!

Cum să gândeşti măcar, un pic...
Că lumea cerului intactă,
Nu se comportă ca aici!
Şi nu se schimbă... niciodată!

Iar timpul n-are o acţiune,
Asupra mediului din cer!
Deci oare, viaţa cum există,
Şi cliple nu trec... nu pier?

Să pui un măr pe farfurie,
Şi lasă-l până dimineaţă...
Îl umple praful, stricăciunea,
Se strică repede la faţă!

Dar pomul vieţii ce e verde?
Şi-i verde fără o acţiune!
Nu curge seva prin tulpină...
E lucru mare... nu pot spune...

Să te gândeşti aşa, măcar...
Ce lucruri minunate-s sus!
Şi doar la timpul neschimbat...
Şi toate le-a făcut Isus!

Te naşti ca om pe-acest pământ (1 iunie)

Te naşti ca om pe-acest pământ
Şi ţi-ai dori un timp mai bun
Dar nicăieri n-ai să găseşti...
C-ai fost copil... pe al tău drum...

Oricine vine-n astă lume
E un copil, dar cu tristeţe,
Nu toate lucrurile-s bune
Căci a fi om e o nobleţe...

Te naşti plângând, şi mori plângând,
Crezând că toată viaţa asta,
Tu vei putea să schimbi ceva, prin fapta ta,
Printr-un surâs, sau printr-un plâns
Încearcă doar... e şansa ta...

Eşti un copil, şi-aşa vei fi,
Depinzi întruna de părinţi,
Chiar dacă ei sunt printre sfinţi
Tatăl tău în cer va fi...

Chiar dacă ai în lume azi o mamă
Un tată,sau poate n-ai deloc...
Părintele din ceruri te veghează
Tu eşti copilul lui...E pentru tine...TOT...

Tu vi prin lumea plină de păcate
Şi trebuie să te comporţi, ca un copil
Iubind pe oameni, dispreţuind chiar toate
Chiar de-ai trăi un timp cât mai umil...

Te joacă dar cu lucrurile lumii,
Că jucării sunt toate pentru tine...
Copile drag, de teama urii,
Tu fi curat! în vremea care vine...

Te-mpacă astăzi cu ceilalţi copii
Şi iartă totul cum Isus te-a iertat.
Ca totu-i putred... şi-acele jucării,
De vei murii... aicea le-ai lăsat...

Ca un copil ce trebuie să-nveţe
Un pas, apoi al doilea pas,
Chiar daca nu-nţelegi, n-ai două feţe,
Rămâi copil, cum Isus te-a nvăţat...

Ispitirea

Ispitirea? e o taină.
Te împinge la răbdare,
Să fi plin de pace sfântă!
Renunânţând la răzbunare.

Ispitirea e o artă!
Ai tensiune, tot transpiri!
Ridici glasul, peste casă,
Răbufnind la musafiri.

Răzbunarea te conduce
La păcate şi durere.
În sfârşit rău îţi va pare!
Ai pierdut a ta putere.

Că motorul ispitirii
Ţine aburi ridicaţi!
Nu pot pune piedici firii
Decât sfinţii... cei curaţi!

Ispitirea e greoaie,
Trebuie întâmpinată
Dar, cu post, cu rugăciune,
Cu scriptură şi în faptă!

Ispitirea e înfrântă,
Prin fugă şi-mpotrivire!
Vei vedea urma adâncă
Ce-ţi aduce răsplătire!

Te bucuri?

O ce mult mă bucur astăzi
Între fraţi şi-ntre surori,
Azi, cu adunarea toată,
Să trăim în sărbători!

Chiar de prind o rugăciune,
Chiar şi aia de sfârşit
Duhul Sfânt mă cercetează
Şi mă bucur infinit!

Sunt cu Domnul orişiunde,
Mai ales în părtăşie,
Că-i acasă sau prin lume
Sau în adunarea vie!

Am la fraţi şi la surori,
Chipul lui Isus e-n ei,
Când ne strângem pe ogor,
Suntem o turmă de lei!

Rupem totul în picioare,
Orişice păcat ascuns
Facem bine, dăm iertare
În numele lui Isus.

E frumos să fi cu Domnul!
Şi acas şi la servici
Dar mai bine-n adunare
Nu găseşti aşa delici!

Că iubirea se revarsă
Când suntem în părtăşie,
Mai ales în rugăciune
În cântări de bucurie!

Cum să nu trăieşti cu Domnul,
Zi de zi, mereu frumos
Când viaţa e frumoasă,
Doar spre cinstea lui Hristos!

Nu vă plângeţi!nici o clipă!
Nici nu vă îngrijoraţi!
Dumnezeu este cu noi!
Singuri voi nu vă luptaţi!

Ci noi toţi printr-o putere
Suntem vi şi altoiţi,
Să ne bucurăm în Domnul!
Că ne-a făcut mântuiţi!

Nu de lumea asta mare,
Nici de bani şi de avere
Să ne fie bucuria!
Ci de marea înviere!

Un creştin...

Un creştin mergea odată
Înspre rai. Şi s-a oprit.
A crezut că viaţa toată
E destul de pocăit...

Şi mergând pe-o cărăruie
Bucuros de-a lui izbândă,
A-ntâlnit un om ce-i cere
Hrană pentru-a lui flămândă!

Dar creştinul cucerit
De încrederea măreaţă,
Că e timpul pe sfârşit
S-a-ntalnii cu Domnu-n faţă...

I-a zis: „Nam!ce tot îmi ceri?
Dacă-ţi dau...eu ce mănânc?
Sau tu vrei ca eu să piei,
De pe drumul meu cel sfânt?”

Iar, creştinul, bucuros,
A plecat, el, mai departe...
Se ţinea mândru, ţâfnos,
Că-mplineşte ce-i în carte!

El, pe drum, vorbea cu sine...
Şi se tot încuraja:
"Am ţinut familia toată,
Tot pe palmă: uite-aşa...

Eram tot plecat de-acasă...
În misiune... pe la fraţi!
Pe copii? Să-i aibe-n pază...
Domnul... că erau culcaţi..."

Şi mergând tot înainte,
Şi gândindu-se la toate,
A-nceput să mediteze!
Să priceapă, să socoate...

„Stai... aşa... că nu e-a bine...
În umblarea mea sihastră,
Făcui faptele creştine,
Faţă de a mea nevastă?

Cine nu se îngrijeşte,
De-a lui casă... e păgân!
Doamne te rog... nimiceşte,
Planul celuilalt stăpân...”

De aici a cam pierdut,
Din avântul lui ceresc.
A-nceput să se oprească,
Şi să vadă ce n-a mers...

Şi-a dat seama de năpasta,
Zilelor pierdute-n şir,
Când şi-a neglijat şi casa...
Toate parcă din senin.

El n-a ajutat pe nimeni!
A crezut că doar lucrarea,
Îi va hotărâ destinul,
Şi familia, şi mâncarea...

Chiar şi viaţa de credinţă!
„Dacă predic: eu cunosc...
Îmi cunosc a mea relaţie,
Sânt de veghe... sunt în post...”

Ce-a fost trist,
Că entuziasmul ce-l avea,
Nu era rău!
Doar că nu avea relaţia,
Cu măreţul Dumnezeu!

A crezut că poate totul,
Că el ştie...el cunoaşte...
Nu ştia însă, sărmanul,
Că-ntâi viaţa...apoi banul...

Mântuirea prima dată!
Şi apoi vine răsplata!
O câţi le încurcă astea,
Se trezesc doar când văd groapa!

Sta creştinul luminat,
Faţa i sa-nseninat,
Ochii i s-au limpezit,
Şi-antrebat: „Sunt mântuit?”

Iar cu inima mânită,
Cu suspin şi lacrimi multe,
A-nceput o pocăinţă,
Numai Domnul să-l asculte!

S-a lăsat de râvna,care,
Fără-nţelepciune-i zero!
Acum Domnului îi spune,
"Ce să fac Doamne? azi? mâine?"

Atunci bucuria lui,
A crescut!Şi siguranţa,
Că el sigur va vedea
Pe Isus!Asta-i speranţa!

A luat atunci avânt!
A prins chiar mai mult curaj!
Când cunoşti pe Domnul slavei,
Şi duşmanii iţi par dragi!

Când il întâlneşti pe Domnul,
Numai eşti doar "un creştin"!
Te numeşte "fiu" în casă,
S-a schimbat al tău destin!

Nu lăsa ca înşelarea,
Că eşti sfânt, sau că slujeşti,
O să iţi dea dreptul ţie,
Că tu poţi să te jertfeşti!

Înţelege azi! odată!
Că întâi... iubirea lui!
Apoi viaţa ta curată,
Înaintea Domnului!

A-nceput să se trezească...
Şi să vadă realitatea,
Că din vis, apare moartea,
Vine iute ca săgeata...

Şi-a dat seama înainte...
Chiar la timp... cât a fost viu!
Că în toate-i pocăinţa...
Apoi trupul din sicriu!

Un Dumnezeu venit de sus!

Un Dumnezeu venit de sus!
În lumea asta atât de rea...
Dar fără El nu se putea?
Să nu mai credem în nimic?

A fost demult în cer un sfat,
Și o-ntrebare clar s-a pus:
Cine îl va răscumpăra pe om?
Nu a răspuns decât: Isus!

Un Dumnezeu pe tronul Său,
În cerul sfânt și plin de slavă,
Pe Diavol l-aruncat în hău,
Că vru acesta să domnească!

Iar după Diavol și alți îngeri,
Ce s-a găsit păcat la ei...
Au fost în cer atâtea frângeri,
De perfecțiuni și de eteri...

În mintea Lui de Dumnezeu
Acesta a făcut un plan!
Ca cerul să se completeze,
Dar cum așa? Cu care neam?

Cu stele, lumi și orizonturi,
Cu alți îngeri imperfecți?
Cu străluciri sau cu afronturi,
Puterilor cerești atleți?

Lăsă aceste toate planuri...
Și Dumnezeu alese omul!
Un chip al Lui cu noi elanuri,
Un suflet viu la fel ca Domnul!

Al nostru Dumnezeu știa,
Că cerul nu putu cuprinse,
Că peste mii și mii de ani,
El pe pământ Se coborâse...

Dar până atunci, într-o grădină,
Adam cu Eva au clacat!
Ei au primit atunci lumină,
Mâncând din el... aveau păcat!

Și de atunci până acum,
Lucrăm din greu acest pământ,
Și toți, cu mare greumânt,
Murim pe al vieții drum...

Satan crezu că dovedise
Lui Dumnezeu că omu-i slab...
El va alege-n scurta viață,
Din ăst motiv, ce-i este drag!

Dar omul a ales credința,
Pentru că sufletu-i tânjea...
Avea din El din Duhul slavei,
Din Dumnezeu avea viața...

Și astfel lupta se dădu,
Până când steaua a lucit!
În Betelemul din Iudeea
Din Cer un Dumnezeu venit!

Și astfel omenirea toată,
De la Adam pân' la Isus
A mai primit o șansă-n plus,
Să nu aleagă viața moartă...

De ani și ani, de mii de ani,
Prin om, se umple veșnicia...
Iar Dumnezeu o dă cu drag,
Prin har să simtă bucuria!

Și astfel omul pe pământ,
Trăiește scurt și plin de boli,
Puține șanse, sărbători,
Dar tot alege pe Isus!

E Diavolul înfrânt pe veci!
Că planul omenirii sus
L-a împlinit Domnul Isus
Când s-a creat pământul!

El a răspuns cu viața Lui,
Ca omul să primească
O viață scurtă pe pământ,
Cu șansa să aleagă!

S-a pus garantul lumii-ntregi
Cu dor de veșnicie,
Venind în iesle, stând pe lemn,
Trăind în sărăcie...

Și astfel noi avem prin har,
Un mare dar, să știm ce-i viața!
Și să-L alegem pe Isus!
E Dumnezeu venit de sus!

Telegrama morții

Am vorbit cândva, odată,
Unui om!Un mare domn...
Și i-am spus de pocăință...
El mi-a zis că sunt bufon...

I-am vorbit de mântuire!
El a râs.."Eu sunt cu școală"
Când deodată cu uimire,
N-a crezut că o să moară!

El spunea că mântuirea
E un mit copilăresc,
Și astăzi creștinătatea
Toți pe toți se aburesc!

Când vorbea din neștiință
Ce avea multă, din cărți!
De mai multe ori, îmi pare,
Parcă de mai multe dăți...

Ochii au slăbit deodată!
Și la doctor a fugit.
Era prima telegramă:
V-a pleca, ca un venit!

Mâinile îi tremurară,
Și cu un uşor oftat,
Moartea crudă, seculară,
Iarăşi l-a telegramat!

Telegramele sunt scurte!
Oboseli,dureri, migrene,
Accidente mici,se-ntâmplă!
Uneori vin cu sirene...

Ba un junghi direct în spate,
Ba te doare un genunchi,
Sunt doar nişte telegrame,
Că eşti tânăr, sau cărunt!

Și aşa pe nesimțire,
Omul meu nu s-a lăsat!
El e tare în putere!
Vai!e slab...şi cu păcat!

Ce Isus?ce mântuire?
Ce creştini?ce Dumnezeu?
Toate sunt doar o prostire...
...Moartea îi scria din hău...

Ultima mea întâlnire,
Cu acest om cultivat,
S-a lăsat cu amânare,
De la iad, înspre păcat!

El mi-a spus că-i obosit!
Nu ştia ca să citească,
Telegrama ultima
Poate să se pocăiască!

Şi-a plecat!Şi dus a fost!
Azi am fost la el la mort!
N-a ştiut ca să citească
Telegrama morţii dată!

Dumnezeu te rabdă mult,
Dar te judecă pe loc!
Dacă nu te pocăieşti,
Vei scăpa de iad, de foc?

Î-ţi trimite telegrame,
Solul negru din infern,
Pregăteşte-te din timp,
Că sicirul e de lemn!

Nu sta sus cu mâna-ntinsă!
Eşti chemat la mântuire,
Să te pocăieşti odată!
Mâna-i doar un semn... şti bine...

Dar schimbarea e totală!
E un semn de veşnicie...
Nu cu mâna fă tu semnul,
Mântuirii ca să vie!

Ci cu pocăinţă sfântă!
"Astăzi eu mă pocăiesc!"
Semnele sunt telegrame!
Cu credinţă şi botez!

Astea schimbă telegrama,
Morţii, cu semnalul ei!
Dumnezeu î-ţi face semne,
Fă deci tu semne şi ei!

Când trimite telegrama
Moartea prin iuţimea ei!
Fă-i un semn cu mântuirea:
"Poţi trimite câte vrei!"

Poţi trimite telegrame,
Că eu le citesc pe toate!
Şi pe Isus eu îl simt,
Azi, mereu tot mai aproape!

Nu mă sperii,am nădejde!
Am pe Dumnezeu ca tată!
Şi mă pregătesc în veghe,
De finala telegramă!

Zeii Olimpului

Şi iată că un munte sfânt
În Grecia e numit,
Acolo unde zeii toţi
L-a sfat s-au reunit.

Şi zeii-aceştia nevăzuţi
Ci doar închipuiţi,
Făceau păcate,prefăcuţi
În temple de cu sfinţi.

Prin haosul ce se credea
A fi pământul nost
A început omul să stea
Să ia zeii la rost.

Gheea şi Uranus, doi
Pământul şi cu cerul
Făcu o nuntă ce în toi
A inventat eternul...

Aşa se zice c-au luat
Fiinţă, toţi titanii!
Cyclopi având un ochi format
Şi alţi hidoşi... sărmanii!

Uranus era ghicitor!
Şi el află că fiii,
Vor răsturna pe tatăl lor,
Pe toţi îi osândi!

Şi i-a închis în temniţă,
Dar mama lor şireată,
Făcu scăpaţi din ocniţă
Copii de îndată!

Uranus blestemă pe Cronos
Un fiu ce îl învinse,
La fel să facă şi urmaşul
Ceea ce el făcuse!

Şi Cronos fiind plin de frică,
Soţia lui năştea mereu!
Dar el copii îi mănâncă,
Blestemul să nu dea în zeu!

Dar, Rheea soţia lui,
Ascunse, ea un fiu!
Iar el crescând făcu la fel!
Blestemul cel pustiu...

Zeus făcând această faptă,
Familia şi-a salvat!
Scăpând de ucigaşul tată,
El se făcu-mpărat!

Iar muntele Olimp, ce sta,
Era greu de luat!
Titanii 10 ani la rând
Abia au rezistat!

Iar el a biruit titanii,
Iar muntele e-a lui!
A început ca să domnească
Cu tot cu fraţii lui!

Era şi Hestia, şi Demetra
Poseidon, Hera, toţi ai lui!
Au împărţit pământul, marea
Iar Zeus, domnul cerului!

Rămase sus... De veacuri
Oamenii vorbesc, poveşti închipuite,
Ce lumii parcă, prevestesc
Păcate şi ispite!

Şi mulţi slujesc la idoli răi!
Se-nchină la icoane...
Şi fac mătănii, chiar odăi
Iubind ce e sub soare...

Idei din Grecia, din Egipt,
Din Africa cea mare,
Din Europa, nesfârşit
Pun omul l-a-ncercare!

În lumea asta cu idei,
Se naşte una-n iesle...
E singura ce, cu temei,
Pe om îl izbăveşte!

Dar cum s-alegi, cerescul plan
Un plan umil de-a-dreptul...
Că nu-i nimic măreţ, elan,
O, unde e-nţeleptul?

Pe zeii îi credem şi-i iubim!
În case îi purtăm!
Dar Domnul slavei îl gonim...
Şi inima nu-i dăm!

Olimpul, care s-a urcat
E Golgota, o cruce...
E demnă de un împărat?
Un zeu o poate duce?

Un zeu nu vrea decât mărire!
Pretinde închinare!
Dar Dumnezeu vrea umilire,
Iubire sfântă şi iertare!

Un zeu nu dă o şansă omenirii,
Ci e-ngâmfat de-a dreptul!
El vrea pe lo, pe veci, să-i dai
Şi teama şi respectul!

De zei te temi şi îi urăşti!
Accepţi care e soarta!
Pe Isus dacă nu-l iubeşti,
Atunci e bună teama!

Ne stă în faţă două căi!
Un zeu şi un Isus!
Ce vei alege?Doar idei?
Alege-l pe Isus!

Un zeu îţi umple viaţa ta!
Cu tot şi toate-aici!
Deschide azi inima ta...
La cer să te ridici!

Toamnă

Toamna grea lăsă o dâră
Peste pajişti, în câmpie,
Şi acoperii cu ceaţă
Câmpul plin de armonie.

N-a lăsat umila, soare,
Printre multele, din ploi
Ca lumina s-o strecoare,
Dând vieţii puteri noi!

Din palierul plin cu vie,
A-nceput frunze să cadă
Colorând ocolul tot,
Iar cu vântul...şi pe stradă.

Nucii cei bătrâni, sărmanii,
Stau mirânduse şi ei!
Că în fiecare toamnă,
Se trezesc pictaţi, în tei...

Crişul plin de amorţeală
S-a schimbat în curcubeu...
Sălciile se plâng, că scapă
Printre ramuri un frig rău...

Din tot dealul cel mai falnic
A rămas doar un bătrân.
N-are plete şi amarnic
Toamna-l joacă pe ţâţâni!

Numai sumbru se vesteşte,
Peisaje-n culori reci
Ce-ncălzesc împărăteşte
Ochi, ce-aleargă pe poteci!

Mă încântă toamna astăzi
Ruginiul de pe fier,
Farmec, e natura toată...
Oare cum va fi în cer?

Poezii scrise în perioada 2009 – 2019

Despre Autor...

S-a născut în România, Județul Arad, Orașul Ineu, în anul 1992, în ziua de 9, a lunii Mai. Provine dintr-o familie de credincioși penticostali. Crescând în adunarea penticostală și-a însușit cultura penticostală românească, iubind folclorul și caracterul comunității evanghelice. Așa au început să curgă versurile, încă de pe banca liceului. A terminat Liceul Teoretic „Mihai Viteazul" Ineu, secția de filologie, apoi a urmat cursurile facultății de Relații Internaționale și Studii Europene a Universității din Oradea. Ajuns în Bihor, a urmat cursurile Seminarului Biblic „Trandafir Șandru" al Comunității Regionale Penticostale de Oradea. Revenit în Orașul Ineu din anul 2014 a pus bazele Asociației Timotei Ineu – organizație non-guvernamentală ce reunește membrii penticostali din toate localitățile din jurul Orașului Ineu. A urmat cursurile Universității "Aurel Vlaicu" din Arad absolvind programul de masterat "Administrație Publică în Context European" a facultății de Științe Umaniste și Sociale și programul de masterat „Teologie Publică" a facultății de Teologie Penticostală Didactică. Deasemenea versurile nu puteau fi exprimate fără muzică, astfel a finalizat și Școala Populară de Arte - Centrul Cultural Județean Arad. Membru în Biserica Penticostală „Betania" din Orașul Ineu, este implicat în predicarea Cuvântului Lui Dumnezeu dar și în slujirea muzicală fiind atât solist vocal cât și solist instrumentist, cântând la: vioară, mandolină, acordeon și instrumente de fanfară. Predă religie penticostală în 4 unități de învățământ și lucrează ca inspector la Primăria Orașului Ineu. Este autorul revistei „Copil în Credință" publicația Asociației Timotei Ineu, fiind activ în mediul online prin publicarea de articole și comentarii prin platforma "Între Credință și Politică" sau pe pagina de facebook care îi poartă numele. Ineuan convins, a reușit să surprindă în versurile sale umorul, graiul și caracterul penticostal specific acestei regiuni unde penticostalismul a luat avânt, dar mai ales viața creștină în ipostazele sale. Poeziile au fost publicate pe site-ul creștin www.resursecreștine.ro începând cu anul 2012. Resurse ale autorului le puteți găsi pe site-ul www.timoteiineu.ro sau pe canalul youtube Bulzan Marian.

CUPRINS

Imnul Asociației Timotei Ineu	5
1 Leu...	6
24 Ore	7
A fi sfânt, înseamnă-a fi...	10
Aburii Scripturii	10
A fi tânăr	11
Alergie	12
Am dăruit...	14
Anii mei…	15
Aş vrea să număr anii mei!	15
Anul nou!	16
Ascultă-mă frate iubit...	17
Biblia	17
Ascultați voi care ziceți, că veți face, că veți drege	18
Binecuvântat să fie...	19
Bunicul	20
Cafeaua	21
Când te uiţi în jurul tău...	23
Când totul în jur miroase a trădare…	24
Ce e iubirea?	26
Ce e viața?	27
Ce este pocăința?	29
Centenarul	31
Comunitatea	33
Copacii din pădure	34
Cristos murii...	35
Critica	36
Cu ochii!	37
Dă-mi Doamne...	38
Dacă n-ar mai ninge mult...	39
Dacă nu mori, nu înviezi!	39
Dacă numai de 8 Martie	40
Dacă, crezi...	41
Dar ce veți face la urmă?	42
De când mă ştiu...	43
De copil am tot visat....	45
De vezi un om...	46

Demult... 47
Deznădejdea 47
Douăzeci de ani din viaţă 48
E Crăciun? 49
E frig... 50
E o zi cam friguroasă 51
E drept! 51
E primăvară, totul a înmugurit! 52
Greul 52
E toamnă iar... 53
E viu... a înviat... 54
Eliberare 55
Europa 56
Fi slăvit o Doamne Sfinte 58
E nuntă iar, în casa Ta 59
Fiinţe femeieşti 60
Fiţi tari! Fraţi, pe temelia... 61
Gânduri la Sabat 62
Gânduri... 63
Gardul... 64
Hai să-ţi spun iubite frate 65
Haideţi fraţi la adunare 66
Îndemn... 67
Halloween 68
În dimineaţa fără stele 69
În grădină, de Paşte 70
În pustia din Iudeea 72
Inima 73
Nu sunt eu mare 73
Însă Îl cunosc pe Isus 74
Între credinţă şi politică 75
Ce faci pentru un prieten? 76
Liniştea 77
Lupta cu firea 78
Mai vreau Isuse… 79
M-am săturat să spună lumea 80
Mă uit în jur şi nu-nţeleg, de ce... 81

Mai eşti creştin? 82
Mântuire şi religie! 83
Mâine ne aşteaptă un examen greu 84
Muguri 85
Muzica 86
Omul şi pomul 87
Născut din nou... 88
Mai fă, o, Doamne, o minune! 90
Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea 91
Noi trăim pe-acest pământ... 92
Noi, iubim materia 93
Nu ai să trăieşti creştine 94
Nu suntem decât... 95
O, Doamne! 95
O, Doamne... sunt aşa de bucuros 96
Pe drumul spre Ierusalim 97
Orchestra 98
Pe valea Crişului Alb 98
Paharul 99
Pe acest pământ 100
România 100
Pe un drum de piatră tare... 101
Petic şi burduf 102
Porumbiţa 105
S-ar putea să mori la noapte 106
Poezia Sentiment 106
Să ai grijă de 1 mai 107
Să iubeşti... e-un har nespus 107
Se lasă noaptea peste Ro...mânia! 108
Pe calea mea 109
Pildele pocăitului... 110
Se schimbă... 112
Să nu spui, „nu”! 113
Serios în pocăință, sau pocăit în serios? 114
Sesiunea 115
Spre paradis 116
Stări trecătoare 117

Scris-am Doamne poezii 117
Sunt amorţit 118
Sunt singur 119
Un Copil... 119
Sunt slab de legăminte 120
Sunt un om păcătos 121
Tânărul bogat 121
Vorba 123
Viaţa este... 124
„Nu fi tu așa deștept!” 125
Ziua de 1 Aprilie 125
Votare: România și Isus 126
Trăit-am viața în păcat 127
Un ceas 128
Vestiți un post 128
Timpul 129
Te naşti ca om pe-acest pământ (1 iunie) 130
Ispitirea 130
Te bucuri? 131
Un creştin... 132
Un Dumnezeu venit de sus! 134
Telegrama morţii 135
Zeii Olimpului 136
Toamnă 138
Poezii scrise în perioada 2009 – 2019 139